

ΕΤΟΣΘ' ΑΡ. 417

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ

52

1934

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο "ΦΟΙΝΙΞ"

Αποφύγετε τα πολυδάπανα ταξείδια εις τὰς διαφόρους Ιαματικές πηγὰς, προτιμώντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθῆναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5, παραπλευρῶς θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ Ιαματικά τεχνητὰ Λουτρά τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων, Αἰδηψοῦ — Μεθωνῶν — Λουτρακίου — Υἱαθῆς, ἀναπληροῦν τὴν εἰς τὰ Ιαματικά λουτρά τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων Ιαματικῶν πηγῶν. Δι' εὐκολίαν τῶν κ. κ. πελατῶν, τὸ Ὑδροθεραπευτήριον ἐδιδόσκει τὰ θαλάσσια λουτρά, ὥστε οἱ κ. κ. πελάται νὰ μὴ ἀναμένουσι.

Ἱατρικαὶ συμβουλὴ αἰ δωρεάν. Τελεῖα ἀνακαινίσαις

Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. — 9 μ. μ.

ΚΟΛΩΝΙΑ ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀσυναγώνιστος καὶ πασίγνωστος. Μὲ πλούσιον ἄρωμα. Διεδόθη κατὰ πληκτικῶς. Κατέκτησεν ὅλας τὰς τάξεις, λόγω τῆς ποιότητός της.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ: Πλατεία Παλαιῆς Δημοκρατίας, ἀριθ. 103 καὶ 104

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθῆναι
Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060

ΚΑΜΕΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ

Τὸ τάλκ τὸ ὁποῖον ἀναμειγνύουν γενικῶς εἰς τὰς πούδρας ἔχει τὸ μειονέκτημα νὰ δίνει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα μίαν γυαλάδα μεταλλοῦ. Ὅλες ἡ πούδρες ποὺ κατασκευάζονται μετὰ τὸν τὸν τρόπον εἶναι βαρεῖες.

Πάρτε ἓνα κουτί οἰασδήποτε πούδρας καὶ κινήστε τὸ ἀποτόμως δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Θὰ ἔχετε μίαν ἐπιφάνειαν σχεδὸν λείαν, ἐν δὲ δοκιμάσετε τὸ ἴδιον μετὰ τὴν καθάρσιν τότε ἡ ἐπιφάνειά του θὰ εἶναι τόσον λεία ὅσον ἐνὸς ὕγρου.

Κάμετε τὸ ἴδιον πείραμα μετὰ ἓνα κουτί πούδρας "MATITE". Ὅλα σχηματίζονται ἀμέσως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μικρὰς κοκκίδες (βόλοι) χωρὶς καμμίαν σταθερότητα. Ἀποδείξει δὲ αὐτὴ ἡ πούδρα δὲν περιέχει τάλκ.

Ἡ πούδρα "MATITE" κάνει τὴν ἐπιδερμίδα μὰτ, εἶναι ἀπολύτως ἀβλαβὴς καὶ δὲν ἐρεθίζει τὸ δέρμα.

Εἶναι ἓνας τύπος τῆς

ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ

Α. Τ. ΠΙΒΕΡ, ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Δ. ΠΑΓΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
MASSEUR - ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΩΡ
Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ»

Οἶκον γένειον

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΠΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Μία σπάνια φωτογραφία, τῆς ὁποίας ἡ δημοσίευσίς, εἶχε ἀπαγορευθῇ ἀπὸ τοῦ Μπόλεσεβικ. Ὁ Τσάρος Νικόλαος II φυλασσόμενος ἀπὸ ἐρυθρὰς στρατιώτας, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκτελέσεώς του, στὸν κήπον τῶν ἀνακτόρων του. — ΔΕΞΙΑ: "Ἐνα περίεργον αὐτὸ τοῦ βυθοῦ τῶν θαλάσσιων, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ ἐκπέμπῃ φωτεινὰς ἀκτίνας. — ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: "Ἐνα σκίτσον συγκριτικὸ τῆς ἀναλογίας τῶν Εὐρωπαίων ποὺ μετεμίσταντο εἰς τὴν Ἀμερική. Πρῶτοι ἔρχονται οἱ Ἰταλοί, κατόπιν οἱ Γάλλοι, οἱ Ἰσπανοὶ, οἱ Ρώσοι, οἱ Ὀλλανδοί, οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Γερμανοί. — ΚΑΤΩ ΔΕΞΙΑ: "Ἡ παντοῦφλος τοῦ μεγάλου φιλοσόφου Ζαν-Ζακ Ρουσσώ, ἡ ὁποία πούληθη καὶ τελευτήσῃ σὲ μίαν δημοπρασίαν στὸ Παρίσι ἀντὶ δώδεκα χιλιάδων φράγκων.

Κ.Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Μεταβολικῶν καὶ Δερματικῶν νοσημάτων
Πλάτων 23 α — Τηλ. 25532
Ἱδιαιτέρων διαμείρισμα δι' ἑκαστοῦ ασθενή

ΚΕΡΔΟΣ

ἐξασφαλίζουν οἱ πωλοῦντες τὰ χρυσὰ τῶν κοσμημάτων καὶ πολυτιμοὺς λίθους μόνον εἰς τὸ Χρυσόχοιρον καὶ Ἀδαμαντοπώλειον Κ. ΚΟΤΖΑΜΠΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΡΕΠΟΥΣΗ, Ὁδὸς Ἀθηνᾶς 50Δ.

Προσσχὴ εἰς τὴν διεύθυνσιν 50Δ ΤΗΛ. 26-564

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΩΤΑ

Παρελήφθησαν ΕΜΠΡΙΜΕ εἰς ὅλα τὰ νεώτερα σχέδια καὶ χρωματισμούς.

Εἰς ἐξαιρετικὰς τιμὰς ΚΡΕΠΟΝ ΕΜΠΡΙΜΕ.

Πλουσιωτάτη ποικιλία ΣΕΜΙΖΙΕ.

Πλατεία Συντάγματος

Τηλ. 20529

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΕΡΜΕΣ 3

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.

Ο Νοέλ Ντορζερ, ένας σοφός επισημάν, ο οποίος πέρασε όλη τη ζωή του καταγινόμενος με εφευρέσεις, ανατομικές τέλεις, κάποιον τόσο τρομερό, δούλευε κι' ο ίδιος με φρίκη σχετίζοντας στον άνεμό του Βικτωριανό, μοιάζοντι ναϊάβει μεγάλη περηφάνεια για την ανακάλυψή του. Δεν του λείπει τίποτε όρισμένο, μα τον προσκαλεί από εργαστήριό του για να τον δείξει την ανακάλυψή του. Καθώς πηγαίνουν εκεί, τους παρακολουθεί κρυφά η βαφτισιά του εφευρέτου Βερανζέρα. Ο Ντορζερ, που την αντιλαμβάνεται και την διώχνει. Κατόπιν αναστηλώνει ένα παραπέτασμα κι' εκεί, σ' έναν τοίχο, που σκέπαζε το παραπέτασμα αυτό, αρχίζουν να συμβαίνουν εκπληκτικά πράγματα. Στην αρχή εμφανίζονται στον τοίχο τρία μάτια, ζωντανά, που κινούνται και βλέπουν, και έπειτα εξαφανίζονται, για να παραωρήσουν τη θέσι τους σ' ένα γυναικείο κεφάλι, που εμφανίζεται σιγά-σιγά....

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Όστόσο, καμιά τραγουσριά μέτρα πιο μακριά, συνάντησα κάποιον χαμίνι της γειτονιάς μου, του οποίου το μούτρο μου ήταν γνωστό. Έρχόταν προς το μέρος μου, κι' έσπρωχνε το ποδιλάτο του πεζός, γιατί κάποιον λάστιχο είχε ξερουσκώσει.

Μήπως έτυχε να δής τη δεσποινίδα Βερανζέρα, από αυτό που πύρρεσαι; τον ρώτησα.

—Ναι, μου αποκρίθηκε. Ήταν μάλιστα μαζί με έναν κύριο!...

—Πού φοράει ματογυάλια;...

—Ε;... Ξαναρώτησα.

—Ναι... Ένας ψηλός... Με γένεια!...

—Κι' είναι μακριά από δω;...

—Όταν τους είδα, ξανάπε το χαμίνι, ήταν ως δυο χιλιόμετρα μακριά από δω... Άργότερα ξαναγύρισα... Και πάλι τους είδα να παίρνουν την παλαιά οδό... Αυτή που πηγαίνει προς τα άριστερά!...

Τάχυνα το βήμα μου, κεντριμένος κι' εκνευρισμένος από ένα αγωνιώδες προαίσθημα. Έφτασα στην παλαιά οδό, και την ακολούθησα πιστά. Μα ύστερα από κάμποσο διάστημα, έφτασα σ' ένα σταυροδρόμι, απ' το οποίο ξεκινούσαν αρκετά μονοπάτια προς όλες τις κατευθύνσεις. Ποιό απ' όλα να πάρω;...

Με διαρκώς μεγαλωμένη ανησυχία, φώναξα:

—Βερανζέρα!... Βερανζέρα!... Αμέσως άκουσα τότε θόρυβο αυτοκινήτου που ξεκινάει. Απ' την απόστασι του ήχου υπολόγισα, πως ή σκηνή αυτή διαδραματιζόταν ως μισό χιλιόμετρο μακριά μου. Ακολούθησα στην τύχη — και προς την κατεύθυνσι πάντοτε του θορύβου — ένα μονοπάτι, κι' έκανα λίγα βήματα σ' αυτό. Δεν άργησα να ξεχωρίσω τότε, χάμω στο λαοπερό έδαφος, τα ολοκάθαρα ίχνη των βημάτων ενός ανδρικού και ενός γυναικείου ζευγαριού ποδιών, και παρακολούθωντας τα, έφτασα μπροστά σ' ένα νεκροταφείο. Ήταν άχρησιμοποίητο περισσότερο από 20 χρόνια. Τξέρσα αυτό, γιατί βρισκόταν ακριβώς στα σύνορα δυο γειτονικών κοινοτήτων, ή όποιες χρόνια τώρα το διεκδικούσαν ή καθεμιά για τον έαυτό της, χωρίς ακόμη οι

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

δικαστικοί άγώνες, στους οποίους είχαν μπλεχτεί από καιρό, να καταλήξουν σε μία όριστική λύσι της διαφοράς των.

Μπήκα μέσα στο νεκροταφείο. Είδα τότε τα άφθονα χορτάρια του να είναι πατημένα σε δυο παράλληλες γραμμές. Η γραμμές αυτές ακολουθούσαν τη μάντρα του νεκροταφείου, περνούσαν μπροστά από ένα έρειπωμένο σπιτάκι — κατοικία του φύλακος άλλοτε — άλλοτε μπερδευόντουσαν μπροστά σ' ένα πηγάδι πλατύ σαν στέρνα, και κατέληγαν ύστερα μπροστά στον τοίχο ενός παρεκκλήσιου μισογκρεμιμένου.

Είδα να παρουσιάζεται ένας άλλος κος άνθρωπος, με γκριζά μαλλιά...

Ανάμεσα στη στέρνα και στο παρεκκλήσιο, το έδαφος φαινόταν ποδοπατημένο πολλές φορές. Πιο πέρα όμως απ' το παρεκκλήσιο, έπαιναν πεία να φαίνονται τα γυναικεία ίχνη, και τα χορτάρια εξακολουθούσαν να είναι πατημένα από ανδρικό πόδι μονάχα!...

Όμολογώ, πως μόλις έεακρίθωσα αυτό το άλλοκοτο γεγονός, τα γόνάτα μου λύγισαν, χωρίς να ξέρω καλά-καλά τί είχα. Γιατί καμιά ακόμη όριστική, συγκεκριμένη ύπόνοια δεν τολμούσε νάμνη στο μυαλό μου...

Αρχισα να ψάχνω προσεχτι-

κά, πρώτα το έξωτερικό του παρεκκλησίου, κι' ύστερα έκανα τον γύρο του.

Κάτι τί, ριγμένο χάμω κι' ακριβώς στη ρίζα του μόνου τοίχου που έμενε ολοκληρωτικό όρθος, τράβηξε σε λίγο την προσοχή μου. Ήσαν κομμάτια από γύψο, ξεκολλημένα από πεσμένα εκεί, των οποίων το γκριζό σκούρο χρώμα μου θύμιζε αμέσως το είδος εκείνου του γύψου, με τον οποίο ήταν «σθασιζόμενος» ο τοίχος του Περιπτέρου.

Σήκωσα ψηλά το κεφάλι μου. Κι' άλλα κομμάτια από γύψο, του ίδιου χρώματος, φαινόταν να είναι πατημένα επάνω στον τοίχο του παρεκκλησίου. Για να συγκρατηθούν κι' εκείνα στη θέσι τους — γιατί ο τοίχος ήταν σε πολλές μεριές γυμνός απ' το πέσιμο του «σοβά» — του — ήσαν καρφωμένα με καρφιά στον τοίχο. Και, πράγμα άλλοκοτο, επάνω από αυτόν άλλόκοτο, έπαιναν πεία να φαίνονται τα γυναικεία ίχνη, και τα χορτάρια εξακολουθούσαν να είναι πατημένα από ανδρικό πόδι μονάχα!...

Από ποιόν;... Ασφαλώς από τον έναν απ' τα δυο εκείνα άτομα, τα οποία έεαχνα ναύρω. Απ' τον άνθρωπο με τα γυναικεία, ή απ' τη Βερανζέρα, ή κι' απ' τους δυο μαζί. Για ποί σκοπό, όμως, τόκαναν αυτό;... Μήπως για να προκαλέσουν τη θαυμαστή όπτασι;... Και μπορούσα να υποθέσω, ή μάλλον να θεωρήσω ως σίγουρο, ότι τα κομμάτια εκείνα του γύψου είχαν κλαπή προηγούμενος, απ' τα έρειπια του περιπτέρου;... Κι' ότι τώρα προσπαθούσαν να τα ξανασυνθέσουν, επάνω σ' αυτόν τον τοίχο, έτσι σαν μωσαϊκό;...

Στην περίπτωσι αυτή, αν ένοείται ή συνθήκες ήσαν ή ίδιες με τις προηγούμενες, αν ή κατάλληλη ούσία είχε άπλωθι στον τοίχο σύμφωνα με τα ακριβή δεδομένα της θαυμαστής ανακαλύψεως, κι' αν είχαν τηρηθι όλοι οι άπαραίτητοι ύροι για το πείραμα, τότε... τότε... θα ήταν δυνατόν... να...

Την ίδια ακριβώς στιγμή, κατά την οποία αναρωτιέμουν έτσι στο μυαλό μου, μου ήρθε κι' ή αγωνιώδης απάντησι τόσο καθαρά, τόσο ζωντανά, ώστε... ώστε είδα κιόλας τα Τρία Μάτια, πριν ακόμη αυτά έμφανιστούν απ' τα σκοτεινά βάθη της Άνυπαρέξιας. Ναι, ή όπτασις, την οποία παραμόνευα να μου φανερωθι, παρουσιάστηκε κιόλας ζωντανή, ψηλαφητή μπροστά μου, και στήλωνε τώρα επάνω μου τρία βλέμματα άπαισια, πένθιμα, επίμονα!...

Ναι!... Κι' έδω, όπως κι' εκεί κάτω, και στο παραμελημένο αυτό κοιμητήριο έδω, όπως και στο Περιπτερό εκεί κάτω — όπου ο Νοέλ Ντορζερ άντλοωσε απ' την Άνυπαρέξια τα άλλόκοτα κι' ανεξήγητα αντιστάματα του — τα Τρία Μάτια άνασταίνονταν απ' το «Μηδέν» και τάβλεπα χειροποιαστά, μπροστά μου!... Φαγωμένα από δό, προιονισμένα από κεί, μισοεξαφανισμένα από άλλοδ, με κυττούσαν όστόσο άνάμεσά απ'

τά άραιά λείψανα του ξεχαρβαλωμένου γύψινου έπιστρώματος τόσο καλά, όσο κι' όταν είχαν παρουσιασθι στον καλογυφωμένο τοίχο του Περιπτέρου εκείνου. Κυττούσαν εκείνη τη στιγμή τόσο έντονα, τόσο καλά, ώστε θάλεγε κανένας ότι ο Νοέλ Ντορζερ όηταν εκεί παρών, για να ανάθι και να συνδουλίζη τη μυστηριώδη φλόγα των!...

Όστόσο, τα πένθιμα αυτά μάτια άρχισαν ν' αλλάζουν έκφρασι. Κατήντησαν σε λίγο μοχηθρά, σκληρά, άμειλιτα, άγρια. Ύστερα έσβησαν άπτόμα κι' έγώ περίμενα να δω τότε το θέαμα, το όποιο προκαλούσαν πάντα με το σθήςιμό τους τα τρία αυτά γεωμετρικά σχήματα. Και πραγματικά, ύστερα από ένα μικρό διάλειμμα, έπακολούθησε κάτι σαν δόνησι, σαν παλμός φωτός, τόσο άμυδρό και τόσο θαμπόδ' όμως, ώστε δεν μπόρεσα καθαρά να ξεχωρίσω σκηνές όρισμένες.

Μόλις και με χίλιες δυσκολίες κατόρθωσα να δώ — να μαντέψω, μάλλον — μερικά δένδρα, ένα ποτάμι με νησάκι στη μέση των νεράν του, ένα χαμηλό σπιτάκι, ανθρώπινο, όλα αυτά όόριστα, καταγινόμενα, θαμπά, σκισμένα και μισά δω κι' εκεί απ' το ξεχαρβάλωμα κι' απ' τα σπασίματα του γύψινου σοβά του τοίχου. Έπίσης έβλεπα και κάτι διακοπές της μυστηριώδους αυτής σκηνής, όφειλόμενες ασφαλώς σε όόρισμες άγνωστες σε μένα. Θά νόμιζε κανένας, ότι ή Θέλισις, ή όποια προκαλούσε αυτές τις όπτασις, δοκίμαζε τότε-πότε κι' όόριστους διαταγμούς. Κι' έσως κάτι τέτοιο να συνέβαινε, γιατί παρατήρησα ότι έπειτα από μερικές άκαρπες προσπάθειες να συνεχισθι ή όπτασις, όλα στον τοίχο άρχισαν να τρεμοσβήνουν, να θαμπώνουν περισσότερο, και να σταματούν άπτότομα. Κι' ύστερα το πάν, ήσυχασε, κι' όλα ξαναγύρισαν στο χάος, στο κενό, στο μηδέν!...

—Στο θάνατο και στο κενό!... Ξεφώνισα τότε με λαχάρα. Κι' επανόλθα πολλές φορές αυτό μου το ξεφώνητο.

Η λέξις όμως αυτές άνηχούσαν μέσα μου σαν πένθιμη, θλιβερή ήχώ, στην όποια ήταν υπερδεμένη κι' ή ανάμνησις της Βερανζέρας. Ο έφιάλτης των Τριών Ματιών γινόταν ένα με τον έφιάλτη μου τον άλλον, τον όποιο μου προξενούσε ή άγωνιώδης έρευνά μου για την άνεύρεσι της Βερανζέρας. Κι' έτσι βρισκόμουν άθελά μου καρφωμένος μπροστά στο παρεκκλήσιο, άμήχανος, κατάχλωμος, διατακτικός, μην ξέροντας τί να κάνω...

Τα ίχνη των βημάτων της νεαρής κοπέλλας, μ' έφεραν τώρα μπροστά στο πηγάδι. Έκει βρισκόνησαν σε τέσσερες θέσεις άποτυπωμένα, τα διπλά ίχνη λεπτών πελμάτων παπουτσιών και σουβλερών τακουνιών.

Το πηγάδι σκεπαζόταν από έναν μικρό θόλο, κεραμιδοσκέπαστον. Άλλοτε ένας κοθας άντλούσε το νερό του, με τη βοή-

θεια μικρού χειροκινήτου μακαρά.

Σκέφτηκα για μία στιγμή, έεαζόμενος αυτό το πηγάδι, άν τα πράγματα δικαιολογούσαν κανένα ένδεχόμενο έγκλημα. Τα ίχνη όμως τα γυναικεία, τα όποια ακριβώς μπροστά σ' αυτό το πηγάδι, σταματούσαν κι' εξαφανίζονταν;... Τι σήμαινε αυτό, Θεέ μου;...

Χλωμός, πνιγμένος στον ιδρώτα από άγωνία, πλησίασα στο χείλος του πηγαδιού. Έσκυψα στο φαρδύ στόμιό του πούσασκε, και νικώντας την άηδία πούνοιωθα απ' τις ύγρες και μουχλιασμένες αναθυμιάσεις του, τραύλισα φωνάζα:

—Βερανζέρα!... Βερανζέρα!...

Δεν άκουσα τίποτα... Άναψα ένα χαρτί, τόρριξα μέσα, κι' εκείνο στριφογυρίζοντας, φωτίσε τον φαρδύ πυθμένα του, ό όποιος — όπως έλπα πιο πάνω — ήταν άλλοτε στέρνα. Δεν είδα όμως τίποτε άλλο, παρά μία πηχτή έπιφάνεια μαύρου, σάπιου κι' άκίνητου νερού.

—Όχι... Όχι... μουρμούρισα με κομπασμένο λαρύγγι. Δεν είναι δυνατόν... Δεν έχω το δικαίωμα να υποψιάζωμαι μία

τέτοια τερατώδης;... Για ποί λόγο να την σκότωνε;... Τον θεό μου άπειλούσαν, κι' όχι τη Βερανζέρα μου!...

Άσκοπα, τυχαία, έεακολούθησα τις αναζητήσεις μου, βαδίζοντας τώρα επάνω στα μοναχικά ίχνη του ανδρικού ποδιού.

Έφτασα έτσι στην άλλη άκρη του κοιμητηρίου, μπήκα σε μία δεινροστοχία, και ξεχώρισα στο χάμα κάτω κηλίδες μεγάλες από βενζίνη και λάδι. Αυτά έδειχναν, πως το αυτοκίνητο είχε ξεκινήσει από κεί. Είδα μάλιστα, ότι τα σημάδια των λαστιχένιων τροχών του προχωρούσαν ίσα, μέσα στο δάσος.

Δεν έπέμεινα περισσότερο στις αναζητήσεις μου. Ένοιωσα ξαφνικά, ότι έπρεπε πρώτα απ' όλα να άσχοληθώ με τον θεό μου, να τον υπερασπίσω, και να συνεννοηθώ μαζί του.

Πήγα λοιπόν στο ταχυδρομείο, πρώτα. Μα όπλις έφτασα εκεί, σκέφτηκα ότι ήταν Κυριακή, κι' ότι ο θεός μου, άφου θάρρηχνε την έπιστολή του στο γραμματοκιβώτιο, ασφαλώς θα ξαναγύριζε πίσω στο Περιπτερό.

Έτρεξα άμέσως στην κουζίνα και φώναξα στη Βακετινή: —Γύρισε ο θεός μου;... Δι-

άσασε την έπιστολή μου;... —Μά όχι!... Μά όχι!... αποκρίθηκε εκείνη. Δεν θά πήγαυε ο θεός σας στο Περιπτερό;...

—Ναι, αλλά θά ξαναγύριζε από δω!... Ξεφώνισα άνυπόμονα.

—Καθόλου!... μου ξανάπε. Απ' το ταχυδρομείο, θά τράβηξε κατ' ευθείαν για το Περιπτερό, μπαίνοντας απ' την κινούργια είσοδο του άμφιθεάτρου!...

—Τότε πάω κι' έγώ στο Περιπτερό, διασχίζοντας τον κήπο!...

Και μόλις πρόφερα αυτά τα λόγια, έτρεξα κιόλας βιαστικός. Μα ή μικρή πορτούλα του κήπου ήταν κλειδωμένη, και σίγουρος ότι ο θεός μου βρισκόταν στο Περιπτερό, άρχισα να φοβούμαι μήπως έφτανα πολύ άργα κοντά του.

Φώναξα, και κανένας δεν μου αποκρίθηκε. Η πόρτα έμενε κλειστή.

Τότε, τρομαγμένος, γύρισα στο σπιτί, βγήκα στο δρόμο, και τριγύρισα το κτήμα απ' την άριστερή μεριά, σκοπεύοντας να μπώ απ' την κινούργια του είσοδο. Η κινούργια άυ-

του είσοδος, έχοντας στα δυο πλευρά της από ένα κιόσκι, ήταν σιδερένια, κρακελλωτή, πανύψηλη, κι' ήταν κλεισμένη με μια αλυσίδα στερεώτατη, σιγουρευμένη κι' αυτή με γερό λουκέτο.

Τι να κάνω; Θυμήθηκα τότε κάποιον σκαρφάλομα της Βερανζέρας, κάποιον μέρα. Επίσης κάποιον παρόμοιο, δικό μου. Και τότε άκολούθησα την άλλη πλευρά του Περιπτέρου, για να φτάσω στο παλιό φανάρι.

Μόλις όμως έστριψα τη γωνία, σκίρτησα. Κάποιον άτομο αντίκρυσα, το όποιο τη στιγμή εκείνη δρασκέλιζε την κορυφή του περιφράγματος, γαντζώνοντας στον στύλο του φαναριού, και γλυστοπρούσε τώρα κάτω στο έδαφος! Δεν σήκωνε άμφιβολία, το γεγονός αυτό: Ο άνθρωπος αυτός, ό όποιος έεαγινε έτσι κλεφτά απ' το περίφραγμα του Περιπτέρου, μόλις θά είχε εγκαταλείψη τον θεό μου! Τι άραγε συνέβη μεταξύ του Νοέλ Ντορζερ κι' αούτου του ατόμου;...

Η απόστασι που με χώριζε από τον θεό μου, δεν μου επέτρεπε να ξεχωρίσω τα χαρακτηριστικά του. Κι' εκείνος άλλωστε μόλις

με είδε, χαμήλωσε τον γύρο του μαλακού καπέλλου του, και τούλιξε στο πρόσωπό του τις άκρες ενός «κασκόλ». Φορούσε ένα φαρδύ γκριζό κουστούμι τάξειοι, το όποιο τούκρυνε τις γραμμές του κορμιού του, και μονάχα από κάποια διαίσθησι κατάλαβα ότι είχε σιλουέττα λιγνότερη κι' άναστημα κοντότερο, απ' τον άνθρωπο με τα ματογυάλια.

—Αλτ!... ξεφώνισα, βλέποντας τον ν' απομακρύνεται.

Ιό ξεφώνητο μου αυτό αντί να τόν σταματηθι, αντίθετα τάχυνε τη φύγην του. Μάταια ριχτήκα όπτισω του. Μάταια τον βλαστημούσα, κι' άκαρπα τον φοβέρισα τάχα μ' ένα πιστόλι, το όποιο δεν είχα. Σε θέλητος, κι' αδιάφορος στις άπειλές μου, διάθηκε τρέχοντας το λιθάδι, πήδησε επάνω από μία φράχτη, και γρήγορα βρέθηκε στην άκρη του δάσους!

Ασφαλώς ήμουν νεώτερός του, γιατί δεν άργησα να ξεακρίθωσθ ότι κερδίσα διαρκώς απόστασι. Και σίγουρα θα τον έπαινα, αν τύχαινε να τον κυνηγούσα σε ανοιχτόν κάμπο. Δυστυχώς όμως, εκεί στους πρώτους ψηλούς θάμνους, τον έλασα απ' τα βλέμμάτα μου, κι' ήμουν έτοιμος πεία να παραιτηθώ απ' την καταδίωξή του.

Αλλά... άλλα συνέβη κάτι το άπροσδόκητο: Ο άγνωστος εκείνος ξαναπαρουσιάστηκε άμέσως, γύρισε πίσω στα ίδια τα βήματά του, κι' ήταν σκυφτός τώρα, σαν νάψαχνε νάβρη κάτι, που έλασε ίσως...

Ωρμησα κατεπάνω του. Η κίνησι μου αυτή δεν φάνηκε να τον συγκινή και τόσο. Έθγαλε άφελέστατα ένα πιστόλι από την τσέπη του, τούστρεψε κατάστηθά μου, και δίχως να βγάλλη λέξι, εξακολούθησε το ψάξιμό του.

Αντελήφθην άμέσως τί πράγμα γύρευε, μόλις είδα κάτι να άπορρίπτη μέσα στη χλόη. Ήταν μία μικρή μεταλλική πλάκα, ή όποια μου φάνηκε πως ήταν ακριβώς εκείνη επάνω στην όποια ο Νοέλ Ντορζερ είχε χαραξει τον χημικό τύπο.

Ριχτήκαμε σαν λύκοι με την κοιλιά στο έδαφος, την ίδια στιγμή κι' οι δυο μας. Πρόλαβα όμως πρώτος να χουφτώσω έγώ την πλάκα. Μα ένα χέρι, το χέρι του, άρπασε κι' έσφιξε το δικό μου, και στην άκρη του μανικιού — αυτό του χεριού — ξεχώρισα αίμα...

Κεραυνωμένος, ένοιώσα ένα συναίσθημα έλγυγυ κι' άδυναμίας: Η όπτασις που πέρασε απ' το μυαλό μου — όπτασις ενός Ντορζερ, που ξεψυχούσε ίσως τη στιγμή εκείνη, ενός Ντορζερ, όλοφρονιμένου πεία, νεκρού — με άνατρίχιασε τόσο, ώστε ο άγνωστος εκείνος βρήκε εύκαιρα και μ' έβαλε από κάτω του.

Μου πείζε το στήθος και την κοιλιά με το στήθος που και με την κοιλιά του, και τα πρόσωπά μας, λαχανιασμένα, ήσαν κολλητά κι' άντικρύστα. Δεν έέλεπα καθαρά το δικό του κρυμένο καθός ήταν απ' το καπέλλο του κι' απ' το κασκόλ του. (Ακολουθεί)

ΜΙΑ ΕΚ ΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΑ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΡΟΖΑΣ ΜΠΑΓΚΕΝΣ

Το τραγικό τέλος της μικρούλας Ρόζας. Η σύλληψις της Ρόζας ως λαθρεμπόρου. Η μυστηριώδης λαίδη Χάρντιγκ. Μιά άλλη κομική μητέρα. Η τραγική ζωή της Ρόζας. Η απόδρασις της από την αστυνομία. Η σύλληψις της λαίχης Χάρντιγκ και της συμμερίας της, κλπ.

να της στοιχίσει την ζωή της. 'Ας

Είμαστε στην εποχή που δεν έχει καταργηθεί ακόμη στον Νέο Κόσμο ο νόμος της ποταπογορεύσεως. Οι τρομεροί «μπαγδάκι» άναστατώνουν τις Πολιτείες της 'Αμερικής, με τον εξοντωτικό πόλεμό τους κατά των πόλεων. Στ' ελεεινούς της Φλαδέλφειας γίνονται πολύνεκρες μάχες και τα πολυδάμα τάν λαθρεμπόρου θερίζουν κυριολεκτικώς τους αστυνομικούς και τους άνωτατους δαβάτες. Οι 'Αμερικανοί πίνουν κρυφά ούισκυ και σαμπάνια. Για να μεθύσουν, πληρώνουν πολύ ακριβά το αλκοόλ. Το λαθρεμπόριο του οινόπνευματος είναι η πιο επικερδής επιχείρησις. Κι' όλοι οι κακοποιοί κι' οι φίλοι του αλκοόλ των λαϊκών συνάκων της Φλαδέλφειας ζουν περίφημα από το εμπόριό του. Έχουν πολιμελίες συμμορίες, άμορφες γυναίκες για να πλασάσουν το αλκοόλ και δωροδοκούν την αστυνομία, που πολλές φορές κάνει τα στραβά μάτια. Αιτήν ακριβώς την εποχή συνέβη η ιστορία της μικρούλας Ρόζας Μπάγκενς.

Ένα βράδυ στο γραφείο του αστυνομικού διευθυντή της Φλαδέλφειας μια άγνωστη μικρούλα δέκα χρόνων, καθισμένη σε μια γωνιά, έκλαγε σιωπηλά. Οι αστυνομικοί μάτια προσέβλεπον να την κάνουν να δηλώσει το σύνεός της.

— Θέλω να ξαναϊδω την μαμά μου, τους άπαντες.

— Άλλα που θα συναντήσεις τη μαμά σου; την φωτίζουν περιεργοί. Πές μας. Μην κλάις έτσι. Μας φοβάσαι, λοιπόν, τόσο πολύ;

— Θέλω να μ' αφήσετε να φύγω. Θέλω να ξαναγυρίσω σπίτι μου... Είναι έξη μέρες κλεισμένη εδώ μέσα και τη νύχτα με κλειδώνει ο λομόναχης στη φυλακή. 'Όλοι σας με βασανίζετε. Δεν με βγάζετε από την αστυνομία, παρά για να μ' οδηγήσετε σ' αυτή τη γυναίκα. 'Η μοιά μου όμως με περιμένει, είναι βέβαιη. Είναι άρρωστη κι' έχει ανάγκη από τη βοήθειά μου. Αφήστε με να φύγω...

Οι αστυνομικοί σήκωσαν τους ώ-

μους και ξαναγύρισαν στο τραπέζι τους αδιάφοροι, για να συνεχίσουν τα χαρτιά τους. Δεν μπορούσαν ν' αποσπάσουν λέξη από τη μικρούλα, γά την επικίνδυνη λαθρεμπόρο της Φλαδέλφειας, που τους είχε αναστατώσει με τη συμμορία της. 'Η μικρούλα δεν ήξερε τίποτε και δεν ώμολογούσε τίποτε. Κι' όμως, την είχαν συλλάβει σε μια νυκτερινή περιπολία τους να μεταφέρει μια μεγάλη μπουτίλλα ούισκυ! Πού την πήγαινε, λοιπόν; Κάποιος κύριος, τους είχε πη, της την είχε δώσει, γά να την πάη στο σπίτι του. Μά δεν θυμόταν τ' όνομά του και γι' αυτό γυρίζει στους δρόμους. Κι' όμως, καθώς εξακριβώσαν, αυτά δεν ήταν η αλήθεια. 'Η μικρούλα δεν υπήρχε άμφωβία ότι ήταν συνένοχος των τρομερών μπαγδακιέζων.

Έπρεπε λοιπόν να την κάνουν να μιλήσει. Στην αρχή την είχαν πιάσει με το καλό, μα δεν κατάφεραν τίποτε. Έπειτα άρχισαν να την βασανίζουν και να την τρομοκρατούν. 'Η μικρούλα Ρόζα λυποήθηκε από το φόβο, μα δεν άνοιξε το στόμα της. Τέλος μιά μέρα απέφασαν να την οδηγήσουν μπροστά στην λαίδη Χάρντιγκ. 'Η μυστηριώδης αυτή λαίδη ήταν γνωστό ότι έκανε ένα σωρό ύποπτες δουλειές, μα με τόσο τέχνη, ώστε ποτέ δεν είχε πέσει στα χέρια της αστυνομίας. Οι αστυνομικοί είχαν την πληροφορία,

ότι αυτή η λαίδη ήταν η άρχηγος των λαθρεμπόρων κι' άσφαλώς εκείνη είχε στην ύπηρεσία της την Ρόζα Μπάγκενς. Δεν τολμούσαν όμως να την συλλάβουν, γιατί δεν είχαν επαρκή στοιχεία έναντι της. 'Οδήγησαν μόνο μπροστά της τη μικρούλα Ρόζα, για να δουν αν θα παραπονιόταν για τα βάσανα που τράβηξε εξ αιτίας της. Μά η Μπάγκενς άρχισε μόνο να κλαίει και να παρακαλή την άγνωστη κυρία να την σώσει από τα χέρια των δειμών της. 'Η λαίδη Χάρντιγκ όμως τότε με τους αστυνομικούς, τους ειρωνεύτηκε ότι αφού δεν μπορούσαν να συλλάβουν την μυστηριώδη λαθρεμπόρο, φυλάκισαν τα μικρά που βρίσκουν στους δρόμους και τους έδωκε μ' ένα περιφρονητικό χαμόγελο. Οι αστυνομικοί ξανάκλεισαν τη μικρούλα στη φυλακή κι' άπογοητευμένοι, άρχισαν πάλι τις εξερενές τους.

Κι' ωστόσο, αυτή η υπόθεσις της Ρόζας Μπάγκενς ήταν μιά πολύ παράξενη ιστορία. 'Η Ρόζα Μπάγκενς ήταν κόρη μιας δυστυχισμένης γυναίκας, που εργαζόταν από το πρωί ως το βράδυ για να κερδίσει το ψωμί της. 'Όσο για τον πατέρα της, εκείνος είχε πεθάνει σ' αδαμαντωρύχια του Γουάνσμποργκ από τις κακουχίες και τις στερήσεις, προσπαθώντας να κάνει την τύχη του. 'Η Φραγκίσκη Μπάγκενς, λοι-

πόν, η μητέρα της, αναγκαζόταν να σηκώνεται από τις τρεις ή ώρα το πρωί και να πηγαίνει να καθαρίζει με τις άλλες συνοικίας, μαζί μερικά γραφεία της συνοικίας, μαζί με τις άλλες καθαρίστριες. Έπειτα ξαναγύριζε στο σπίτι, έφτιαχνε το φαγητό της ημέρας, πήγαινε κατόπιν την μικρούλα Ρόζα στο σχολείο κι' ύστερα πήγαινε να τακτοποιήσει τις γκαρσονιέρες μερικών πλουσίων νέων της Φλαδέλφειας. Μιά μέρα όμως, σε μιά απ' αυτές τις γκαρσονιέρες, το γλέντι δεν είχε τελειώσει. 'Ο Ουίλλιαμ Λίντλεϊ, ο ίδιος κτήτης της, μαζί με την παρέα του, έξακολούθουν να διασκεδάζουν. Μόλις είδαν την Μπάγκενς, την ύποπτον ημερήσια μ' έπρεπε να στείλουν κάποιον να τους άγοράσει. 'Ο Λίντλεϊ τότε την φώναξε κοντά του, της έδωσε ένα γενναίο πορτοφόλι κι' έπειτα της είπε:

— Βασίζουμε στην έχεμυθιά σου. Θα πιάς στη 40η λεωφόρο και θα χτυπήσεις την πόρτα του υπ' αριθμόν 20 μεγάρου. Θα πιάς στους υπηρέτες ότι σ' έστειλε ο Λίντλεϊ και θα τους δείξεις αυτή την κόκκινη κοντάρα. 'Εκείνοι θα σου δώσουν μιά μεγάλη μπουτίλλα ούισκυ. Φρόντισε να μάζη την φέρεθ όσο μπορείς γρηγορότερα...

'Η Φραγκίσκη Μπάγκενς έτρεξε άμέσως να εκτελέσει την παραγγελία του, γεμάτη χαρά που είχε κερδίσει απότομα λίγα δολάρια. Συγχρόνως όμως σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να εκμεταλλευθεί αυτό το μυστικό και να εξυπηρετήσει κι' άλλους «πελάτες» της. 'Έτσι άρχισε να προμηθεύει σ' όλους τους 'Αμερικανούς, που καθάριζε τα γραφεία τους, ούισκυ, και να κερδίζει ένα σωρό δολάρια. Μά η στερήσεις κι' η μεγάλη κούρασι, την τσίκασαν. Και μιά μέρα έπεσε άρρωστη στο κρεβάτι. Ένας ξερός βήχας της έσπασε το στήθος και κάθε τόσο έβγαζε αίμα από το στόμα. 'Ηταν φθιτική. 'Η μικρή Ρόζα την περιποιόταν όσο μπορούσε, μα η κατάσταση της χειροτέρευε. Τότε σκέφτηκε ότι ίσως θα της έκανε καλό, αν έκανε λίγο ούισκυ για να την δυναμώσει. Είπε λοιπόν στη μικρούλα Ρόζα τη διεύθυνσι της μυστηριώδους λαθρεμπόρου και την έστειλε για να της φέρη μιά μπουτίλλα. Αυτή η ιστορία εξακολούθησε να γίνεται ταχτικά, μέχρι την ημέρα που οι αστυνομικοί συνάντησαν στο δρόμο την Ρόζα Μπάγκενς και την συνέλαβαν. 'Η μικρούλα όμως με κανένα τρόπο δεν ήθελε ν' αποκαλύψη την κυρία, η οποία έδινε στη μητέρα της το αλκοόλ, και η υπόθεσις δεν θα διερωτήετο, αν ένας από τους αστυνομικούς, την έδωκε μέρα της φυλάκισώς της, δεν την έκανε να φανερώσει το μυστικό της με το αόλουθο τέχνασμα:

Είπε να φέρουν στο γραφείο του τη μικρούλα Ρόζα και να την αφήσουν ελεύθερη. 'Εκείνη ξάφωσε σε μιά γωνιά, όπως πάντα, κι' άρχισε να κλαίει και να ζητά τη μητέρα της. 'Ο αστυνομικός έκανε ότι δεν την έπρόσεχε καθόλου. 'Η πόρτα

αυτή είχε η ιστορία της μικρούλας Ρόζας Μπάγκενς, που έδω κι' ένα χρόνο είχε αναστατώσει κυριολεκτικώς τον Νέο Κόσμο.

'Η Ρόζα Μπάγκενς

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

(ΟΙ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ)

Όπως εγράψαμε και στο προηγούμενο τεύχος της «Οικογενείας», λόγω βλάβης του αριθμητήρος η 37η κλήρωσις του 'Εβδομαδιαίου Λαχείου δεν έγινε. Στο σημερινό φύλλο δημοσιεύουμε τους κερδίζοντας αριθμούς κατά την 38ην κλήρωσις, η οποία έγινε εις τα γραφεία μας την περασμένη Τετάρτη 8ης Αυγούστου.

Ο πρώτος αριθμός 11483, όστις κερδίζει δολάριον την σειράν των διβλίων της Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου».

Επίσης οι κάτωθι έννέα αριθμοί κερδίζουν ανά εν αντίστοιχον του περιφύλου μυθιστορήματος του Πόλ Φεβάλ «Ο Καπετάν Φάντασμα»: 11475, 18663, 12132, 22316, 25878, 18693, 14444, 5817, 8179.

Επίσης πάντες οι αριθμοί οι λήγοντες εις 83 (ήτοι εις τα δύο τελευταία ψηφία του πρώτου αριθμού) κερδίζουν ανά εν 'Ημερολόγιον του «Μπουκέτου» της άρεσκείας των τυχερών άναγνωστών μας.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Οι κ. κ. Στεφ. Παπαγεωργίου, 'Ενταύθα, Γεώρ. Μελέας, Στάθης Χρ. Κοτζιάς, Θεσσαλονίκη, Μάρω Βραχαμίδου, Λευκωσία-Κύπρου, 'Εμ. 'Αμπελάς, 'Ενταύθα, Θ. Μαμαρινού, Τριχούτη 101, 'Ενταύθα, Γ. Γκώκας, Κέρκυρα, Γ. 'Αλεξανδρίδης, Ξάνθη, Κ. Πασα-

ράλη, 'Ιπποκράτους 43, 'Ενταύθα, Ευκλείδης Προΰδης, Χανιά - Κρήτης, Ν. Κοτζιάς, Ξενόδ. «Βιέννη», Θεσσαλονίκη, εκέδρισαν ανά εν 'Ημερολόγιον του «Μπουκέτου».

ΜΙΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Στο προσεχές φύλλο της «Οικογενείας» θα δημοσιεύσουμε έκτενεις πληροφορίες διά την άνακωινωσις του 'Εβδομαδιαίου Λαχείου, τὸ ὁποῖο θὰ γίνῃ ἀπὸ τῆς 23ης τρέχοντος δεκατενήμερον με πλούσια δώρα.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, Κυνηφίης, ἐτελέσθη τὴν 30ην τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου, μνημόσυον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς λατρευτῆς καὶ ἀληθινῆς οὐσίας καὶ μητρὸς Ἑλένης Στεφάνου Λεοντίδου, παρισταμένων πολλῶν φίλων καὶ γνωστῶν τῆς σπουδαίας δοκιμασθείσης οἰκογενείας

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΣΤΡΑΓΩΝΑΣ

ΜΙΣΟΙ ΚΑΙ ΜΙΣΟΙ

Ὁ λοχίας δεσμοφύλακας. — Οἱ κρατούμενοι πρὸς τὴν καθάριστον τὸν ποταμὸν. Ἡ δὲ εἰς νεκρῶν; — Τρεῖς, κτλ.

Ὁ λοχίας. — Τότε ὅτε τοὺς μισοὺς νὰ καθάρισον τὸ ποταμὸν καὶ τοὺς... ἄλλους μισοὺς στείλει τοὺς σὲ μένα!

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ. (Κατοικία : Χαλκιδεύς).

Όροι συνδρομῶν «Οικογενείας» :

Έσωτερικὸν δι' ἑν ἔτος Δρχ. 200 ἢ ἑξωτερικὸν Δολλάρια 6 ἑξαμήνου 100 ἢ ἑξαμήνου 7 ἢ δι' ἄλλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὴν Κογκὸ ἑτήσια συνδρομὴ σελίνια 30 ἢ ἐπιστολὰ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβόλαια δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς «Οικογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ. Λεκα 7.

Τὴν ἐκάστην φέλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» :

Έν Ἀμερικῇ διὰ τὴν ἔγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατά φύλλον πᾶσιν ἡ ἑταιρεία New York News Agency General P. O. Box 497 New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου, καὶ ἐν Βελγικῇ Κογκὸ κ. Γεώργιος Ἀντωνιάδης. B. P. 445, Elisabethville, Congo-Belge. ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΧΑΡΙΤ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συμβουλευθῶν τὸν ἱατρὸν τῆς «Οικογενείας», πρέπει νὰ γράψουν στὸν φάκελλον τὸν ἐπιστολῶν τῆς φράσις : «Διὰ τὸν ἱατρὸν καὶ νὰ ἀπογράφουν μὲ φευδὸνυμο.

Ἐλενα ν. Ἀθήνας. — Ἡ κατάσταση σὺς δὲν εἶνε ἀνίατος. Κάθε πρῶτὸ πίνετε ἕνα κουταλάκι τοῦ καφέ ὡς Carlsbad διαλελυμένον εἰς μισὸ ποτήρι χλιαρὸ νερό. Ἐπὶ 10 ἡμέρας ἐπίσης μετὰ τὸ φαγητόν, ἡμισυ γραμμαρίον ἰωδίουζον Κάλιον διαλελυμένον εἰς ἡμισυ φλυτζανάκι γάλα μεσημέρι καὶ βράδυ. Διακομὴ ἐπὶ 10 ἡμέρας καὶ ἐπανάληψις τρεῖς ἡ τέσσαρες φορές. Μίαν φορὰν τὴν ἐβδομάδα νὰ τρώτε μόνον φρούτα ὡς τροφή. Νὰ ἀποφεύγετε τὰ πολλὰ λιπαρὰ καὶ τὰ γλυκὰ καὶ τὰ λιπαρὰ, νὰ πίνετε πάντοτε τὸ νερὸ μὲ ποτηρίκι τοῦ κρασιοῦ, καὶ νὰ ἀποφεύγετε τὰ πολλὰ ὑγρά, τὴν μπύραν κλπ. Νὰ παρακολουθεῖτε συγχρόνως τὴν κατάστασίν σας ὁ ἱατρός σας. Διὰ τὰς ἄλλας ἐνοχλήσεις ἄνευ κλινικῆς ἐξετάσεως δὲν δύναμαι νὰ σὺς ἀντιτάξω. Δύνασθε διὰ τρεῖς-σποτάς πληροφορίας νὰ με ἐπισκεφθῆτε ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑποχρεώσεως 5 — 6 μ. μ. Πάρινον 61.

Στέφανος ν. Κύπρου. — Τὰ παρὰ ἐν γένει, ὅπως ἡ Κίνα, ἡ Γενταῖν ἄλλοι τὴν ὀρεξίν. Μισὸ κουταλάκι συνεπὸς τοῦ καφέ Teinture de Quinquina εἶνε πολλὸ καλὸν πρὸς τὸν φαγητὸν εἰς δλίγον κρασί ἢ νερό. Ἐλαττώσατε ἡ μιλαν παύσατε τὸ κάπνισμα. Αὐτὸ εἶχει ἐπιδράσει τὴν ἐκκρίσιν τῶν γαστρικῶν χυμῶν καὶ δὲν ἔχετε ὀρεξίν νὰ φάτε. Μὴ ζητεῖτε καταφύγιον εἰς τὰ φάρμακα. Ἐν τούτοις ἐπίσης εἶνε πολλὸ καλὴ ὡς ἐξέρονον φάρμακον ἡ ἀκόλουθος συνταγή: Teinture de Quinquina, Teint. de Gentiane, Teint. de Cannelle, Teint. d' oranges aa 15 grammes. Ἀπὸ οὗτὸ νὰ λαμβάνετε ἕνα μικρὸν κουταλάκι τοῦ καφέ εἰς δλίγον κρασί ἢ νερό. Ἐνα τέταρτον τῆς ὥρας πρὸ τοῦ φαγητοῦ, μεσημέρι καὶ βράδυ.

Εὐτέρπη ν. Ἀθήνας. — Φυτὰ πολλὰ λουτὰ ὄχι. Ἀποφεύγετε τὰ δυσπεπτικά φαγητά. Ἀντιγόνην. Τοίπολιν. — Ζητήσατε τὴν συμβουλὴν τῆς ἰατρικῆς διὰ τὴν καλλυντικὰν συνεγείαδον τοῦ «Μπουκέτου».

Τάκης ν. — Ἄνευ ἐξετάσεως κλινικῆς ἢ ἀνάλυσεως ἀδύνατον.

P. Γ. Β. Istanbul. — Μὴ σας φοβίσει πολὺ ἡ θερμοκρασία. 37.3 δὲν βλάπτει πολὺ τὸν ὁργανισμὸν, βρὰν μάλιστα δάσκει δλίγον. Φροντίσατε ἡ θερμὴ σας νὰ εἶνε καλὴ διὰ τοῦ καλοῦ αἵματος, ἀναπαύσεως, καὶ ἐν γένει διὰ καλῆς διαίτης, καὶ τότε τὰ δέκατα θὰ φύγουν.

Μ. Λαγγολιαν. — Κρίνατε καθ' ἑκάστην ἐντοίχας μὲ καθάρων λευκὸν οἰνόντευμα εἰς τὸ ἀπογευματινὸν μέρος τῆς κεφαλῆς.

Π. Κ., Θεσσαλονίκη. — Ἐπιμελεθῆτε τὴν καθαριότητα τῶν δοντιῶν σας καὶ τοῦ στόματός σας. Ἐὰν προσέχεται ἀπὸ τὸ στομάχι νὰ καταφύγετε εἰς τὰ ἀντισηπικά τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος, τὸ καλύτερον τούτων εἶνε τὰ comprimés Lactéol 2 — 4 τὴν ἡμέραν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Α.

THE DELLY

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Πρέπει να διαλέξετε, έξακολούθησε ο κ. Μπάρφορντ, μεταξύ της σωτηρίας, που σας προσφέρει, και της αθλιας ζωής μ' ένα σύζυγο, ο οποίος θα ποδοπατήσει την αξιοπρέπειά σας και τα λεπτότερα αισθήματά της ψυχής σας!

—Οχι! Οχι! Τό τελευταίο που είπατε, δεν θα γίνει, φώναξε η Όριέττα. Πάρτε με, κύριε Μπάρφορντ! Δεν θέλω να τον ξαναδώ ποτέ!

—Αφού αυτή είναι η απόφασί σας, έλατε! είπε έπισημα ο Μπάρφορντ.

Κι' άμέσως βγήκε απ' το κιόσκι. Αφού κύτταξε γύρω του έρευνητικά, φώναξε:

—Δεν υπάρχει κανείς. Έλατε γρήγορα!

Σε λίγο, αφού βγήκαν απ' την καγκελλόφρακτη πόρτα και προχώρησαν στο δρόμο άρκετά μέτρα, έφτασαν σ' ένα κλειστό άμαξι, που περίμενε σταματημένο σε μία γωνιά. Ο Μπάρφορντ βοήθησε την Όριέττα ν' ανέβη άπάνω και κατόπιν της έσφιξε το χέρι, ψιθυρίζοντας:

—Θάρρος!... Σωθήκατε! Δεν θα σκεφθώ να σας ζητήσω από στίπι μου!

Κι' άμέσως έκλεισε την πόρτα και φώναξε στον άμαξα:

—Πήγαινε, Ντράκ!

VII

Άκριβως τη στιγμή που έφυγε η Όριέττα, ο λόρδος Σέμπουρν κουδέντιαζε μέσα στη βιβλιοθήκη του με τον Έρμπερτ Νόρτλεϋ, τον οποίο ο ίδιος είχε καλέσει.

—Ανέθεσα στον Ράμ-Σάλ να επιβλέπει προσεχτικά τον Μάριο! Έλεγε ο λόρδος Σέμπουρν στο φίλο του. Ο Μπάρφορντ τούχει μεγάλη έμπιστοσύνη κι' αυτό δείχνει ότι τον έχει συνέννοχο. Άλλωστε ο άνθρωπος αυτός ποτέ δεν μου άρεσε... Κι' αυτό το είχα πη στον πατέρα μου, ο οποίος τον αγαπούσε και τον έμπιστευόταν, γιατί παρεούρετο απ' την έξυπνάδα του, την επιτηδειότητά του και την κολακεία ου. Οπωσδήποτε, τώρα, ο Μάριο παρακολουθείται καλά. Μένει, λοιπόν, ο Μπάρφορντ, και... την παρακολούθησέ του πρέπει να την άναλάβης εσύ, Νόρτλεϋ.

—Προθυμότητα, μυλόρδε!

—Ευχαριστώ!... Πρέπει να

σοφ πω άκόμη, ότι μου έδωσες, ως τώρα, άρκετά χρήσιμα στοιχεία για το έντιμο αυτό υποκείμενο κι' ότι τα στοιχεία σου τά έπρόσθεσα σε άλλα, όχι λιγώτερο σοβαρά απ' τα δικιά σου, που τά άνεκάλυψα μόνος μου. Άλλ' έκείνο που χρειαζόταν να μάθουμε τώρα, πρώτα από κάθε άλλο, ποιος είναι ο άστυργός των άποπειρών που έγιναν έναντίον μου, και που λίγο έλειψε να μου στοιχίσουν τη ζωή... Καθώς σοο είπα, ο Μπάρφορντ έπαιζε χαρτιά την ώρα που με πυροβόλησαν. Έπομένως, σε κάποιον άλλον είχε άνατεθή η έκτέλεσις.

—Είπε ολόφανερο αυτό κι' έχω την ίδια γνώμη με σάς: Πρέπει να προσέχουμε τον Ί-Π-Π-Π... Γι' αυτό θα φροντίσετε σεις. Έγώ θα παρακολουθώ προσεχτικά τά ίχνη του κυρίου του.

—Βέβαια. Χρειάζεται εξαίρετική προσοχή, γιατί έχεις να κάνης με το πονηρότερο πλά-

σμα της ύφηλίου... Άλλ' είσαι έξυπνος άνθρωπος, φίλε μου... έλεπε ο λόρδος Σέμπουρν διαχυτικώτατα στο φίλο του.

Και τον χτύπησε στον ώμο. Η έλευθερή και εγκάρδια αυτή χειρονομία συγκίνησε βαθύτατα τον Νόρτλεϋ. Η γλυκειά και χαρούμενη έκφρασι του προσώπου τον άλλαξε, έ-γινε με μιάς έπίσημη, άσστηρή, και τά βλέμματά του έλαμψαν παράξενα.

—Οπωσδήποτε, σε κάθε περίπτωση, ότι κι' αν συμβή, ά-γαστήτέ μου Βάλτερ, είπα με σταθερή φωνή, νάσαι βέβαιος, ότι θαμιά άφωσιωμένος σε σένα!... Και σοο δρκίζομαι, πώς, αν πετύχην τον σκοπό του ο κακούργος, δεν θα ήσυχάσω ούτε στιγμή, πριν τον παραδώσω στην Δικαιοσύνη.

—Ναί, ξέρω την άγάπη σου για μένα, καλέ μου Έρμπερτ. Γνωρίζω ότι μπορώ να βασίζομαι σε σένα, άποκρίθηκε ο Βάλτερ, κρύβοντας με δυσκο-

λία της συγκίνησί του. Κι' αφού άσπασε μία στιγμή, πρόσθεσε:

—Πήγαινε τώρα... Σκέψου με ποιά τρόπο θα ξεγελάσης καλύτερα την πονηρία αυτού του ανθρώπου και του ύπηρέτη του. Έγώ πηγαίνω να ρωτήσω για την ντόνα Όριέττα.

Ο Βάλτερ ανέθηκε στο άπα να πάτωμα και χτύπησε την πόρτα του μικρού σαλονιού της μνηστής του. Παραδόξως όμως, κανείς δεν του άπάντησε, και γι' αυτό μήκη μέσα και χτύπησε το κουδούνι της ύπηρεσίας.

Η καμαριέρα της Όριέττας παρουσιάστηκε άμέσως μπροστά στο λόρδο Σέμπουρν, ο οποίος της είπε:

—Πήγαινε στον κοιτώνα της ντόνας Όριέττας, να την ρωτήσεις πώς είναι κι' αν νομίζει ότι θα μπορέσει να κατεβή γι' το γεύμα.

Η καμαριέρα έφυγε και γύρισε σχεδόν άμέσως, για να πληροφορήσει τον λόρδο Σέμπουρν, ότι δεν βρήκε την κυρία της στην κάμαρή της.

—Θα είναι καλύτερα! σκέφτηκε ο Βάλτερ. Θα την βρω κάτω μαζί με τους ξένους μας. Κι' έφυγε άμέσως απ' το μικρό σαλονάκι της μνηστής του.

Άλλά κανείς απ' τους προσκαλεσμένους του λόρδου Σέμπουρν, που είχαν άναγκασθή απ' τη βροχή να κλειστούν στα σαλόνια και στη βιβλιοθήκη, δεν είχε δη την Όριέττα.

Όταν το πληροφορήθηκε αυτό ο Βάλτερ, υπέθεσε ότι η μνηστή του θα πήγε να έπισκεφθώ τη λαίδη Ρόζα κι' έστειλε έναν ύπηρέτη να της πη πως θα την περίμενε στη βιβλιοθήκη.

Άλλά σε λίγο έμαθε, πως η Όριέττα δεν είχε έπισκεφθώ μετά το πρόγευμα τη λαίδη Ρόζα κι' ότι η Φαουστίνα δεν την ξαναείδε μετά την έπισκεψή που της έκανε το μεσημέρι.

Η είδήσεις αυτές άνησύχησαν τον λόρδο Σέμπουρν κι' η άνησυχία του μεγάλωσε, όταν πήγε στο παρεκκλήσιο, όπου συνήθιζε να πηγαίνει ταχτικά η μνηστή του και να προσεύχεται Ούτ' έκεί δεν την βρήκε. Έτρεξε τότε άπάνω στο διαμέρισμά της, έψαξε με προσοχή τον κοιτώνα της, με την έλπίδα πως θα βρή κάποιον και να κοινολογή την άπουσία της. Άλλά πήγε χαμένος ο κόπος του κι' άρχισε να μονολογεί:

—Θα βγήκε έξω... Θα πήγε

κάπου κι' έκεί θα έπαθε κανένα κακό... Ίσως να λιποθύμησε. Άλλά πού;

Αν τον έβλεπαν εκείνη τη στιγμή όσοι είχαν πεποθήσει πως ήταν άνικανος να συγκινήθώ από οποιαδήποτε αίτια, θα έμειναν κατάπληκτοι. Τόσο μεγάλη ταραχή είχε κυριεύσει τον ψυχραιμώτατο αυτό άνδρα!

Κι' αφού σκέφθηκε λίγο, πώς έπρεπε να ένεργήσει, φώναζε τον Σίρλεϋ, τον έπιστάτη, και τον διέταζε να ξετάση με την μεγαλειότερη δυνατή μουσικότητα όλους τους ύπηρέτες, για να μάθω, μήπως κανείς τους είδε την ντόνα Όριέττα κατά το άπόγευμα. Κανείς όμως απ' τους ύπηρέτες δεν είχε δη την Όριέττα, έκτός από έναν μικρό γκροϋμ, ο οποίος την είδε να βγαίνει από μία πόρτα της ύπηρεσίας, κατά τις έξη ή ώρα.

—Περίεργο! Άνεξήγητο! Νά βγή, η Όριέττα, απ' την πόρτα της ύπηρεσίας!... Μα για ποιά λόγο το έκανε αυτό; Άν θέλανε να πάρη τον άέρα της, γιατί να μη βγή από μία απ' τις μεγάλες πόρτες του πύργου, άλλά βγήκε κρυφά;...

Κι' αφού τυρανίστηκε άρκετά μ' αυτές τις σκέψεις ο ταραγμένος σε υπέρτατο βαθμό λόρδος Σέμπουρν, άπεφάσισε ν' άναζητήσει έξω απ' τον πύργο την μνηστή του.

Πήρε λοιπόν μαζί του τον φίλο του Νόρτλεϋ και τον έμπιστό του ύπηρέτη Ράμ-Σάλ και βγήκε έξω. Ο καθένας τους ανέλαβε να έρευνηση ένα μέρος των κήπων, άλλ' όταν συναντήθηκαν στο σημείο που είχαν όρισει από πριν, κανείς τους δεν βρέθηκε στην εύχρηστη θέσι ν' άνακοινώση τίποτε το παρήγορο. Δεν βρήκαν άπολύτως κανένα ίχνος της Όριέττας, γιατί τά βήματά της τά είχε εξαφανίσει η βροχή, που είχε δυναμώσει άρκετά.

Μετά την μάταιη αυτή έρευνα, μία τρομερή άγωνία κατέλαβε τον λόρδο Σέμπουρν. Ο έγωισμός του όμως του επέβαλλε να την κρύψω απ' όλους, όπως έκρυψε και την μυστηριώδη εξαφάνισή της μνηστής του.

Για τον λόγο αυτό μάλιστα, περιπολήθηκε μ' εξαίρετική φροντίδα την τουαλέτια του κι' όταν κατέβηκε να δειπνήση, κανένας δεν μπόρεσε να διακρίνη στη φυσιογνωμία του ίχνη της τρομερής του άγωνίας.

Σε όσους τον ρώτησαν για την Όριέττα — και μεταξύ αυτών ήταν και ο Μπάρφορντ — άπάντησε άφελόστατα, ότι ήταν λίγο άδιάθετη άκόμη και γι' αυτό δεν θέλησε να κατέβη στο δείπνο.

Κατόπιν έλλαξε, με τρόπο, θέμα άμιλίας κι' όταν άργα το βράδυ, σηκώθηκε να φύγει, έγνεψε στον Νόρτλεϋ να τον άκολουθήση.

Την άλλη μέρα, οι προσκαλεσμένοι του Σέμπουρν έμαθαν, ότι η ντόνα Όριέττα άναγκάστηκε να άναχωρήση ά-εξαφνα και πολύ βιαστικά για την Ίταλία, για να προλάβη την εδμή του έτοιμοθανάτου της.

Άλλά η περίεργη κάπως άναχώρησις αυτή της Όριέττας, που έτάραξε την ημέρα εκείνη την ζωή των προσκαλεσμένων του λόρδου Σέμπουρν. Κατά τις πρώτες άπογευματινές ώρες της ίδιας ημέρας, έφτασε ένας ύπηρέτης από το Ρόκιντων-Μανόρ, κι' άνήγγειλε στον κ. Μπάρφορντ το ότι η σύζυγός του είχε ξεψυχήσει το προηγούμενο βράδυ.

Ο κ. Μπάρφορντ έπαιξε μυλλιάρδο με τον δοδκα του Φαρμάουθ. Όταν έμαθε τον θάνατο της συζύγου του, περιωρίστηκε να κουνήση το κεφάλι του και νη πη:

—Την δυστυχισμένη την Βαλέρια!... Την φτωχή γυναίκα! Ο θάνατός της, είναι μία άπολύτρωσι και γι' αυτή και για σάς, φίλε μου! του άπάντησε τότε ο Φαρμάουθ. Άλλωστε, μπόρεις να περηφανεύεσαι, ότι έκανες ότι έπρεπε για την μακαρίτισσα... Ναί, έξεπληρώσες θαυμάσια το καθήκον σου άπέναντί της, Μπάρφορντ.

Την γνώμη αυτή την ύπεστήριξαν και πολλοί άλλοι. Τότε ο κ. Μπάρφορντ έλεπε με μετριοφροσύνη:

—Προσπάθησα, άπλως, να την κάνω να μην υποφέρει πολύ στη δυστυχία της και τίποτε περισσότερο!

Κι' ύστερα άρχισε ν' άποχαιρετά έναν έναν όλους τους προσκαλεσμένους. Όταν ήρθε η σειρά του, ο λόρδος Σέμπουρν, σφίγγοντας το χέρι του Μπάρφορντ, τού έλεπε με ψυχρότητα:

—Πρέπει να μάς γνωστοποιήσετε την ημέρα της κηδείας ά-μέσως μόλις την κρίσετε!

—Άμέσως, άγαπητέ μου φίλε... Άμέσως! τράβηξε ο Μπάρφορντ.

Και διευθύνθηκε στο γειτονικό σαλόνι για ν' άποχαιρετήσει την λαίδη Σέμπουρν, η οποία είχε μάθει στο μεταξύ την είδησιν του θανάτου της γυναίκας του.

Ο Βάλτερ τον παρακολούθησε κι' έτσι μπόρεσε να εξακριβώση τά πραγματικά αισθήματά, που γέννησε στην καρδιά της μητριάς του το θλιβερό μήνυμα.

Τά χείλη της λαίδης Ίσαδέλλας έτρεμαν έλαφρά, καθώς έ-πρόφερε μερικές τυπικές συλλυπητήριες λέξεις, άλλά τά μάτια της έλαμπαν από χαρά! Κι' αυτό το είδε και ο Βάλτερ!

Όταν έφυγε ο κ. Μπάρφορντ από το σαλόνι, έλοι σχεδόν άρχισαν να τον έπαινοϋν για τον θαυμάσιο χαρακτήρα του. Οι περισσότεροι μάλιστα άπεστήριξαν, ότι ήταν υπόδειγμα άρε-

της. Άλλά μερικοί, έλάχιστοι, δεν παρασύρθηκαν από τους θαυμαστές του άνθρώπου αυτού και μίλησαν κοντά μου για λίγες ά-ρες:

—Είπε έλευθερος, επί τέλους!... Είπε σαραντάρης μόνο, και μπόρει να άγαπήση!... Έκτός αν άγαπάει από καιρό κρυφά! παρατήρησε τότε σαρκαστικά ο λόρδος Σέμπουρν.

—Ω! Μυλόρδε!... φώναξε κατάπληκτος κάποιος. Πώς μπόρειται και βάζετε στο νου σας μία τέτοια ιδέα!

—Μπα! Δεν πρέπει να διαμαρτύρεσθε, ούτε και να παραξενεύεσθε για ένα τέτοιο πράγμα! Πολλές φορές συμβαίνουν και με τά λόγια αυτά, ο λόρδος Σέμπουρν έφυγε και τράβηξε για την αίθουσα του μυλλιάρδου, όπου ήξερε πως τον περίμενε ο φίλος του Νόρτλεϋ. Μόλις μπήκε έκεί ο Βάλτερ έ-γνεψε στο φίλο του, κι' αυτός έ-φυγε άμέσως και έσαναύρισε μετά από ένα τέταρτο της ώρας.

—Πήγε να τον βρή! έλεπε χαμηλοφώνως ο Νόρτλεϋ στον Βάλτερ.

Και βγήκαν μαζί έξω από το σαλόνι.

...Η λαίδη Παμέλα μπήκε μέσα στο δωμάτιο του Όμφρεϋ με χέρια προτεταμένα και πρόσωπο ολόχαρο.

—Άγαπημένε μου!... φώναξε με λιγώμενη φωνή στον Όμφρεϋ. Έπί τέλους!... Είσαι έλευθερος! Έλευθερος!... Άχ, δεν ξέρεις πόσο φοβήθηκα πριν μήπως φανερώσω τη χαρά μου μπροστά σ' όλο τον κόσμο!...

—Οχι! Δεν είναι δυνατόν να κάνης ένα τέτοιο λάθος, Παμέλα! Ήσυχασε, φίλη μου... Ήσυχασε, γιατί, επί τέλους, σε βεβαίω πως δεν αισθάνομαι καμμία, άπολύτως, ευχαρίστησι, βλέποντάς σε να χαίρεσαι για το γεγονός αυτό...

Κι' άποτεινόμενος στον ύπηρέτη του, ο οποίος έτοιμάζε τις άποσκευές του κυρίου του στο διπλανό δωμάτιο, φώναξε:

—Μάριο, μία βαλίτσα μόνον. Άλλα πράγματα μου θα μου τά φέρης αύριο!

—Λογαριάζεις να μείνης καιρό έκεί κάτω; ρώτησε τον άγαπημένο της με συγκρατημένη ταραχή η λαίδη.

—Ναί. Είμαι ύποχρεωμένος να το κάνω αυτό, άγαπητή μου. Είμαι άναγκασμένος να κανονίσω μερικά ζητήματα. Έξέ-δου, μία που είν' άνάγκη, για τά μάτια του κόσμου, να πενήθω, δεν μπορώ να γυρίσω έ-δω τουλάχιστον μέχρι που να τελειώσουν η γιορτές!

(Άκολουθεί)

—Άλήθεια, έχεις δίκη! Θα έρχεσαι όμως που και που να μίλης κοντά μου για λίγες ά-ρες:

—Φυσικά! Μοι είνε άδύνατο να μη σε ίδω καθόλου επί τόσον καιρό, άγαπητή μου Παμέλα!...

Κι' αφού έμεινε σκεπτικός μιά στιγμή, ξανάπε:

—Ένα λεπτό, σε παρακαλώ... Θα πά κάποιον στον πιστό μου Μάριο...

Και πήγε βιαστικά στο διπλανό δωμάτιο, απ' όπου γύρισε σε λίγο χαρούμενος.

—Ετελείωσα!... φώναξε χαρούμενος.

Και πλησιάζοντας την άγαπημένη του, την ρώτησε:

—Δεν μου λές, Παμέλα, τι γνώμη έχεις γι' αυτό τό... παραμύθι, που μάς διηγήθηκε ο λόρδος Σέμπουρν;

—Ποιά παραμύθι! ρώτησε κατάπληκτη η λαίδη Σέμπουρν.

—Νά, για την τόσο εαφνική άναχώρησι της Όριέττας.

—Ά, ναι! Όλοι έμειναν κατάπληκτοι μόλις τόμαθαν... Η Ρόζα, μάλιστα, έγνεψε έξω φρενών. Της φάνηκε άπίστευτο, τό πως έφυγε η Όριέττα, χωρίς να της άποχαιρετήση.

—Άπίστευτο! Πραγματικά άπίστευτο!... Κι' η Φαουστίνα; —Ούτε κι' η Φαουστίνα ξέρει τίποτε για την άναχώρησι της Όριέττας!

—Χμ!... Κάτι κρυφό ύπάρχει πίσω απ' αυτή την ιστορία.

—Βέβαια!... Άλλά τί; Πάντως τον τελευταίο καιρό η Όριέττα έμαζε συχνά κόπο καταρθώνει να φαίνεται χαρούμενη. Πολλές φορές δέκρινε λύπη και κούρασι στα βλέμματά της.

—Φαίνεται λοιπόν πως θα μάλωνα συχνά μεταξύ τους οι άρραβωνιασμένοι μας... Κι' έξηγείται αυτό άπ' τον χαρακτήρα του Βάλτερ. Δεν άποκλείεται, μάλιστα, και τό να έ-φυγε η Όριέττα έπειτα από καμμία βίαιη σκηνή με τον άρραβωνιαστικό της.

—Ακούγοντας τά λόγια αυτά του Μπάρφορντ, η λαίδη Σέμπουρν έξέσπασε σ' άκράτητα γέλια και έλεπε:

—Τι ιδέες, σοφρονάτα, καμμία φορά, Όμφρεϋ! Είπε ποτέ δυνατόν να φύγη αυτή, η άπένταρη, να περιφρονήση έναν τέτοιο γάμο;...

—Δεν το άποκλείω τουλάχιστον, γιατί ο χαρακτήρας της είναι τέτοιος, ώστε να μη πολυλογαριάζη τέτοια ζητήματα!... Ένώ το μεγάλο αυτό, Άν ο Βάλτερ την έβλεπε κάπως σοβαρά ή της φανέρωσε τό βάθος της χαράς της, τότε θάφουγε, για να γλυτώση από τό γεύμα, που την πεσύνει. Πάντως όμως, αυτά είνε άπλές ύποθέσεις και έξ άλλου δεν μάς πολυενδιαφέρει αυτό τό ζήτημα.

—Οχι, δεν συμφωνώ μαζί σου, Όμφρεϋ. Άντίθετος θα νοιαθώ άπειρα ευχαρίστησι, αν βεβαιωνότουσαν ή ύποθέσεις σου, γιατί έτσι θ' άπαλλά-νόμαστε απ' αυτή... Και σκέψου την άναστητή Ριχάρδη, που είνε πραγματικός άρρωστος άπ' τό πείσμα και τη ζήλια της.

(Άκολουθεί)

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Η ΝΕΚΡΙΚΕΣ ΜΑΣΚΕΣ

Μία νέα μέθοδος για την ανακάλυψη της ταυτότητας ενός νεκρού. Το περίφημο σύστημα του Αυστριακού δόκτορος Πόλλερ. Το μυστήριο του θανάτου μιας Βιεννέζας ήθεποιε. Τι είναι το σύστημα Πόλλερ. Τα κύρια των εγκλημάτων. Πώς προδίδονται οι δολοφόνοι, κλπ. κλπ.

Ο επιθεωρητής Πιερράλ, ο ντέκτεκτβ Ραούλ Μισσώ κι' ο αστυνόμος Λοκάρ συζητούσαν ζωντάνια στα γραφεία της Γενικής Ασφαλείας για τα μυστηριώδη μπουλά με τις τεμαχισμένες γυναίκες, που βρέθηκαν τελευταία στο Μπράιτον της Αγγλίας. Αυτά τα δυο μπουλά μπουλά μέχρι προχθές, όπως θα είχε γνωστό ο δολοφόνος, αποτελούσαν τα πιο αγωνιώδη και τα πιο ανατριχιαστικά εγκλήματα της εποχής μας. Ποιές ήταν άραγε η γυναίκες, που βρέθηκαν τεμαχισμένες με τον πιο φρικώδη και τον πιο απάνθρωπο τρόπο; Σήμερα, τα «λαγωνικά» της Σκότλαντ Γκάρντ έκαναν μια εκπληκτική αλλά τυχαία σύλληψη. Έπιασαν το δολοφόνο του υπ' αριθ. 2 μπουλάου. Κανένα όμως στοιχείο δεν παρουσιάζει τον εγκληματία ως δολοφόνο και της πρώτης τεμαχισμένης γυναίκας.

—Πολύ φοβάμαι, είπε μια στιγμή ο περίφημος αστυνόμος Λοκάρ, ότι το πρώτο έγκλημα θα μείνη ανεξιχνίαστο...

—Μά γιατί; Έκανε ο ντέκτεκτβ Μισσώ. Η τύχη καμιά φορά, όταν δεν υπάρχουν στοιχεία, είναι ο καλύτερος βοηθός μας!

—Κι' ο πιο επικίνδυνος! φώναξε, θυμωμένος, ο Λοκάρ. Η τύχη!... Πώς μπορεί κανείς να περιμένει τη λύση ενός σκοτεινού αινίγματος από την τύχη;

—Σε τέτοιες περιπτώσεις δεν υπάρχει άλλη διέξοδος, άλλη ελπίδα, αγαπητοί μου φίλοι! παρετήρησε ο επιθεωρητής Πιερράλ.

—Α, όχι! διαμαρτυρήθηκε ο Λοκάρ. Μά μου επιτρέψετε να έχω τελείως αντίθετη γνώμη. Τόσο στην Αγγλία όσο και στη Γαλλία, εφαρμόζεται μια την εξακρίβωση της ταυτότητας του θύματος. Έκείνο που χρειάζεται για να καταλήξει σ' ένα θετικό αποτέλεσμα ή έρευνα των αστυνομικών, δεν είναι η υπόθεση, ή υπόνοια, αλλά η βεβαιότητα. Κι' αυτό δεν το πετυχαίνουμε πειρά σήμερα με το καλό σύστημα των δακτυλικών αποτυπωμάτων και των ανθρωπομετρικών φωτογραφιών. Το σύστημα που θ' αναστατώσει την εγκληματολογική έ-

πιστήμη της εποχής μας κι' όλες τις μέχρι τούδε αστυνομικές μεθόδους, είναι εκείνο που

λες τις μέχρι τούδε αστυνομικές μεθόδους, είναι εκείνο που

Η μάσκα της δολοφονημένης ηθοποιού Λιάνας Φρούλιχ, όπως την έφτιαξε ο καθηγητής Πόλλερ

γητής Πόλλερ. Δεν άκούσατε λοιπόν να γίνεται λόγος για το «Σύστημα Πόλλερ»;

Οι άλλοι αστυνομικοί έκτυπάζτηκαν μεταξύ τους με απορία.

—Αυτό το νεότερο σύστημα, είναι το ανώτερο και το καλύτερο απ' όλα. Θέλετε να σας φέρω ένα παράδειγμα; Ορίστε: Έδώ και τρεις μήνες, στις αρχές του περασμένου Μάη, έφτασε στην πόλη του έρωτος, στη Βενετία, μια νέα κι' όμορφη γυναίκα από τη Βιέννη, η χαριτωμένη ηθοποιός... μά δεν πρέπει να σας πω τ' όνομά της! Καλύτερα, περιμένετε να δηθεί πώς έγινε γνωστό το «Σύστημα Πόλλερ».

Αυτή η όμορφη Βιεννέζα νοίκιασε ένα πολυτελές διαμέρισμα σ' ένα αριστοκρατικό ξενοδοχείο, κοντά στην πλατεία του Αγίου Μάρκου και το βράδυ απεσύρθη πολύ νωρίς στον κοιτώνα της, παραγγέλλοντας στους υπηρέτες να μη την ανησυχήσει κανείς.

Την άλλη μέρα, η «μαίτρ» έπλη της υποδοχής του ξενοδοχείου, βλέποντας ότι η κυρία από τη Βιέννη δεν είχε ζητήσει το πρόγευμά της κι' ούτε είχε κατεβεί στον κήπο του ξενοδοχείου, τηλεφώνησε στο γκαρσόνι του διαμερισμάτος της και το διέταξε να χτυπήσει στην πόρτα. Καμιά απάντηση. «Όλα τα γκαρσόνια τότε αναστατώθηκαν και φυσικά δεν ήξεραν τί να κάνουν. Ο διευθυντής του ξενοδοχείου στο τέλος, απελπισμένος κι' αυτός, έδωσε διαταγή ν' ανοιχθεί με κάθε τρόπο η πόρτα του διαμερισμάτος της όμορφης Βιεννέζας.

Τα γκαρσόνια άμέσως έσπασαν την κλειδαριά κι' ώρμησαν μέσα στον κοιτώνα, μα την ίδια στιγμή άπιστοχώρησαν με φόλη μπροστά στο τραγικό θέαμα, που παρουσιάστηκε στα μάτια τους. Η όμορφη Βιεννέζα ήταν εξαπλωμένη πάνω στο κρεβάτι της, με το πρόσωπο παραμορφωμένο από βαθείς πληγές. Στο χέρι της κοστούσε ακόμη σπασμοδικά ένα περιστόφο. Τι είχε συμβεί λοιπόν; Έγκλημα ή αυτοκτονία; Η κυρία από τη Βιέννη είχε γίνει άγνωστη. Οι αστυνομικοί νόμισαν ότι θα εύρισκαν τίποτε χαρτιά για την εξακρίβωση της

ταυτότητάς της μέσα στις βαλίτσες της. Μά δεν βρήκαν ούτε ένα φάκελλο! Διάβολο! Αυτό το σκοτεινό κι' ανεξιχνίαστο μυστήριο άρχισε ν' ανησυχά τους 'Ιταλούς αστυνομικούς. Ποιά ήταν άραγε η νέα κι' όμορφη Βιεννέζα; Απ' αυτή την εξακρίβωση έπρεπε ν' αρχίσουν τις έρευνές τους. Μά το πρόσωπο της άγνωστης ήταν παραμορφωμένο με τον πιο φρικτό τρόπο. Πώς θα γινόταν η ανακρί-

σις;

Σ' αυτό το σημείο επενέβη ο Αυστριακός καθηγητής Πόλλερ, κι' εφαρμόσε το σύστημά του. Το πρώτο της άγνωστης βαλσαμώθηκε και στάλθηκε γρήγορα στη Βιέννη. Κι' εκεί, στο Έγκληματολογικό 'Ινστιτούτο, ο καθηγητής Πόλλερ με τους βοηθούς του έφτιαξε ένα καλούπι με το παραμορφωμένο πρόσωπο της Βιεννέζας, έπειτα έκανε από αυτό ένα δμοίωμα και με μεγάλη τέχνη επιδιόρθωσε τα χαρακτηριστικά του προσώπου, όπως ήταν πριν από το έγκλημα ή την αυτοκτονία. Κατόπιν, δημοσίευσε τη φωτογραφία

αυτού του προσώπου στις έφημερίδες της Βιέννης. Το αποτέλεσμα ήταν έκπληκτο. Την ίδια μέρα οι συγγενείς της άνω του την ανένανταρίσαν και θιάστηκαν να παρουσιάσουν στην αστυνομία, για να δηλώσουν ότι η «παραμορφωμένη της Βενετίας» ήταν η χαριτωμένη ηθοποιός Λιάνια Φρούλιχ! Αυτή τώρα ή αποκαλύψει, όπως καταλαβαίνετε, βοήθησε

τους 'Ιταλούς κι' Αυστριακούς αστυνομικούς να έρευνήσουν άναμεσα στις σχέσεις της και να συλλάβουν το δολοφόνο της, έναν δηλαδή ανίσόρροπο θαυμαστή της...

Τι είναι τώρα αυτή η αξιοθαύμαστη μέθοδος του καθηγητού Πόλλερ; Να σας εξηγήσω άμέσως: Στην αρχή, όπως σας είπα, χρησιμεύει στην εξακρίβωση της ταυτότητας κάθε παραμορφωμένου πτώματος. Φτιάχνουν ένα καλούπι του προσώπου, όπως είναι παραμορφωμένο από τις πληγές και κατόπιν ν' ένα «καλλιτεχνικό ρετούς», με μια προσεχτική επιδιόρθωση, κατορθώνουν να φτιάξουν το πρόσωπο, όπως ήταν πριν από το έγκλημα. Κι' έτσι, με τη δεύτερη «νεκρική μάσκα», η ανακρίσις είναι πάρα πολύ εύκολη!...

Επί πλέον, με το σύστημα

Πόλλερ, εξακρίβωνται κάθε άλλο ίχνος. Στις άλλες χώρες, παραδείγματος χάριν, κόβουν σ' ένα χαρτόνι το σχήμα του αποτυπώματος ενός ποδιού στο έδαφος. Στην Αυστρία, με το σύστημα Πόλλερ, εξακρίβωνται το πάχος του πετοισιού, την κατάσταση του τακουισιού και τη θέση των καρφιών. Κι' αυτές η λεπτομέρειες, που φαίνεται ότι δεν έχουν καμιά αξία, είναι τις περισσότερες φορές πολυτιμότες;

Χάρη στο σύστημα Πόλλερ, οι αστυνομικοί ντέκτεκτβ έχουν ανακαλύψει πολλούς μυστηριώδεις εγκληματίες από τα ίχνη

άγνωστου «ξαναφτιάχθηκαν» κι' έτσι οι αστυνομικοί είχαν σε λίγο στη διάθεσή τους την γύψινη προτομή της, ζωγραφισμένη με τα φυσικά χρώματα.

Μ' αυτόν τον τρόπο η ανακάλυψη της ταυτότητας της άγνωστης έγινε την ίδια μέρα. Οι αστυνομικοί κατόπιν ακολουθήσαν διάφορες υποδείξεις και τέλος έπιασαν ένα ύποπτο υποκείμενο, που έθεωρείτο ως δολοφόνος της.

Ο άνθρωπος αυτός όμως διαμαρτύρετο ότι ήταν άθωος, γιατί έλεγε ότι δεν υπήρχε κανένα ένοχοποιητικό στοιχείο εναντίον του.

Ο αστυνόμος τότε κατέφυγε σ' ένα τέχνασμα. Σηκώθηκε αδιάφορα κι' άνοιξε απότομα τη βιβλιοθήκη του. Έκεί μέσα, σε μια θάλα της, ήταν η προτομή της δολοφονηθείσας. Ο εγκληματίας την ίδια στιγμή πετάχθηκε από τη θέση του και έρχισε να φωνάζει τρομοκρατημένος:

—Η πεθαμένη! Είναι αυτή! Η πεθαμένη!...

Κι' έβρυξε μέσα στα χέρια

Πώς με το «Νεγκκόλ» παίρνονται τα αποτυπώματα των χεριών

των αυτιών τους το σχήμα των οπών φυλάγεται στη διεύθυνση της Αστυνομίας. Καθώς έρετε δέ, δεν υπάρχουν στον κόσμο δυο άνθρωποι με ίδια αυτιά.

—Ναι, βέβαια, το σύστημα Πόλλερ είναι αλάνθαστο! παραδέχθηκε ο επιθεωρητής Πιερράλ.

—Αυτή είναι η μόνη αλήθεια! τοι απάντησε ο Λοκάρ. Άκούστε μια περιπτώσει, που δείχνει πόσο πολύτιμο είναι αυτό το σύστημα του Αυστριακού δόκτορος Πόλλερ.

Μια μέρα, στο Αυτοκρατορικό πάρκο βρήκαν το πτώμα μιας γυναίκας, παραμορφωμένης με τον πιο φρικτό τρόπο. Οι δολοφόνοι της είχαν βάλει φωτιά στο φόρεμά της και την είχαν κάψει κατά το ήμισυ. Το πρόσωπό της είχε καταστραφεί σχεδόν δολοφονικά. Μά με το σύστημα Πόλλερ, τα χαρακτηριστικά της

άγνωστης «ξαναφτιάχθηκαν» κι' έτσι οι αστυνομικοί είχαν σε λίγο στη διάθεσή τους την γύψινη προτομή της, ζωγραφισμένη με τα φυσικά χρώματα.

Μ' αυτόν τον τρόπο η ανακάλυψη της ταυτότητας της άγνωστης έγινε την ίδια μέρα. Οι αστυνομικοί κατόπιν ακολουθήσαν διάφορες υποδείξεις και τέλος έπιασαν ένα ύποπτο υποκείμενο, που έθεωρείτο ως δολοφόνος της.

Ο άνθρωπος αυτός όμως διαμαρτύρετο ότι ήταν άθωος, γιατί έλεγε ότι δεν υπήρχε κανένα ένοχοποιητικό στοιχείο εναντίον του.

Ο αστυνόμος τότε κατέφυγε σ' ένα τέχνασμα. Σηκώθηκε αδιάφορα κι' άνοιξε απότομα τη βιβλιοθήκη του. Έκεί μέσα, σε μια θάλα της, ήταν η προτομή της δολοφονηθείσας. Ο εγκληματίας την ίδια στιγμή πετάχθηκε από τη θέση του και έρχισε να φωνάζει τρομοκρατημένος:

—Η πεθαμένη! Είναι αυτή! Η πεθαμένη!...

Κι' έβρυξε μέσα στα χέρια

μην με μαχαίρι και το πρόσωπό της γεμάτο εγκαύματα.

Ο δολοφόνος είχε ρίξει οινόπνευμα σ' αυτό και το είχε παραμορφώσει...

Χάρη στο σύστημα Πόλλερ όμως, κατόρθωσαν να εξαφτιάξουν το πρόσωπό της κι' έτσι απέκαλύφθη πώς ήταν η σύζυγος του υπολοχαγού Χάνα Έδερ. Όπως δε απέκαλύφθη κατόπιν, την είχε σκοτώσει ο ίδιος ο σύζυγός της, για λόγους ζηλοτυπίας. Παραμόρφωσε μάλιστα το πρόσωπό της, για να μην αναγνωριστεί και να μείνει έτσι ακαταδιώκτος.

Κι' ο Λοκάρ, τελειώνοντας αυτή την ιστορία του, έπρυσθεσε:

—Είπε καιρός πειρά να αρχίσουμε κι' εμείς, εδώ στη Γαλλία, να εφαρμόζουμε τη μέθοδο Πόλλερ. Είναι η πιο αλάνθαστη για την ανακάλυψη των εγκληματιών.

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο μικρός θέλει να γίνεται διαρκώς λόγος γι' αυτόν. Ο μεγάλος αντισθένης άποφεύγει κάθε θόρυβο γύρω απ' το δνομά του. Βολταίρος

Ευτυχισμένος δεν είναι, παρ' όσον μόνον εκείνος που μπορεί να ποδοπατήσει τους μάταιους φέβους και την αμελικτή Ειμαρμένη.

Βιργίλιος

Δεν μου άρεσε να αποκτώ άμέσως, γιατί η εύκολη νίκη δεν έχει σπουδαία θέληση.

Πετρώνιος

Τα μέτρια πνεύματα, καταδικάζουν συνήθως κάτι τι, που ξεπερνάει την αντίληψή τους.

Λαρσφόουκ

Το κεφάλι που είναι βαρύ απ' τους καπνούς του κρασιού, έχει περισσότερη ανάγκη από ύπνο, παρά από μουσική.

Θερβάντες

Εκείνοι που κατηγορούν την τύχη, καλύτερα θάκαναν αν κατηγορούσαν τον εαυτό τους.

Βολταίρος

Η μεγαλύτερη τρέλλες, είναι εκείνες που γίνονται με τη μεγαλύτερη ψυχραιμία.

Ρωσπέρδ

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΚΑΝ-ΝΤΙΛΙ

ΤΟ πτό γρα-
του Βοσπό-
ρου, εκεί που
ή φύσις σπα-
τάλησε τα
πυδώρα αία

της δώρα, δρίσκειται το χλοερό και
παρδεισώδες όμορφιάς χωριό Κάν-
ντιλι. Γάργαρα νερά, σουλτανικά
άνετα, δροσιά, λουλούδια και
άφθονα γλυκόλαλα αηδόνια του χα-
ρίζουν μια άκαταμάχητη γοητεία.

Γιατί όμως αυτή η γωνία του
παρδεισού έχει ένα όνομα τόσο
άπειρο ;... Γιατί, Κάν-ντιλί θα
πλ. «Ακρωτήριο του Αίματος» !
Διαβάστε την παρακάτω αληθινή
ιστορία και θα δίτε γιατί βαφτί-
στηκε έτσι αυτό το χωριό, το όποιο
είνε χασιμένο πάνω σε μια κατά-
φρητη λωρίδα γης που προχωρεί σαν
άκρωτήριο βαθειά στη θάλασσα.

Μια βραδεία μωρομένη του 1687, σ'
ένα παραθαλάσσιο σπιτάκι της Στα-
μπόλ και κοντά στην άκρογαλιά,
μια πεντάμορφη Τσερκέζα παρθέ-
νος κ' ένας νεαρός μωσαντιζή-
ζαμπ (άξιοματικός των ιδιαιτέ-
ρων σοματουλίκων του σουλτά-
νου) μιλούσαν σιγά-σιγά χωριστά.

—Ναί, αγαπημένο μου ! του έ-
λεγε εκείνη έκτεντικά. Πρέπει να
χωρίσουμε... Δύο φορές τώρα έχει
έρθει ο κηλάραγας (άρχικουρδός)
του σουλτάνου και με ζητάει για
το χαρέμι... Φαντάσου, 'Αλή μου,
να γίνω η ενδοιμένη του πολυχο-
νεμένου πατισιά ! Νά γοιτευθί
απ' τους χορούς μου, όπως γοιτεύ-
τηκε κ' απ' την όμορφη μου προ-
χώρα, που μ' είδε τυχαία στο παρό-
θυρο... Θα γίνω πανόχρη τότε,
κ' εσύ με την ύποπτη σου θα
άνεβης στο άξωμα του δεξού !...

—'Αχ, 'Αντιλέ μου !... στέναζε
θλιβερά ο 'Αλ. Σωστά αυτά που
λές, μα πώς μπορώ να σε αφήσω
να μω φόνος ;... Μπορώ να φρον-
ιστώ εγώ το παλάτι, και να σε νοιώ-
θω έσένα πλάγι μου, στην άγκαλιά
ένος άλλου ;... 'Εστο κ' αν ο έλ-
λος αυτός είναι ο σουλτάνος, ο κυ-
ριαρχός μας ;...

—Τι να κάνουμε τότε ;... φιδί-
ρισε εκείνη άμυχανα. Δύο φορές
ήρθε με χάρια ο κηλάραγας... Μα
την τρίτη θ' άγοιένη με τις άρνή-
σεις μου, και την τετάρτη θα μω
πάρη το κεφάλι με το σπαθί του !...

—'Εχω κ' άγιο σπαθί, 'Αντιλέ,
για να σε υπερασπίσω !... είπε βρα-
χνά ο γεαρός μωσαντιζή-ζαμπ.
—Τότε θα μās κόψουν και τους
δυό !... άποκρίθηκε η 'Αντιλέ. 'Α-
κουσε λοιπόν, 'Αλή μου... Για να
σωθώ και να σε σώσω, θα δεχθώ
άγριο θάοδυ να παρουσιασθώ σ'όν
πατισιά μας... 'Αν με κρατήσει,
κ' όπως είμαι σίγουρη ότι θα με
κρατήσει, έννοια σου τότε... Θα
προβιβασθής γοήγορα, θα πλουτί-
σης, θα χρίσης κ' εσύ πλάι στα
σουλτανικά άνετα του Γιώ-
Σουγιού μια όμορφη θάλα, και...

—Κ' εσύ θάσαι μέσα στο χαρέ-
μι, έ ;... κλαίτηκε άπελπισμένος ο
'Αλ.

—...μα, μια ύπόγεια δίοδος, ένα

μυστιό λαούμι, θα συνδέη, κου-
τέ, τη θάλα σου με τα ιδιαίτερα
διαμερίσματά μου !... είπε με τρα-
πινιά η 'Αντιλέ. Κατάλαβε τώρα,
δυό φορές κοντέ, τη σένη μου ;
—Μικρούλα μου !... φιδίρισε με
έκστασι ο 'Αλ, και την έσφιξε
στην άγκαλιά του.

Την ίδια στιγμή, πέρα κει στη
σουλτανική έξοχη θάλα του Γιώ-
Σουγιού, μια άλλη σσηγή διαδρα-
ματιζόταν.

Μια θαυμασία καλλονής γυναι-
κα, η Ρεβιά - Γκιουλνός (ροδόνε-
ρη της άνοιξης), η περίφημη δη-
λαδή ενδοιμένη του σουλτάνου
Μωάμεθ Δ', ήταν ξαπλωμένη σ'όν
κλίσιο σοφά της και κίταζε ά-
φηρημένη στο κενό. Πλάγι της
γονατισμένος ο κηλάραγας Γιο-
σουφ, πιστός φίλος της και άρω-
πιμένο όργανό της, την έβλεπε ά-
φρονος κ' άνήσυχος.

—Λούτν, Γιουσούφ ;... τόν ρώ-
τησε σε μια στιγμή η κυρά του.
Δεν θ' άποφύγουμε, λές, τόν κίνδυ-
νο ;

—'Αδύνατον, σουλτάνα μου ! ά-
ποκρίθηκε ο Γιουσούφ, με θλίψη.
Με διάταξε άσπρηά ο πατισιά
να του την παρουσιάσω αύριο βρά-

δυ !...
—Κ' είνε όμορφη αυτή η κα-
ταρμένη Τσερκέζα ;...

—'Οχι όμορφότερη από σάς,
σουλτάνα μου !...

—Σάν κ' ένεμα έπάνω - κάτω,
Γιουσούφ ;...

—'Ω, όχι... αλλά...

—Καλά-καλά, Γιουσούφ... Πά-
ψε !... ξεφόνισε νευριασμένη η
σουλτάνα. Τούλάχιστον βασίλεισαι
στην έξυπνάδα του είνουχου, ότι
θα τα καταφέρει όπως του είπες
κρυφά, χθές βράδυ ;... Πές του
ότι θα τόν άνταμείψω γεν-
ναία !...

—'Ω, βέβαια !... άρχισε ο Γι-
ουσούφ. 'Ο, τι θα της κάνει εκεί-
νης, αυτό θα του κάνουμε κ' έ-
μεις !...

—'Α, όχι, Γιουσούφ !... Ανό έγ-
κλήματα, πάει πολύ !...είπε με φρί-
κη η σουλτάνα.

—'Αλλοώς δεν γίνεται, Μεγα-
λειοτάτη !... Θέλεις να κινδυνέω-
με τα κεφάλια μας, αν το μωριστή
ο πατισιά η αν τυχόν φλυαρήση
άργότερα ο είνουχος ;...

—'Αλήθεια !... μωρομούρισε η
Ρεβιά Γκιουλνός. 'Ωστόσο, κάνει
δ,τι καταλαβαίνεις... Μονάχα φρόν-
τισε να με απαλλάξης το γοηγο-

ρώτερο, απ' την επείκδυνη αυτή
άντιζηλο !...

—Ο κηλάραγας προσκύνει, κ'
έφυγε βιαστικός.

Την άλλη ημέρα το βράδυ, εξα-
ρετική κίνησις παρατηρήθηκε στην
έξοχη σουλτανική θάλα του Γιώ-
Σουγιού. Φωταίριες, όρχηστρες,
λουλούδια, πλήθος παραταγμένων
μωσαντιζήδων, συγρήσις και τα-
ραχή σ'όν πολυάριθμες δδαλίσες
του σουλτανικού χαρεμιού !

Γιατί όλα αυτά ;... Γιατί σε λί-
γη ώρα, ο κραταός πατισιά της
'Οθωμανικής αυτοκρατορίας Μωά-
μεθ Δ' θα παραστεκόταν στο χορό
μιάς καινούριας ενδοιμένης του,
της Τσερκέζας παρθένου 'Αντιλέ.

Θάδινε, σάν να πωμ, τις έξετα-
σεις της μωσαντί του η χαριτόβου-
ρη εκείνη νέα, απ' τις όποιες θα
έξαρτοσε την είσοδό της στο χα-
ρέμι, την έννοια του σουλτάνου,

και τη μέλλουσα παντοδυναμία της.
Σταλμένος ο Μωάμεθ Δ' σ'όν
βαλάνο στο άκροστολάτο και φυτό-
λουστο εξαγιάτι, το όποιο προχω-
ρούσε μέσα βαθειά στη θάλασσα,

περριεμε την εμφάνισή της 'Αντι-
λέ. Κ' επί τέλους, με τους λαντα-
σταίους ήχους της όρχηστρας, φά-
νηκε εκείνη, αληθινό χάριμα των
ματιών.

Τι χορός !... Τι έμψυχο άνοιξι-
ακό λουλούδι !... Την θαρούσε γο-
ητευμένος ο σουλτάνος, χαριτόβου-
ρη, φειδόμενη, με γυναικεία χονά-
τα όμοια, με αναταραγμένα πλού-
σια στήθη, με χαμηλόβλεπα μά-
τια, να λυγίζει το κορμί της με ή-
δυσία, ν' άνεμίζει τα χντά
μπατάκια της, και να χορεύη... να
πετάει... σάν νεράδα σάν πεταλού-
δα !...

Νά !... Αίγιο θηματισμό του χο-
ρού, της μένου για να τόν άπο-
τελειώσει... 'Ενας είνουχος συγχο-
ρευτής την πλησιάζει ύπουλα, και
της προσφέρει το χέρι του για να
την έκτελεσθί με πόν άνειο η τελευταία
αυτή φιγούρα... Σάν ματιά έχιδνης
η ματιά του την λοξωντάζει... 'Ε-
κείνη, μεθυσμένη απ' την έκστασι
της θείας τέχνης της, γλιστράει
σ'όν άέρα σάν ούρανα όπισα, ένω
ο είνουχος άνετασθίτα δίλο
και την τραβάει προς την άφύλα-
κτη, προς την άρρακτη άκρη του
χαριματού...

—Μάσάλαχ !... Μάσάλαχ !...
Χαλάλι να της γίνη !... μωρομού-
ριζε έκθαμβος καταγοητευμένος ο
σουλτάνος, κωμαρώνοντας την με
δίημα.

—Πόσο είναι όμορφη, η σούλ-
λα !... φιδίριζε μέσα της με λύσ-
σα η σουλτάνα.

—'Ενα κρυφό γνέψιμο του κηλάρ-
αγα, ένα άπότομο τράβηγμα του
χεριού του συγχορευτού της 'Αντι-
λέ είνουχου, μια γοργή κρανήγ ήπ'
το λαργίγ της άμωρης νέας κ'
όλα τελείωσαν...

Η 'Αντιλέ παραπάτησε, τρέ-
κλισε κ' έπεσε και βυθίστηκε στα
σκοτεινά νερά του Βοσπόρου.

Κοιανωμένος απ' το ξαφνικό ο
σουλτάνος, φώναζε βοήθεια. Μα
πριν άκούη προλάβει κανένας να

—Δεν γελώ γ' αυτό, ήτχε συ-
νάδελφε ! άποκρίθηκε σοβαρά ο
Ταμερλάνος. Γελώ για τη ματαιό-
τητα του κόσμου... Φαντάσου, έτι ο
Θεός άφήρεσε το κρανί από σένα
τόν μονόφθαλμο, γελ να το χαρί-
ση με μένα τόν κούτσο !...

Παραπικιά, ο Ταμερλάνος κού-
τσανε φρεντά...

—'Επίσης η στενογραφία ήταν γνω-
στή στην αρχαιότητα και ιδίως
στην Ελλάδα. Ο Σουηδός ανταν-
ματόρης Μέλινς, ο όποιος έφες
το όμώνυμο σύστημα στενογραφί-
ας, το όποιο είναι διαδεδομένο σ' ό-
λη την Σουηδία, έξέδωσε τελευταί-
ως ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Ιστο-
ρία της στενογραφίας». Στο βιβλίο
του αυτό ο Μέλινς αναφέρει ότι το
1883 στην 'Ακρόπολη τών 'Αθηνών
βρέθηκε μια μαριμάρινη πλάκα έ-
πάνω στην όποια είναι χαραγμένη η

ΟΥΔΕΝ ΚΑΙΝΟΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΗΛΙΩΝ

Η ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

κινήση ένας νεαρός μωσαντιζή-
ζαμπ, κατάχλωμος απ' την άπελ-
πισία του, ο 'Αλ, άποσπάστηκε
απ' τους συναδελφούς του και ρί-
χτηκε στη θάλασσα.

Μα ούτε αυτός ούτε η αγαπημέ-
νη του πρόλαβαν να σωθούν απ'
τους έμπερους κολυμβητάς, οι ό-
ποιοι όρχηγκαν γυναιόι στη θάλα-
σα άργότερα, για να τους φαρέ-
ψουν...

Μεσάνυχτα περασμένα πειά, και
σκοτεινά και ήσυχα, έπάνω στο
πριν λίγες ώρες φωτόλουστο εκεί-
νο χαγιάτι. 'Ωστόσο, τρεις ψυχές
φάνηκαν σε λίγο να γλιστρούν έ-
πάνω σ' αυτό, και να μιλούν άνα-
μεταξύ των σιγαλά και μυστικά.
'Η Ρεβιά - Γκιουλνός, ο κηλάρ-
αγας Γιουσούφ, κ' ο συνένοχός των
συγχορευτής της δυστυχισμένης
'Αντιλέ.

—'Από δω άκριβώς την έβριζε
στη θάλασσα ; ρώτησε σε μια στυγ-
μή ο κηλάραγας τόν είνουχο.

—Μάλιστα, άγιά μου !... είπε εκεί-
νος με περηφάνεια.

—'Αίντε λοιπόν κ' εσύ να την
βρής !... μωγκρίσε πνιχτά ο Γιου-
σουφ, σπρώχνοντας τον με άστρα-
παία όρηγ και γαργεζόντας τον
στα νερά.

Στο σημείο εκείνο του Βοσπόρου
η θάλασσα σχηματίζει ρεύμα όρηγ-
τικό, το όποιο στροβιλίζεται
σφοδρά και καταπίνει παρενθύς τ'
θήματα του. Γ' αυτό, κ' η γοργή
κρανήγ ποδύγαλε ο είνουχος ήταν
κ' η μόνη που άκούστηκε.

—'Ανάσανε τώρα με άνακούφιση η
λυτρωμένη σουλτάνα.

—Πήραμε και τρίτη ψυχή σ'όν
λαμό μας άπ'όν, Γιουσούφ !... ψι-
θύρισε.

—Θά ήταν όμως ο πόν επείκδυν-
νος απ' όλους τους έχθρούς μας,
αν έφουσε και του κέντιζε κάποτε να
φλυαρήση !... μωρομούρισε γαλήνια
ο Γιουσούφ.

—'Απ' την ημέρα εκείνη, και σιγά
—σ' άργότερα — έσο πλθιαναν
τα θήματα των σουλτανικών θηριο-
δών — ο λαός ώνόμασε την ό-
μορφη αυτή γωνία του Γιώ-Σου-
γιού, με το άπαισιο όνομα Κάν-
ντιλι ('Ακρωτήριο του Αίματος) !...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΑΜΕΡΛΑΝΟΣ ΚΑΙ ΒΑΓΙΑΖΗΤ

—'Όταν ο τρομερός χάνης τών
Μογγόλων Ταμερλάνος συνέτριψε,
στην μάχη της 'Αγκύρας, και συνέ-
λαβε αημιόλωτο τόν έπίσης τρομε-
ρό σουλτάνο τών Τορκοκ Βαγια-
ζίτ, άρχισε να γελιά μ'όν είδε
πώς ήταν μονόφθαλμος.

—Γελώ για τίν άτυχία μου που
είμαι μωστροαβός ;... ρώτησε πει-
ραγμένος ο ίπερήφανος αημιόλω-
τος. Θάπρεσε να ντρέπεται, γιατί
θέλημα του Θεού είναι η σωματική
αυτή άνατηρία μου !...

—Δεν γελώ γ' αυτό, ήτχε συ-
νάδελφε ! άποκρίθηκε σοβαρά ο
Ταμερλάνος. Γελώ για τη ματαιό-
τητα του κόσμου... Φαντάσου, έτι ο
Θεός άφήρεσε το κρανί από σένα
τόν μονόφθαλμο, γελ να το χαρί-
ση με μένα τόν κούτσο !...

Παραπικιά, ο Ταμερλάνος κού-
τσανε φρεντά...

—'Επίσης η στενογραφία ήταν γνω-
στή στην αρχαιότητα και ιδίως
στην Ελλάδα. Ο Σουηδός ανταν-
ματόρης Μέλινς, ο όποιος έφες
το όμώνυμο σύστημα στενογραφί-
ας, το όποιο είναι διαδεδομένο σ' ό-
λη την Σουηδία, έξέδωσε τελευταί-
ως ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Ιστο-
ρία της στενογραφίας». Στο βιβλίο
του αυτό ο Μέλινς αναφέρει ότι το
1883 στην 'Ακρόπολη τών 'Αθηνών
βρέθηκε μια μαριμάρινη πλάκα έ-
πάνω στην όποια είναι χαραγμένη η

Σιγά - σιγά διακαλύπτε-
ται με τις διενεργούμε-
νες, κάθε τόσο, άνασκα-
φές, ότι πολλές από τις
σύγχρονες εφευρέσεις ή-
σαν γνωστές στην άν-
θρωπότητα από αρχαιό-
τατων χρόνων.Τα άλεξι-
κέραινα, π. χ. ήσαν
γνωστά και στους
αρχαίους Αιγυπτίους και
Ιδού η άπόδειξις : Το
1800 πρδ Χριστού, ο Φα-
ραώ της Αιγύπτου Ραμ-
σής ο 8ος τοποθέτησε σ'
1800 πρδ Χριστού, ο Φα-
ραώ της Αιγύπτου Ραμ-
σής ο 8ος τοποθέτησε σ'

δύες τις πύλες τών τειχών της
πρωτεύουσής του μακρυνά κοντή
που είχαν επχωρνωμένες τις έπάνω
άκρες τους, για να τραβούν τους
κεραυνούς έπάνω τους και να τους
έμποδίσουν να πέφτουν άλλου και
να επιφέρουν έτσι καταστροφές.

—'Επίσης τα ταξίμετρα που χρη-
σιμοποιούν σήμερα τα άγοράια αυ-
τοκίνητα (ταξί) έχρησιμοποιούντο
και στην αρχαία Ρώμη. Όπως ανα-
φέρει ο Βιτρούβιος στο βιβλίο του
«Περί αρχιτεκτονικής». Στόν άξο-
να τών τροχών κάθε άμαξιού ή-
πληχε ένα μηχανήμα με δυό χάλκι-
να δοχεία, τοποθετημένα το ένα έ-
πάνω από το άλλο. Τα δοχεία αυ-
τά ήσαν βαλμένα με τέτοιο τρόπο,
ώστε σε κάθε χιλίμετρο που διή-
νητε το άμάξι να πέφτη από το έ-
πάνω δοχείο στο κάτω μια πετρί-
τσα.

—'Ο αυτοκράτωρ Κόμοδος είχε
πολλά τέτοια άμαξία. Ο ίδιος μά-
λιστα αυτοκράτωρ είχε μερικά ά-
μάξια που ήσαν αυτοκίνητα, που
προχωρούσαν δηλαδή χωρίς να τα
τραβούν άλογα ή άλλα έζωα. Σχετι-
κώς μάλιστα και ο 'Ιούλιος Καί-
τωλινός στο όγδοο κεφάλαιο της
«Βιογραφίας του Περίανκτου» ά-
ναφέρει ότι ο Κόμοδος είχε μερι-
κά άμαξία χωρίς άλογα τών όποι-
ων ή οδός, χωρίς σ' ένα πολύπλο-
κο μηχανισμό, έγινον άνών τους.

Φαίνεται δε ότι ο πολύπλοκος αυ-
τός μηχανισμός δεν ήταν τίποτε
άλλο από τόν μηχανισμό που έχουν
τα σημερινά ποδήλατα, τα αυτοκί-
νητα κωροσώκια τών μικρών παι-
διών και τών άναπάρων και η σι-
δηροδρομική «τερεζίνες».

—'Επίσης η στενογραφία ήταν γνω-
στή στην αρχαιότητα και ιδίως
στην Ελλάδα. Ο Σουηδός ανταν-
ματόρης Μέλινς, ο όποιος έφες
το όμώνυμο σύστημα στενογραφί-
ας, το όποιο είναι διαδεδομένο σ' ό-
λη την Σουηδία, έξέδωσε τελευταί-
ως ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Ιστο-
ρία της στενογραφίας». Στο βιβλίο
του αυτό ο Μέλινς αναφέρει ότι το
1883 στην 'Ακρόπολη τών 'Αθηνών
βρέθηκε μια μαριμάρινη πλάκα έ-
πάνω στην όποια είναι χαραγμένη η

—'Επίσης η στενογραφία ήταν γνω-
στή στην αρχαιότητα και ιδίως
στην Ελλάδα. Ο Σουηδός ανταν-
ματόρης Μέλινς, ο όποιος έφες
το όμώνυμο σύστημα στενογραφί-
ας, το όποιο είναι διαδεδομένο σ' ό-
λη την Σουηδία, έξέδωσε τελευταί-
ως ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Ιστο-
ρία της στενογραφίας». Στο βιβλίο
του αυτό ο Μέλινς αναφέρει ότι το
1883 στην 'Ακρόπολη τών 'Αθηνών
βρέθηκε μια μαριμάρινη πλάκα έ-
πάνω στην όποια είναι χαραγμένη η

—'Επίσης η στενογραφία ήταν γνω-
στή στην αρχαιότητα και ιδίως
στην Ελλάδα. Ο Σουηδός ανταν-
ματόρης Μέλινς, ο όποιος έφες
το όμώνυμο σύστημα στενογραφί-
ας, το όποιο είναι διαδεδομένο σ' ό-
λη την Σουηδία, έξέδωσε τελευταί-
ως ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Ιστο-
ρία της στενογραφίας». Στο βιβλίο
του αυτό ο Μέλινς αναφέρει ότι το
1883 στην 'Ακρόπολη τών 'Αθηνών
βρέθηκε μια μαριμάρινη πλάκα έ-
πάνω στην όποια είναι χαραγμένη η

—'Επίσης η στενογραφία ήταν γνω-
στή στην αρχαιότητα και ιδίως
στην Ελλάδα. Ο Σουηδός ανταν-
ματόρης Μέλινς, ο όποιος έφες
το όμώνυμο σύστημα στενογραφί-
ας, το όποιο είναι διαδεδομένο σ' ό-
λη την Σουηδία, έξέδωσε τελευταί-
ως ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Ιστο-
ρία της στενογραφίας». Στο βιβλίο
του αυτό ο Μέλινς αναφέρει ότι το
1883 στην 'Ακρόπολη τών 'Αθηνών
βρέθηκε μια μαριμάρινη πλάκα έ-
πάνω στην όποια είναι χαραγμένη η

—'Επίσης η στενογραφία ήταν γνω-
στή στην αρχαιότητα και ιδίως
στην Ελλάδα. Ο Σουηδός ανταν-
ματόρης Μέλινς, ο όποιος έφες
το όμώνυμο σύστημα στενογραφί-
ας, το όποιο είναι διαδεδομένο σ' ό-
λη την Σουηδία, έξέδωσε τελευταί-
ως ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Ιστο-
ρία της στενογραφίας». Στο βιβλίο
του αυτό ο Μέλινς αναφέρει ότι το
1883 στην 'Ακρόπολη τών 'Αθηνών
βρέθηκε μια μαριμάρινη πλάκα έ-
πάνω στην όποια είναι χαραγμένη η

—'Επίσης η στενογραφία ήταν γνω-
στή στην αρχαιότητα και ιδίως
στην Ελλάδα. Ο Σουηδός ανταν-
ματόρης Μέλινς, ο όποιος έφες
το όμώνυμο σύστημα στενογραφί-
ας, το όποιο είναι διαδεδομένο σ' ό-
λη την Σουηδία, έξέδωσε τελευταί-
ως ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Ιστο-
ρία της στενογραφίας». Στο βιβλίο
του αυτό ο Μέλινς αναφέρει ότι το
1883 στην 'Ακρόπολη τών 'Αθηνών
βρέθηκε μια μαριμάρινη πλάκα έ-
πάνω στην όποια είναι χαραγμένη η

—'Επίσης η στενογραφία ήταν γνω-
στή στην αρχαιότητα και ιδίως
στην Ελλάδα. Ο Σουηδός ανταν-
ματόρης Μέλινς, ο όποιος έφες
το όμώνυμο σύστημα στενογραφί-
ας, το όποιο είναι διαδεδομένο σ' ό-
λη την Σουηδία, έξέδωσε τελευταί-
ως ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Ιστο-
ρία της στενογραφίας». Στο βιβλίο
του αυτό ο Μέλινς αναφέρει ότι το
1883 στην 'Ακρόπολη τών 'Αθηνών
βρέθηκε μια μαριμάρινη πλάκα έ-
πάνω στην όποια είναι χαραγμένη η

—'Επίσης η στενογραφία ήταν γνω-
στή στην αρχαιότητα και ιδίως
στην Ελλάδα. Ο Σουηδός ανταν-
ματόρης Μέλινς, ο όποιος έφες
το όμώνυμο σύστημα στενογραφί-
ας, το όποιο είναι διαδεδομένο σ' ό-
λη την Σουηδία, έξέδωσε τελευταί-
ως ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Ιστο-
ρία της στενογραφίας». Στο βιβλίο
του αυτό ο Μέλινς αναφέρει ότι το
1883 στην 'Ακρόπολη τών 'Αθηνών
βρέθηκε μια μαριμάρινη πλάκα έ-
πάνω στην όποια είναι χαραγμένη η

—'Επίσης η στενογραφία ήταν γνω-
στή στην αρχαιότητα και ιδίως
στην Ελλάδα. Ο Σουηδός ανταν-
ματόρης Μέλινς, ο όποιος έφες
το όμώνυμο σύστημα στενογραφί-
ας, το όποιο είναι διαδεδομένο σ' ό-
λη την Σουηδία, έξέδωσε τελευταί-
ως ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Ιστο-
ρία της στενογραφίας». Στο βιβλίο
του αυτό ο Μέλινς αναφέρει ότι το
1883 στην 'Ακρόπολη τών 'Αθηνών
βρέθηκε μια μαριμάρινη πλάκα έ-
πάνω στην όποια είναι χαραγμένη η

—'Επίσης η στενογραφία ήταν γνω-
στή στην αρχαιότητα και ιδίως
στην Ελλάδα. Ο Σουηδός ανταν-
ματόρης Μέλινς, ο όποιος έφες
το όμώνυμο σύστημα στενογραφί-
ας, το όποιο είναι διαδεδομένο σ' ό-
λη την Σουηδία, έξέδωσε τελευταί-
ως ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Ιστο-
ρία της στενογραφίας». Στο βιβλίο
του αυτό ο Μέλινς αναφέρει ότι το
1883 στην 'Ακρόπολη τών 'Αθηνών
βρέθηκε μια μαριμάρινη πλάκα έ-
πάνω στην όποια είναι χαραγμένη η

—'Επίσης η στενογραφία ήταν γνω-
στή στην αρχαιότητα και ιδίως
στην Ελλάδα. Ο Σουηδός ανταν-
ματόρης Μέλινς, ο όποιος έφες
το όμώνυμο σύστημα στενογραφί-
ας, το όποιο είναι διαδεδομένο σ' ό-
λη την Σουηδία, έξέδωσε τελευταί-
ως ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Ιστο-
ρία της στενογραφίας». Στο βιβλίο
του αυτό ο Μέλινς αναφέρει ότι το
1883 στην 'Ακρόπολη τών 'Αθηνών
βρέθηκε μια μαριμάρινη πλάκα έ-
πάνω στην όποια είναι χαραγμένη η

—'Επίσης η στενογραφία ήταν γνω-
στή στην αρχαιότητα και ιδίως
στην Ελλάδα. Ο Σουηδός ανταν-
ματόρης Μέλινς, ο όποιος έφες
το όμώνυμο σύστημα στενογραφί-
ας, το όποιο είναι διαδεδομένο σ' ό-
λη την Σουηδία, έξέδωσε τελευταί-
ως ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Ιστο-
ρία της στενογραφίας». Στο βιβλίο
του αυτό ο Μέλινς αναφέρει ότι το
1883 στην 'Ακρόπολη τών 'Αθηνών
βρέθηκε μια μαριμάρινη πλάκα έ-
πάνω στην όποια είναι χαραγμένη η

—'Επίσης η στενογραφία ήταν γνω-
στή στην αρχαιότητα και ιδίως
στην Ελλάδα. Ο Σουηδός ανταν-
ματόρης Μέλινς, ο όποιος έφες
το όμώνυμο σύστημα στενογραφί-
ας, το όποιο είναι διαδεδομένο σ' ό-
λη την Σουηδία, έξέδωσε τελευταί-
ως ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Ιστο-
ρία της στενογραφίας». Στο βιβλίο
του αυτό ο Μέλινς αναφέρει ότι το
1883 στην 'Ακρόπολη τών 'Αθηνών
βρέθηκε μια μαριμάρινη πλάκα έ-
πάνω στην όποια είναι χαραγμένη η

—'Επίσης η στενογραφία ήταν γνω-
στή στην αρχαιότητα και ιδίως
στην Ελλάδα. Ο Σουηδός ανταν-
ματόρης Μέλινς, ο όποιος έφες
το όμώνυμο σύστημα στενογραφί-
ας, το όποιο είναι διαδεδομένο σ' ό-
λη την Σουηδία, έξέδωσε τελευταί-
ως ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Ιστο-
ρία της στενογραφίας». Στο βιβλίο
του αυτό ο Μέλινς αναφέρει ότι το
1883 στην 'Ακρόπολη τών 'Αθηνών
βρέθηκε μια μαριμάρινη πλάκα έ-
πάνω στην όποια είναι χαραγμένη η

—'Επίσης η στενογραφία ήταν γνω-
στή στην αρχαιότητα και ιδίως
στην Ελλάδα. Ο Σουηδός ανταν-
ματόρης Μέλινς, ο όποιος έφες
το όμώνυμο σύστημα στενογραφί-
ας, το όποιο είναι διαδεδομένο σ' ό-
λη την

ΠΟΛΥ σπάνια τυχαίνουν στους ψυχιάτρους περιπτώσεις παρόμοιες, σαν του Λουκιανού Κοραμπίου.

Ο άρρωστος ήταν ένας γερός άνδρας, ως σαράντα ετών, γεμάτος κέφι, πάντα γελώντας, με άριστη περιουσία, που φαινόταν ως εκείνη τη μέρα πολύ ισορροπημένος άνθρωπος, χωρίς μελαγχολίες και βαδαιές σκέψεις, χωρίς καμιά προδιάθεση γι' αυτό που έπαθε. Τό πρωί πήγαινε Ιππασία και το απόγευμά του το περνούσε σ' επόχες, στο γκόλφ ή στο τένις. Τό βράδυ, όταν δεν συνόδευε τη γυναίκα του στο θέατρο ή σε καμιά φιλική συγκέντρωση, κάθιζε ήσυχα ήσυχα το ποτήρι του στη Λέσχη, κατιάζοντας με ούτο τους άλλους, που χαλούσαν το σπρότι τους χαροπαλίζοντας, γύρω στα πράσινα τραπέζια. Απόφηνε τις συγκινήσεις και ποτέ του δεν έμπλεξε με γυναικοδουλειές, που θα μπορούσαν να είχαν στενόχωρες συνέπειες. Με λίγα λόγια, περνούσε μια ζωή χωρίς σκοπό, αλλά κανονισμένη, τεμπέλικη, αλλά πολύ φρόνημη. Έκανε κάθε πρωί τη γυμναστική του, έπαιρνε το μπάνιο του ή τόν τσιούς του. Στην οικογένειά του κανείς δεν είχε πάει το παραμικρό, καμιά κληρονομιά δεν τον βάρυνε. Μικρός ήταν τεμπέλης και ήσυχος, νέος ήταν τέλειος κι όταν κατόπιν παντρεύτηκε, παρ' όλες τις απαστίες του, ήταν υπόδειγμα σοβαρού και περιποιητικού συζύγου.

Γι' αυτό κι' η κ. Κοραμπί έμεινε κατάπληκτη, όταν ένα πρωί, μπαίνοντας στο δωμάτιο του άνδρός της, τον βρήκε σκεδόν γυμνό, γονατιστό πάνω στο κρεβάτι του, να παίζει γεμάτος χαρά μια πελώρια... ροκάνα.

— Αφήστε με !... φώναξε. Μόλις είδε την γυναίκα του, χάρθηκε ντροπαλός κάτω από τα σκεπάσματα.

— Μά τ' είν' αυτά ; Είπε μεσημέρι, σήκω !... τούλεγε εκείνη.

Ο Λουκιανός όμως την κτύπαξε άνησχος και ρώτησε :

— Τι θέλετε από μένα, κυρία μου ;

— Μά τ' είν' αυτά !... Τρελλάθηκε ; Έγώ είμαι, η Ζερμαίν !...

— Υστερ' από ένα τέταρτο της ώρας, η δυστυχισμένη Ζερμαίν άναγκάστηκε να παραδεχθεί το τρομερό άτύχημα : Ο Λουκιανός είχε πάθει κεραυνόβλοο και παρόξενη άμνησία. Κι' ο ύιος, άλλωστε, καθώς μονολογούσε, τώλεε καθάρα :

— Αισθάνομαι πολύ καλά τον έανό μου. Τό κεφάλι μου είν' εδωσέρο κι' έχω πολλή όρεξη. Όστόσο, δεν μπορώ να πω ούτε που βρίσκομαι, ούτε ποιος είμαι, ούτε και ποιά είν' αυτή η κυρία, που έμπέει να μου μιλή με τόσο οικειότητα και στόν ένικό. Δεν είνε περίεργο ; Μου φαίνεται σαν να γεννήθηκα αυτή τη στιγμή.

Όλα μου φαίνονται καινούρια, αυτό τό διαμέρισμα, τα έπιπλα, η κυρία που λέει πως είνε πως κομμάινω ως τόφα και ξύπνησα ξαφνικά. Μά, μην κλαίτε, κυρία μου. Όρίστε, παραφέρομαι πως είνε η γυναίκα μου ! Είστε και νοσημιά, πολύ τού γούστον μου...

Είπατε πως σ' ένε Ζερμαίν ; Πολύ άδρια ! Κι' αυτό μου άρέσει...

Δεν μπορώ όμως, έτσι άμέσως, να σ' ένω Ζερμαίν... Θα μου έπιτρέψετε λίγον καιρό, ώστον να συνηθίσουμε, να σ' ένω κυρία ή δεσποινίδα, όπως προτιμάτε. Όποτε έγω

είμαι βέβαιος πως θα ζήσουμε πολύ έντυχιμένοι οι δύο μας. Μου έπιτρέπετε να φιλήσω τό χεράκι σας ;

Ξαναβρήκε την τρυφερότητα που είχε στους άρραβώνες των, έλα τα θελικά εκείνα μικρά τίποτε, που άποτειλόν τα γλυκύτερα δνείρα των κοριτσιών και των ένδασθών γυναικών. Προσπαθούσε να λάμψη στο μάτι της Ζερμαίν, να τον βρή άξίο της, να την κατακτήσει, με δ-λα του τα χαρίσματα και με κάθε περιποίησι και λεπτότητα.

Μόνο που φοβόμην, έστε, μήπως φαίνομαι πως σ' άγαπά οή-μερα λιγώτερο από χθές...

— Ό, μη φοβάσαι τίποτε ! άπάντησε η Ζερμαίν, σαν μέσα σ' ένα δ-νειρο. Και έγω θαρώ πως βρίσκομαι άντίκρυ σ' έναν άγνωστο, νοιώ-θω μια άγωνία, γεμάτη ένα άκαθό-ριστο θέλητρο... Είμαστε όμως κι-λεσμένοι άπόψε στους Ντελαρβ...

Θά πάμε ;

— Ποιό είν' αυτοί οι Ντελαρβ ;

— Η εξαδέλφη σου ή Ούγκρέτα, κι' ο άνδρας της.

— Δεν πάμε πούθενά. Θά μείνου-με δω... Θά βγάλω τό άπόγευμα ήπια, όπως προτιμάτε. Όποτε έγω

ΕΚΚΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥ

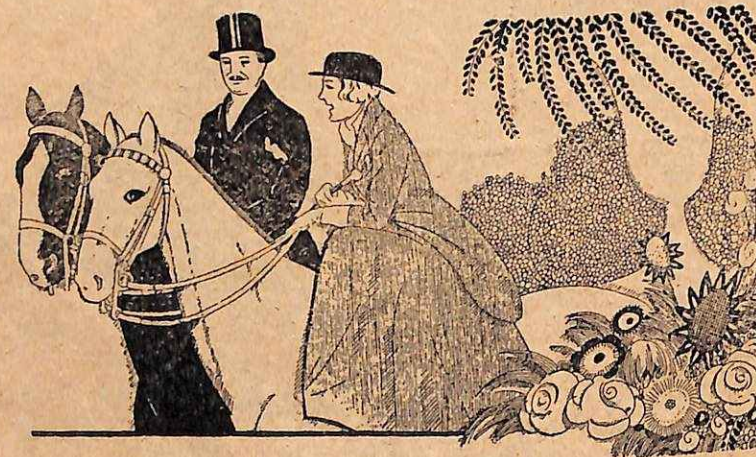

ΑΜΝΗΣΙΑ

ονομάζομαι Λουκιανός Κοραμπί, είπατε ; "Ας τό δεχθώμε κι' αυτό. Ο ύπνρτής όμως γιατί χαιογελά ; Θαρρείς ίσως πως είμαι μεθυμένος ; Όχι, φίλε μου, δεν είμαι μεθυμέ-νος. Ένα μικρό άτύχημα, στο μη-μονιά μου, θα περάσει όμως... Πε-ράστε τώρα στο πλαγινό δωμάτιο, σ'ας παρακαλώ, κι' οι δύο σας, για-τί θέλω να ντυθώ και σ'ας ντρέπο-μαι...

Άφου έκανε την τουαλέτα του, ο Λουκιανός δέχτηκε την επίσκεψη του γιατρού και στις δύο γεμάτες-μαζύ με την γυναίκα του. Ποτέ δεν ήταν τόσο λεπτός, τόσο περιποιη-κός με την Ζερμαίν.

Μου άρέσετε υπερβολικά, άγα-πητή κυρία. Μια-μια άνακαλύπτω τις τόσες χάρες της άμορφιάς σας, κι' είμαι καταμαγεμένος !... Η φωνή σας είνε άληθινή άρμονία...

Έθγαιναν μαζί Ιππασία

Είμαι βέβαιος πως θα ζήσουμε πολύ έντυχιμένοι οι δύο μας. Μου έπιτρέπετε να φιλήσω τό χεράκι σας ;

Ξαναβρήκε την τρυφερότητα που είχε στους άρραβώνες των, έλα τα θελικά εκείνα μικρά τίποτε, που άποτειλόν τα γλυκύτερα δνείρα των κοριτσιών και των ένδασθών γυναικών. Προσπαθούσε να λάμψη στο μάτι της Ζερμαίν, να τον βρή άξίο της, να την κατακτήσει, με δ-λα του τα χαρίσματα και με κάθε περιποίησι και λεπτότητα.

Μόνο που φοβόμην, έστε, μήπως φαίνομαι πως σ' άγαπά οή-μερα λιγώτερο από χθές...

— Ό, μη φοβάσαι τίποτε ! άπάντησε η Ζερμαίν, σαν μέσα σ' ένα δ-νειρο. Και έγω θαρώ πως βρίσκομαι άντίκρυ σ' έναν άγνωστο, νοιώ-θω μια άγωνία, γεμάτη ένα άκαθό-ριστο θέλητρο... Είμαστε όμως κι-λεσμένοι άπόψε στους Ντελαρβ...

Θά πάμε ;

— Ποιό είν' αυτοί οι Ντελαρβ ;

— Η εξαδέλφη σου ή Ούγκρέτα, κι' ο άνδρας της.

— Δεν πάμε πούθενά. Θά μείνου-με δω... Θά βγάλω τό άπόγευμα ήπια, όπως προτιμάτε. Όποτε έγω

είμαι βέβαιος πως θα ζήσουμε πολύ έντυχιμένοι οι δύο μας. Μου έπιτρέπετε να φιλήσω τό χεράκι σας ;

Ξαναβρήκε την τρυφερότητα που είχε στους άρραβώνες των, έλα τα θελικά εκείνα μικρά τίποτε, που άποτειλόν τα γλυκύτερα δνείρα των κοριτσιών και των ένδασθών γυναικών. Προσπαθούσε να λάμψη στο μάτι της Ζερμαίν, να τον βρή άξίο της, να την κατακτήσει, με δ-λα του τα χαρίσματα και με κάθε περιποίησι και λεπτότητα.

Μόνο που φοβόμην, έστε, μήπως φαίνομαι πως σ' άγαπά οή-μερα λιγώτερο από χθές...

— Ό, μη φοβάσαι τίποτε ! άπάντησε η Ζερμαίν, σαν μέσα σ' ένα δ-νειρο. Και έγω θαρώ πως βρίσκομαι άντίκρυ σ' έναν άγνωστο, νοιώ-θω μια άγωνία, γεμάτη ένα άκαθό-ριστο θέλητρο... Είμαστε όμως κι-λεσμένοι άπόψε στους Ντελαρβ...

Θά πάμε ;

τό σούροπο, θα περάσουμε στη βε-ράντα και θα σ'ας άπαγγείλω στί-χους... "Αχ ! τό παθαράκι σας !... Είπε θαύμα τό παθαράκι σας !... Πόσο σ'ας λατρεύω !... Είστε τό άρμονικότερο πλάσμα, που μπορώ-σα ποτέ να δνειροπολήσω...

— Έύτυχως, συλλογιότανε η Ζερ-μαίν, που μαζί με όλα τ' άλλα ξε-χάσε και τις φιληνάδες του, ο κα-νάγιας !...

Κι' αλήθεια, εκείνη ήταν πειά ή μοναδική του σκέψη και τό βλέμμα του ούτε στιγμή δεν ξεκολλούσε ά-πό τό μάτι της. Και τό βλέμμα αυ-τό ήταν μια άφωνη έκείνη, μια ά-τελείωτη έρωτική έξωμολόγησι, έ-νας θαυμασμός σκέλαδου προς την άπόρριτη κυρία του !...

Πέρασαν άληθινότες μέρες. Κάθε μέρα ο Λουκιανός νόμιζε πως έβλεπε την Ζερμαίν για πρώτη φο-

τυχία, έγινε ακόμη πιο άμορφη, με την άμορφη που μονάχα ή άπόλυ-τη έντυχία μπορεί να χάριση σε μια γυναίκα. Τα μάτια της είχαν έκει-νο τό φως, που δίνει ή τέλεια χα-ρά. Συχνά είχε και την άπεριγρα-πη άπόλαυσι να σιγή η μωρομέ-να γράμματα, που έστελναν ή διά-φορες γυναικοίλες στόν άνδρα της. Τ' άνοιγε, τα διάβαζε γελώντας, τρυφερομένη, κι' έπειτα τώκαε μύρια μικρά κομμάτια, βγάζον-τας άναρθρες φωνές έντυχίας...

Ο Λουκιανός, κανονικός ύπος ά-νέκαθεν, ξανάρχισε μεθοδικότητα κάθε πρωί τη ζωή του έκωστειτε-άρο του. Δεν έητούσε παρά έλά-χιστες λεπτομέρειες για τη κοινο-νική του ζωή και ζούσε μονάχα για τις χαρές του τρυφερού ειδύλλιου του, που ξανάρχιζε κάθε πρωί, καινούριο, γεμάτο από την πιο περι-αυτή έρωτική φλόγα. Ο ένας ζούσε μονάχα για τον άλλον ! Παράτη-σαν τον κόσμο, που δεν άρχισε να τους ξεχάσει, κι' ή ζωή τους κυλού-σε καθάρα κι' άρμονικά, σαν τα κα-θάγια νερά ένός ρυακίου, άνάμεσα σε παρθένα, άπάτητα δάση, ως τό μοιαζόταν, που ή Ζερμαίν, η δυσ-τυχισμένη και στολισμένη, με τη συ-νηθισμένη παιά εξαίρετη έαμείλειά της, χτύπησε την πόρτα του Λου-κιανού κι' άκουσε ένα « Έμπρός !, έτόκοφο και κακόκοφο. Τό άναγνώ-ρισε στη στιγμή και την έκανε ν' άνατριχιάσει !...

Μαίκε, ώστόσο, στο δωμάτιο. Ο Λουκιανός δεν έδειξε καμιά συγ-κίνησι. Μουρούρισε μονάχα, όπως πριν..., πριν από τις έντυχιμένες ήμέρες :

— "Α ! έσύ 'σαι ! Δεν μπορώ, λοιπόν, να μείνω ούτε μια στιγμή ήσυχος ;...

Κι' ή Ζερμαίν έννοιωσε τό γόνα-τά της να λυγίζουν, ένω ψιθύριζε, άνάμεσα στους λυγμούς της :

— "Αχ, Θεέ μου ! Θεέ μου. Είνε τρομερό !... Έγινες κιόλας καλά !...

ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΤΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΠΟΛΙΣ

Μία πόλις της Κρακοβίας, ή πε-ρίφημη Βιελίτσκο, είνε κτισμένη ά-πάνω σ' ένα άλατοοούνι ! Κάτω ά-πό την πόλι Βιελίτσκο, βρίσκειαι ή Κάτω Βιελίτσκο, που για να την έπισκεφθί κανείς πρέπει να κατε-βή μια γυριστή σκάλα, με 500 σκα-λαπιά, σκαλισμένα άπάνω σε κρη-ντολαποιημένο άλάτι. Στη μέση της ύπογειου αυτής πόλεως βρίσκε-ται μια μεγάλη πλατεία άπ' την ό-ποία άρχίζουν όλες σχεδόν ή στοές της, που έχουν μήκος 680 χιλιομέ-τρων. Η Κάτω Βιελίτσκο φωτίζεται μέρα και νύχτα με ή-λεκτρικά κιά, καθώς λένε οι γι-ατροί, είνε θαυμάσιος τόπος διαμ-νής. Οι κάτοικοι της έχουν άπαλή, λεία και έντελώς άντιθέτη έπιδερ-μίδα και οδύποτε προσβάλλονται από ρευματισμούς !

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΗΣ ΔΕΟΥΣ ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ

Στην έντυχιμένη ήλικία της πρώτης της νεότητος, ή δις 'Αγ-γελική άνειροπολούσε να την πά-ρη ένας νέος, σαν τους περιφημους Ιπλάτας των μυθιστορημάτων, ή όποια διάβαζε άχόρταγα. Δεν ή-ξερε ή δυστυχισμένη πως τα βασί-λεια είχαν πάψει να παί-ρουν τις δυσκοιλιές. Όταν όμως, μια κατέλλα είνε δεκάξη χρονών, έπιτέρεται βέβαια να δνειροπολή-Γιατί, άν δεν ήταν άμορφη ή δις Πρινώ, δεν μπορούσε κανείς να την πη κι' άσχημη, κι' ή νεανική δροσιά σκεπάζει πάντα μερικά φυ-σικά μειονεκτήματα.

Τά χρόνια όμως περνούσαν, σι-γά-σιγά, χωρίς σχεδόν να τό κα-ταλάβη, έφτασε τό είκοσι, τό εί-κοσιπέντε κι' έπειτα τα τριάντα. "Όσο περνούσαν τα χρόνια τόνο λι-γότευαν κι' ή φιλοδοξία της και τόρα πειά καταλάβαινε πως κι' ένα καλό παλληκάρι θα μπορούσε να έξασφαλίσω την έντυχία της. Χάναταν όμως με τον καιρό κι' έ-σθινε όνόφελος ή νεότη της, χω-ρίς ούτε αυτός ο νέος να φανερώ-νεται πούθενά.

Όστόσο, όταν έλκισε πειά τα τριάντα, νόμισε πως βρήκε την δ-νειρευτή αυτή έντυχία. Παρανοή-στηκε ο νέος, που θα γένιζε τό κνή τός καρδιάς της. Δεν είχε κανένα έξαιρετικό προσόν ήταν δ-μως καλός καρδος, γλυκομίλος και τίμιος άνθρωπος, όπως ποθούσε κά-ποιον τον άντρα που θα την έπαιρ-νε ή δις Πρινώ. "Όπως ήταν φυσί-κό, τον άγάπησε με όλη την καρ-διά της, ή όποία τόσα χρόνια συγ-κρατούσε τόις θησαυρούς της γυ-ναικείας τρυφερότητας βαδαιά κλει-σμένης.

Δεν άρχισε όμως δυστυχώς, να καταλάβη πόσο άνάξιος γι' αυτήν ήταν εκείνος ο νέος, που μονάχα ή μικρή της περιουσία τον τράβηξε κοντά της. Με πόνο στην ψυχή και με την πιο μούρη άπονοήτειναι, ά-ναγκάστηκε να τό κλείσει την πόρ-τα της, άπορρασιμένη δριστικά να ζήσει δλουόναχη στόν κόσμο.

Η καρδιά της όμως πλημύριζε από άγάτη και τρυφερότητα και ή άπορρόγνις νά άπερρόση βίαιος αυ-τήν την προσφορά, που έκανε να τον τόις θησαυρούς των αίσθη-μάτων της σ' ένα πρόσκοπο, που θα τό λάτρευε σ' όλη της τη ζωή, βρήκε διέξοδο άφαιρόνοντας την β-παρξί της στην άνακαίτισι του κό-σμου που δυστυχώς δλονόγησε.

Έγχε φτάσει πειά τα σαράντα και σ' όλη την περιφέρεια ο κόσμος έλλογόησε τ' όνομά της. Είχε γί-ναι ή θεία πρόνοια των διατιναιό-νων. Μία κληρονομιά που ής βρήε στην κατάλληλη στιγμή της έπέφε-ρε ν' άφιερώνη δλόκληρη την β-παρξί της για τους πονεμένους και

τους φτωχούς που προστάτεινε. Με άνεξάντητη όπομνη και τρυφερό-τητα, που μονάχα μια γυναίκα μπο-ρεί να κατέχη σε τόσο μεγάλο βαθ-μό, φρόντιζε για τους άρρώστους, βοηθούσε τους φτωχούς, ένεθάρρυ-νε τους άπελπισμένους, έντινε τα όρφανά και μαράζε παιγνίδια στά παιδάκια που δεν είχαν νιώσει πο-τέ τους την χαρά.

Πολύ σπάνια μπορούσε να την βρή κανείς στο μικρό σπίτι της, σίγουρα όμως θα μπορούσε να την βρή κοντά στους φτωχούς άρρώ-στους.

Έτσι έξχασε τις παλές της δ-νειροπολήσεις κι' άν καμιά φορά τύχαινε να φέρη στόν νοό της τα σθαμένα εκείνα δνείρα, γρήγορα την άποσποσαν άπ' αυτά ο πόνος κι' ή δυστυχία του κόσμου.

Μία μέρα, ώστόσο γύρισε πολύ παραμυγή σπύτι της. Σε μια φι-λανθρωπική έορτή, που είχε όργανοί ή ίδια, της έκαμαν μια πρό-ταση τόσο περιεργή, που στην άρ-χή νόμισε πως της τώλεαν στά ά-στεία : της πρότειναν άπλούστατα να παντρευθί. Και δεν έπρόκειτο διόλου για άσπίτητα. Ο κ. "Ε-

Η δεσποινίς Πρινώ τον δέχτηκε συγκεντημένη στο ασπανάκι της...

κτωρ ήταν πολύ σοβαρός άνθρω-πος, μικροεποδμητίας, πολύ γνω-στός στην διδα Πρινώ. Ο κ. "Ε-κτωρ, γεροντοπαλιόκορο σαράντα-πέντε έτών, κρατινόμενος από πολ-λύ καλά, μόλις φαινότανε σαράντα-όχως, άξιοπρεπέστατος με τα γυνά-δια του, πάντα κοιμωτινόμενος και με πολύ καθώς πρέπει τρώσις. Η δις Πρινώ, που δεν περίμενε πειά μια τέτοια πρόταση, δεν άπάντησε ούτε ναι, ούτε όχι.

Όταν γύρισε σπύτι της και βρέ-θηκε στό περιβάλλον της ήσυχας λιγάκι κι' άρχισε να σκεπτεται αυ-τήν την προσφορά, που έκανε να ξαναγεννιόταν στα κατάβαθα της καρδιάς της τα σθαμένα δνείρα της θλιβερής της νεότητος. Η χα-ρά της χτυπούσε καθώς φανταζό-τανε μια καινούρια ζωή, λιγάκι άγνά βέβαια, αλλά γι' αυτό και πιο πλούσια σ' έλπίδες. Κι' ήταν σχεδόν έτοιμη να δώσει ένδοξη ά-πάντησι στό διάδημα του κ. "Ε-κτωρ. Δεν είχε πάψει να είνε γυ-ναίκα και μάλιστα μια γυναίκα που δεν γνώρισε την χαρά που δικαιού-ται κάθε γυναίκα να γνωρίσει ο-αυτών τον κόσμο. Ούτε έφρόνιζε

για κανένα γάμο άνάμοστο ή γε-λοιό. Ο κ. "Εκτωρ ήτανε πολύ καθώς πρέπει κύριος.

Μέρες δλόκληρες ή δις Πρινώ άγωνίστηκε έναντίον του πειρα-σμού. Δυό δυνατό συναισθήματα έ-νοιώθε να συγκρούονται μέσα στην ψυχή της : ή λογική κι' ο ένδοσι-σμός. Καί σ' αυτή την σύγκρουσι δεν μπορούσε να νικήση όριστικά, τελειωτικά ούτε τό ένα, ούτε τό άλλο.

Ο ένδοσισμός της έλεγε : "Ε-πεί τέλους !... Θα παντρευτώ και γώ... Είμαι έντυχιμένη !

Κι' ή λογική άπαντούσε ψυχρή. "Εύτυχισμένη !... Δεν τό βλέπω τό-σο βέβαιο αυτό... Και μήπως δεν είσαι και τόρα έντυχιμένη ; Τί σου λείπει ;

Τότε έλεγε πάλι ο ένδοσισμός της : "Εφυσικά, δεν είμαι δυστυχι-σμένη, δεν μου λείπει τίποτε. Μά, τί τό βλέπεις ; Νά ξη κανείς δλομό-ναχος είνε πολύ θλιβερό. Είνε τό-σο γλυκό τό συναισθήμα νάχη κά-ποιον να σ' άγαπά, να νοιώθεις να σε περιβάλλη μια στοργή.

Όραούτα, άπαντούσε ή λογι-κή, πολύ ώραία τα λές. Ποιος δ-

κός σου έλεε πως αυτός ο κύριος σ' άγαπά και δεν είνε κι' αυτός σαν όλους τους άλλους ;...

— "Ε ! τί λές ; άπαντούσε ο έν-δοσισμός της διδς Πρινώ, ο κ. "Εκτωρ είνε πολύ καθώς πρέπει κύ-ριος. Δεν είνε ποτέ δυνατόν να...

— Τι μ'άς λές ! Είνε κι' αυτός έ-νας έγωιστής και τίποτε άλλο. Για-τί, σε παρακαλώ, δεν παντρεύτηκε τόσον καιρό, νάχη σήμερα παιδιά δλόγυρά του ; Προτίμησε να φλε-νέση ως τα σαράνταόχτώ του χρό-νια, χωρίς εύθινης και σκοπούς και τόρα στά γεράματα θέλει κά-ποιαν να τό περιποιήται τόις ρε-υματισμούς του. Σκέφθηκε λοιπόν :

— "Ας πάσω αυτή την χήνα, την γεροντοκόρη... Έχει ένα ώρασι σπύτι κι' άρκετά παραδάκια... Δεν είνε κι' άσχημα. Είνε και ύ-πομονητική, ταπεινή, άφοισιμένη, έτι μου χρειάζεται για τα γερά-ματα μου...

— "Αυτό, δυστυχώς, ίσως νάναι ά-λήθεια, είνε κάπως μουδιασμένος ο ένδοσισμός της μαγεμένης της καρδιάς. "Αν όμως κανείς λάδω-σε "Αν είνε ειλικρινής αυτός ο έν-δοσισμός ;... "Αχ, Θεέ μου !... Δεν

ξέρω... δεν ξέρω τί να κάνω !...

Κι' ή δις 'Αγγελική στέναζε, χω-ρίς να μπορεί να πάρη μιά άπό-φασι.

Αυτή ή κατάσταση κράτησε δε-κατέντε μέρες, ή έπιμονή όμως του κ. "Εκτωρ νίκησε, έπί τέλους, κι' ή δις Πρινώ είνε τό ένα.

Τό ίδιο απόγευμα ο κ. "Εκτωρ πήγε στό σπίτι της να της πνή την πρώτη επίσημη επίσκεψί του σαν άρραβωνιστικός ποιά. Η δις Πρινώ τον δέχτηκε άρκετά συγκε-κινημένη στό άπλούστατο ασπανά-κι της. Σιγά-σιγά ή συνουσία τους ζώησε, έπαιρνε κάπως τόνο οικει-ότητας. Ο κ. "Εκτωρ, έξαινος άν-θρωπος, άφρησε να φανούν όλα τα ήθικά πλεονεκτήματα του γάμου-των, και τό πνεύμα του, κι' ή λε-πτότης των τρόπων του, ένδοσι-σαν την σείρα καρδιά της δυστυ-χιμένης στό άπλούστατο ασπανά-κι της. Σιγά-σιγά ή συνουσία τους ζώησε, έπαιρνε κάπως τόνο οικει-ότητας. Ο κ. "Εκτωρ, έξαινος άν-θρωπος, άφρησε να φανούν όλα τα ήθικά πλεονεκτήματα του γάμου-των, και τό πνεύμα του, κι' ή λε-πτότης των τρόπων του, ένδοσι-σαν την σείρα καρδιά της δυστυ-χιμένης στό άπλούστατο ασπανά-κι της.

— "Ελάτε γρήγορα στό σπίτι !... Η μάνα μου έπεςε κι' έπασσε τό πόδι της. Ξεφώνει και σ'ας γυ-ρεύει... Έλάτε γρήγορα... φώναξε τό παιδάκι κι' έφυγε διασπικό να πάη κοντά στη μάνα του που γό-γυζε.

— Τι συμβαίνει ; ρώτησε ο κ. "Εκτωρ καταστενοχωρημένος γι' αυτή τη διακοπή.

— Φτωχοί άνθρωποι και κακότυ-χοι ! άπάντησε κι' έναν στεναγμό ή 'Αγγελική. Έβάζε κιόλας τό κα-πέλλο της.

— Τι κάνετε ; Δεν φαντάζομαι να τρέξετε τόρα σ' αυτούς τους κοινελλήδες !... είνε με μεγάλη ά-πορία ο κ. "Εκτωρ. Βράδαισε πειά. Τό κακό-κατό μπορείτε να περάσε-τε να τους ίδιθη αβριο, δεν χάλη-κε ο κόσμος...

Κι' άλλάστε τους τόνο της φο-νής του, άποτελείσσε την σκέψη του κι' ένα κινικό γέλιο :

—...Καί τόρα πειά, όταν θα παντρευθώ, έλπίζω να τό παρα-τήσετε όλα αυτά τα άχόρητα κι' ά-νωφελη πράγματα, έ ; "Αν θέλε-τε νάχητε κάποιον να περιποιήθε, ποτιμά αυτός ο κάποιος να είμαι έγώ...

Η δις Πρινώ κοκκίνισε, έπειτα έγινε καταπληκτική. Κτύπησε βοήθι κατάματα την άρραβωνιστική και κατάλαβε από τί κίνδυνο την έ-σπασε αυτή ή άπόκλιση :

— Κρίστε "Εκτωρ, είνε, έπί τέ-λους... Δεν είνε καμιά άνάγκη να ξαναδείτε έδω... Δεν μιλώμε την ίδια γλώσσα.

— Έτσι γάλασαν κι' αυτή τη φορά οι άρραβώνες της διδς 'Αγγε-λικής Πρινώ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΣΠΙΤΙΑ

Μια πρωτότυπη έρευνα ενός Γάλλου δημοσιογράφου. Τα παράξενα στοιχειωμένα σπίτια της Γαλλίας. Η μυστηριώδης άγρεπαυλίσ του Άνγκάρ. Το φάντασμα ενός δελεφονημένου φιλαργύρου. Ο στοιχειωμένος πύργος του Ρήνου. Το έγκλημα ενός φαντάσματος. Ο τραγικός θάνατος φόν Τίγκε, κλπ., κλπ.

Α στοιχειωμένα σπίτια απασχολούν κάθε τόσο τις στήλες των εφημερίδων με τα παράξενα και μυστηριώδη φαινόμενά τους. Τό Κοινόν πάλι παρακολουθεί με μεγάλο ενδιαφέρον αυτές τις ιστορίες των φαντασμάτων, μα γρήγορα αποκαρδιώνεται, γιατί ο επιλογός τους γράφεται τις περισσότερες φορές στο αστυνομικό δελτίο! Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις, κατά τις οποίες αυτά τα φαινόμενα παραμένουν σκοτεινά κι ανεξήγητα και τότε καλείται πάντα η έταιρεία των ημερησίων έρευνών για να δώσει μια εξήγηση. Ένας μάλιστα Γάλλος δημοσιογράφος, ο κ. Μ. Λεκόν, δημοσίευσε αυτές τις μέρες την ακόλουθη ενδιαφέρουσα έρευνα για τα παράξενα στοιχειωμένα σπίτια:

«Σ' όλες τις χώρες, γράφει ο κ. Λεκόν, υπάρχουν στοιχειωμένα σπίτια. Οι ένοικοι τους τρομοκρατούνται κάθε τόσο, ακούγοντας τις νύχτες ύπνωση κρότους, νεκρώσιμες ψαλμωδίες και ανατοχιστικές φωνές. Οι άπαδοι του πνευματισμού, έχουν πάντα πρόχειρες τις εξηγήσεις. Μα καμιά φορά η πραγματικότητα είναι πολύ διαφορετική απ' όσο την φαντάζονται.

» Ένα θράδι του περασμένου χειμάνος, ο Γορρέδο Φερράτο, έφτασε μαζί με τις δυο αδελφές του, την Άντωνία και την Μαγδαληνή, στην άμορφη άγρεπαυλίσ που είχε αγοράσει στο Άνγκάρ, κοντά στην Τουλούζη. Ο άνηρ έζησε τα έπαιλα και τα μασόδια από τα κάφρα, τα μετέφερε μέσα στην παλιά άγρεπαυλίσ κι άρχισαν να τα κατοικούν. Ο νέος έτοιμότης κι η αδελφές του έφαγαν εκείνο το θράδι ήσυχα στη μεγάλη κουζίνα του ισόγειου χωρίς να μιλούν, κατόπιν από το ταξίδι. Έστερα από λίγο, άποσύρθηκαν στα δωμάτια του πρώτου πατώματος για να κοιμηθούν. Η νύχτα ήταν μια από τις πιο άγριες του χειμάνος. Ο άέρας έπαινε από τα σπασμένα τζάμια της άγρεπαυλίσ και ούρλιαζε στους σκατεινούς κι έρημους διαδρόμους. Ο Έδουάρδος Μπονά, ο ύπνωσης, ένας σιωπηλός άνθρωπος, τον οποίον ο Φερράτο είχε προσλάβει στην ύπνωση του από εκείνη τη μέρα, έβλεπε καλά την έξωπορτα και πήγε κι έκεινος να κοιμηθεί στο δωμάτιό του, που ήταν δίπλα στην κουζίνα. Την άλλη μέρα, όλοι έπρεπε να σηκωθούν πρωί για να συγυρίσουν το σπίτι. Είχαν εσώσει λοιπόν τα μεσάνυχτα, όταν ξάφανα μέσα στην άγρεπαυλίσ ακούστηκε ένας βρόχος θόρυβος. Κάποιος έφερε ένα βαρύ έπιπλο στους διαδρόμους και χτυπούσε στους τοίχους. Ο Φερράτο έστηνε και πήδησε θυμωμένος από το κρεβάτι του.

Θά εινε καμιά από τις αδελφές μου! συλλογίστηκε. Ο Φερράτο σήκωσε τους ώμους. Μα ο θόρυβος τώρα είχε σταματήσει. Έστερα όμως ξανάχισε δυνατώτερος. Ο Φερράτο έχασε την ύπνωση του. Άνοιξε την πόρτα του δωματίου του και, κρατώντας τη λάμπα, θέλησε να βγεί απ' αυτό για να δει τι συμβαίνει. Κατάπληκτος τότε είδε ότι κι η δυο αδελφές του στεκόταν κατάχλωμες στις πόρτες των δωματίων τους. —Τι συμβαίνει; τον ρώτησαν τρομαγμένες. —Έχω κι' εγώ; Θά εινε φάντασμα αυτός ο καταραμένος ο Μπονά. Θέλει να μάς δείξει ότι εινε προκαμμένος! τους απάντησε ο Φερράτο. —Εκείνη τη στιγμή ακούστηκαν βήματα στη σκάλα. Ήταν ο ύπνωσης. —Είπε κάποιος στην άποθήκη! τους είπε άμέσως μόλις τους είδε, τον έπαινε κι' εγώ; Θά εινε φάντασμα αυτός ο καταραμένος ο Μπονά. Θέλει να μάς δείξει ότι εινε προκαμμένος! τους απάντησε ο Φερράτο. —Εκείνη τη στιγμή ακούστηκαν βήματα στη σκάλα. Ήταν ο ύπνωσης. —Είπε κάποιος στην άποθήκη! τους είπε άμέσως μόλις τους είδε, τον έπαινε κι' εγώ; Θά εινε φάντασμα αυτός ο καταραμένος ο Μπονά. Θέλει να μάς δείξει ότι εινε προκαμμένος! τους απάντησε ο Φερράτο.

Μα ο θόρυβος τώρα είχε σταματήσει. Έστερα όμως ξανάχισε δυνατώτερος. Ο Φερράτο έχασε την ύπνωση του. Άνοιξε την πόρτα του δωματίου του και, κρατώντας τη λάμπα, θέλησε να βγεί απ' αυτό για να δει τι συμβαίνει. Κατάπληκτος τότε είδε ότι κι η δυο αδελφές του στεκόταν κατάχλωμες στις πόρτες των δωματίων τους.

—Τι συμβαίνει; τον ρώτησαν τρομαγμένες. —Έχω κι' εγώ; Θά εινε φάντασμα αυτός ο καταραμένος ο Μπονά. Θέλει να μάς δείξει ότι εινε προκαμμένος! τους απάντησε ο Φερράτο.

—Εκείνη τη στιγμή ακούστηκαν βήματα στη σκάλα. Ήταν ο ύπνωσης. —Είπε κάποιος στην άποθήκη! τους είπε άμέσως μόλις τους είδε, τον έπαινε κι' εγώ; Θά εινε φάντασμα αυτός ο καταραμένος ο Μπονά. Θέλει να μάς δείξει ότι εινε προκαμμένος! τους απάντησε ο Φερράτο.

Ο έγκαστρίμχος Ντουέρνυ, που τρομοκράτησε το χωριό του, κάνοντας το φάντασμα... να φανταζόντουσαν στο άορατο φάντασμα τρομοκρατημένες: —Ποιος είσαι; Τι θέλεις από μας; Τι θέλεις; Μα δεν έλάμβαναν καμιά απάντηση. Όσο για τον Φερράτο, στριφογύριζε άγρυπνος στο κρεβάτι του, μουρμουρίζοντας θυμωμένος. —Άσε με ήσυχο να κοιμηθώ, διάβλε! Έχω δουλειά αύριο! Άσε με να ήσυχάσω!...

Μα το φάντασμα του άγνωστου δεν ήσυχάζε. Άρχισε μάλιστα να γίνεται πιο τολημρό και πιο επικίνδυνο. Ένα πρωί, καθώς έπαινε στον σταύλο ο Μπονά για να πάρει τ' άλλοι είδε στον τοίχο μια μεγάλη ανθρώπινη σκιά. Περίεργος πήγε προς τα εκεί, όταν ξάφανα μια μαύρη κούτα που δεν την είχε ξαναδεί στην άγρεπαυλίσ πήδησε στον δμο του κι' άρχισε να του ξεσχίζει το πρόσωπο με τόν ράμφος της, σαν να ήθελε να του δγάλη τα μάτια.

Το σπίτι ήταν στοιχειωμένο δίχως άλλο, αφού η έρευνά τους δεν απέκλεινε τίποτε! Γύρισαν λοιπόν πάλι στα δωμάτια τους και προσπάθησαν να κοιμηθούν. Μα δεν το κατάρθωσαν. Ο θόρυβος και τα βόγγητά εξακολούθησαν ως το πρωί. Η γυναίκες έτρεμαν όλη την νύχτα από τόν φόβο τους. Όσο για τον Φερράτο, πηγαίνονταν νευρικά μέσα στο δωμάτιο, κρατώντας το περιστόφορο στο χέρι.

Όλη την μέρα έψαξαν πιο προσεκτικά την άγρεπαυλίσ. Τίποτα όμως δεν έδειχνε τί ήταν ο θόρυβος που είχαν ακούσει την νύχτα. Ήσυχασαν λοιπόν κι' άφοσιώθηκαν στις δουλειές τους. Τα μεσάνυχτα άσπαστο ακούστηκαν πάλι οι μυστηριώδεις κρότοι και τα βόγγητά. Η αδελφές του Φερράτο άρχισαν τότε

Ο Μπονά, τρελλός από τους πόνοους κι' από την λύσσα του, την άρπαξε από τόν λαμό και την χτύπησε στον τοίχο. Μα την ίδια στιγμή πάγωσε από την φρίκη του. Άκουσε ένα παραπαιτικό ούρλιασμα πόνου σαν να έπιναν κάποιον άνθρωπο! Ο Μπονά τρέμοντας συγκορμωσ πετάχτηκε έξω από τόν σταύλο κι' έτρεξε να βρει τόν Φερράτο, για να τόν διηγήσει αυτό το καταπληκτικό φαινόμενο.

Δεν υπήρχε καμιά άμφιβολία, ότι εκείνη η έξοχη τρέμοντας ήταν στοιχειωμένη. Κάλεσαν λοιπόν τόν πατέρα τόν χωριού για να κάνει έναν άγιασμό και να έξορκισή τα πνεύματα. Μα κι' ύστερα απ' αυτή την ιεροτελεστία, τα μυστηριώδη φαντάσματα δεν ήσυχασαν. Έπιναν τα ξύλα της άγρεπαυλίσ, ξεράζοντας την νύχτα τα λουλούδια που φύτευε ο Φερράτο κι' εξακολουθούσαν να σέρνουν βογγώντας την νύχτα ένα βαρύ έπιπλο στους σκοτεινούς διαδρόμους. Είχε τρελάθει!

Ο Φερράτο πήγαινε να τρελλάθει από την λύσσα του. Δεν μπορούσε πια να ήσυχάσει ούτε την μέρα, ούτε την νύχτα. Τέλος έπαθε από υπερκόπωση, άρχισε ν' άδυνατίζει και μια νύχτα βγήκε έξω από τόν τοίχο του κι' άρχισε να περπατάει δεξιά κι' άριστερά στους σκοτεινούς διαδρόμους. Είχε τρελάθει!

Η αδελφές του την άλλη μέρα έπαιναν άμέσως να εγκαταλείψουν την στοιχειωμένη άγρεπαυλίσ, κι' ανέφεραν αυτά τα παράξενα φαινόμενα στην άστυνομία. Η έρευνες όμως των άστυνομικών δεν κατάρθωσαν να διαφωτίσουν τόν μυστήριο της άγρεπαυλίσ τού Άνγκάρ. Έξακριβώθηκε μόνο, ότι εκεί πέρα είχε δολοφονηθεί από καιρού ο Άντρέ Λεμάρι, ο πρώτος ιδιοκτήτης της ένας τρομερά φιλάργυρος και κακός άνθρωπος κι' ότι τόν πτώμα του εξαφανίστηκε από τόν φέρετρό μετά την ανακάλυψή τού έγκλήματος!

Οι δεισιδαίμονες τού Άνγκάρ λοιπόν πίστεψαν ότι ο Λεμάρι είχε δολοφονηθεί κι' ότι κάθε θράδι πήγαινε στην άγρεπαυλίσ του για να κρυφτεί σε κανένα πιο άσφαλές μέρος τα λεφτά του. Όσο για τούς θορύβους έλεγαν ότι προερχόντουσαν από τη μεταφορά της κάσας με τόν θησαυρό από την μια κρύπητη στην άλλη. Κανείς ωστόσο δεν τόληψε να έπισκεφθεί πια τη στοιχειωμένη άγρεπαυλίσ. Όλοι φοβόντουσαν την άγρια έκδηλη τού Λεμάρι, που σκότωνε κάθε νέο ιδιοκτήτη της για να μη τού κλέψει τόν θησαυρό του.

Αυτά έλεγαν οι χωριάτες τού Άνγκάρ. Το γεγονός όμως εινε ότι η άγρεπαυλίσ παρ' όλες τις έρευνες των άστυνομικών εξακολούθει και σήμερα να εινε στοιχειωμένη και άκατοίκητη.

Μια άλλη παρόμοια ύπνωση άναστάτωσε πάλι την άστυνομία τόν

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ

56

φοί τους φυσικά έπωφελούντο. Όταν την πρώτη φορά, ο Ζάν σηκώθηκε απ' τόν τραπέζι, με τα χαράματα, πρόσεξε ότι είχε χάσει όλο το μισό του. Μά, έπειδή οι γονείς του έστελναν άβρονα χρήματα, δεν ληστέθηκε καθόλου.

Έγινε πιο προσεκτικός τήν άλλη μέρα, μα ο δρημτικός χαρακτήρας του δεν άφινε να παλέψει με τα ίδια όπλα έναντιον ανθρώπων για τους οποίους τόν παγνίδι άποτελούσε μια περαστική διασκέδαση. Αυτός άγαπούσε τόν κίνδυνο για τόν κίνδυνο τόν ίδιο κι' όταν έπαιζε κάθε λογική τόν άφινε. Έπαιζε κυριεύμενος από τόν κίνδυνο.

Έπειδή τόν ήφερε αυτό, άπόφευγε συνήθως να παίζει, μα από τήν στιγμή που τόν κυριεύσε η νοστή μέθη τού παγνιδιού, τίποτα πια δεν μπορούσε να τόν ήκανοποιήσει.

Από τότε, έγινε θύμα τού παγνιδιού. Η ζωή του όλόκληρη κάδρο κενό, γυρόντας γύρω απ' τόν ζώντα που σχημάτιζαν ή άδρες που περιούσε στην κάμαρη τού Ναρμπόν. Σηκώνονταν πολύ άργά. Τό άπόγευμα κυλούσε άχρομάτιστο κάτω απ' τα μάτια του τα κοκκινισμένα από τις άγρυπνίες. Η κόρησάι πόνιζε τόν κορμί του και ξεγελούσε τήν πλάνη του. Όσο άπλώνονταν τόν δελινό, ή άδρε ή τόν κίνδυνο δυνάμωνε και γεμάτος μια ψεύτικη, μια δυνατή χαρά, άνέβαινε τα σκαλοπάτια που ώδηγόυσαν στην κάμαρη, όπου τή χαρά τόν περιέμεναν. Εκεί δεν είχε παρά ένα σόφο! να δει τόν παγνίδι να παύει.

Όσο έρισκόταν στο μαγικό τραπέζι, μια άρεα γοητεία τόν κυριεύε όλόκληρο.

Ένωματάς, έχανε κανονικά, και σε λίγο δεν είχε πια χρήματα. Ο Ναρμπόν τού έκανε ένα δάνειο, συμβουλευόντάς τον να εινε πιο συγκρατημένος, στο παγνίδι του. Ο Έρμιγιόν άκουσε άφηρημένα τις συμβουλές του, μα τόν στάθηκε άδουλό να γράψει στον πατέρα του να τόν αδείρη τή έμφορμά τού.

Σε τρεις παρτίδες έφερε και τή δανεικά τού Ναρμπόν και άναγκάστηκε ν' άπευθυνθεί και πάλι στο σπύροφό του. Μα εκείνο τόν θράδι, πριν ή παρτίδα άρχισεί, ο γατρός έπαι στον Ναρμπόν: —Ο Μερσέ έπαι, ότι θέλει κι' αυτός να παίζει μαζί μας.

Ο Ναρμπόν έδίστασε. Ο τανματάρας Μερσέ, άρχηγός τού τομεώ, νόντας στο νεανικό κ' έλευθερο όμιλό τους, θά τούς στενοχωρούσε με τή γαλόνια τού και με τήν ηλικία τού. Έπί πλέον ήταν γνωστός όλη τήν άεροπορία ως ένας επικίνδυνος παίκτης, τολμηρός, που τόν άρεσαν τα μεγάλα παγνίδια και που κέρδιζε πάντοτε.

Έπιμένει τολύ; ρώτησε ο Ναρμπόν. —Πολύ, άπάντησε ο γατρός. Τήν επομένη ο Μερσέ καθόταν στο τραπέζι τούς. Ήταν ένας άνδρας με τετράφωνα όμοια, μέτωπο και μασέλες. Τό πρόσωπό τού έμοιαζε με έλινη μάσκα, με μάτια πολύ καθαρά, που έκλειναν μια άναλινευτη επιθυμία κίνδυνο. Άν και τή καθόκοντα του δεν τόν άφιναν να πετάξει, ξεκουσεί συχνά κι' ένα καταδωτικό άερόπλάνο να περιπατήσει μόνος του. Όλοι θαύμαζαν τόν άδάστα θάρος του, μια και τήν άδρε τόν άγαπούσε.

Κατάρθωσε άσπός να διαλύσει γρήγορα τήν στενοχώρια που έπακολούθηρε μετά τήν είσοδό του και φάνηκε διατεθειμένος να παίζει τολύ συγκρατημένα. Έπειτα από μια όρα, έλέποντας ότι ο Έρμιγιόν και ο Ναρμπόν έχαναν όπως πάντοτε, φώναζε: —Σ' τ' άπλήτεια παίζετε τολύ άσχημα. Σας γδύνουμε.

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ

49

μέρα και πιο πολύ, θά διαλύσαν έπτελους σ' αυτή τήν έπίσημη ώρα τής κοινής παρασημοφορίας τους.

Αυτός ο σταυρός, έπαι στο Ζάν με σιγανή φωνή, δεν είχε για μένα παρά μόνο τήν αξία ότι τόν έπληρα συγκρόνας με τόν δικό σας.

Πριν ο Ζάν προφτάσει ν' άπάντησέ, ο Τελί, ο οποίος πρόσεξε ότι ο Κλώντ είχε σκύψει προς τόν Ζάν, κι' ο οποίος ήθελε να ένόνη τα μέλη ενός πληρώματος ένα σάβημα πιο βαθύ από μια συνθιγμένη φίλια, φώναζε:

—Μωρό, Έρμιγιόν, δεν ντρέπασατε; Ξεχάσατε να τσουγκρίσετε τή ποτήρια σας... Έπειτα δύο άεροπόροι που παρασημοφορούντα συγκρόνας φιλιούντα... Ο Κλώντ σηκώθηκε... Όλ' ή άγάπη που ένιωθε ακόμα για τόν Έρμιγιόν έπαλε σκεπτικά μέσα στα μάτια του. Τό ψηλό κι' άδύνατο κορμί του έγειρε προς τόν Ζάν. Μά ο νέος ούτε κοινήθηκε.

Τό φίλημα που είχε ζητήσει ο Τελί ήταν άδύνατο για τις δυνάμεις του. Τά μέλη του άρνούντουσαν να άπακούσουν. Δεν θάβινε καθόλου κάτω απ' τόν τίμιο έλέμμο τού λοχαγού, μπροστά στους συντρόφους του, τόν φίλημα αυτό τού 'Ιούδα. Δεν θά έστανε ως εκεί ή άτιμία του.

—Κοιμάσαι; φώναζε ο Τελί.

—Ο Έρμιγιόν, έπιμω, κυττάζει τόν τραπέζι.

—Τό ζώο εινε μεθυσμένο! φώναζε ο λοχαγός κατάπληκτος. Σπρώδε τον, Μωρό!

Μά ο Κλώντ είχε ξαναπέσει στην καρέκλα του, άποφεύγοντας ν' άγγίξη τόν νέο. Είπε κι' ένα άισαμένο χαμόγελο:

—Μην έπιμένετε, σάς παρακαλώ, λοχαγέ μου. Ξέρω ότι ο Έρμιγιόν δεν άγαπεί τις τρυφερότητες μπροστά σε άλλους.

—Τό παιδί εινε τρελό, μα τήν πίστη μου! μουρμούρισε ο Τελί.

Έπειτα, θάλεποντας τή στενοχώρια που είχε άπλωθεί μετά τόν έπεισόδιο, φώναζε:

—Η συνεδρίασις τελείωσε. Ποιος θά με συνοδέψει με τόν άστικόνητο ως τή νέα πυροβολαρχία των 105;

—Εγώ, έπαι ο Ζάν, έμπνώντας από τή φριχτή θύση του από τόν φόβο μήπως έρεθί μόνος με τόν Μωρό.

—Ο Μπεμπές έμπνεί! Έκανε ο λοχαγός. Ο Μπεμπές θέλει να δει τόν σταυρό του στους πυροβολητές! Τελούσαντων, έπειδή δεν μπορεί να σου άρηθώ σήμερα τίποτε, σε παρνώ...

Ο Ζάν κοίμωσε με φροντίδα τόν πέτανο έπενδυτή του, ένδ ο Τελί τού φώναζε:

—Μάζεψε τόν μυαλό σου. Είμαι πιο επικίνδυνος στο έθλον παρά στο άεροπλάνο.

Ο δυνάτος άνεμος τούς χτυπούσε στα μούτρα και τόν άμεί, σπρωμένο από τόν τολημρό χέρι τού λοχαγού, χόρευε στον άνακαμένο δρόμο. Η ταχύτης που μεθούσε πάντοτε τόν Έρμιγιόν έδιωξε τις δυσάρεστες άμμήρες. Ο Τελί τού μετέδιδε, σαν κι' άχτυποδολία, τή χαρά τής ζωής.

Χάρις σε κι' άλλόκοτη μετάβληση τού κεφού τού, άπολάμβανε τώρα τήν ήσθη της παρασημοφορίας του. Ή φαντασία του που εύχρηστικότητα στις θεατρικές άπειρίες, τού ζωγράφισε με τή πιο δαδαίμια γράμματα αυτή τήν τρελή άστικη-τρομαχία, όπου, νεοί, γενναίοι, κοψοί, δυο άερόποροι κυλούσαν προς τόν μέτω-

ΕΩ στον δρόμο, και κάτω από τα παράθυρά μου, ένας πλανόδιος οργανοπαίκτης τραγουδούσε, συνοδεύοντας το τραγούδι του με μία φυσσαριμάνικα. Δεν τραγουδούσε άσχημα, αλλά ήταν φανερό ότι το αλκοόλ κι' η στερεωμένη ζωή του είχαν χαλάσει την άλλοτε θαυμασία καθαυτή φωνή του.

Εγώ κι' οι τρεις φίλοι μου σταματήσαμε το πόκερ και τεντώσαμε τ' αυτιά μας. Είχε πάψει τώρα το τραγούδι του ο άνθρωπος εκείνος, κι' έπαιζε με τη φυσσαριμάνικα του έναν πένθιμο σκοπό, κάτι σαν θλιβερό κώμο σε χωριό της ηθικής...

Κάτι το άβυσσο, με συνταρακτικό έσφιξε την ψυχή μου. Κάτι σαν μακρινή, λυπητερή ανάσπησης με ανάσπασε. Κι' ανοίγοντας το παράθυρο κι' αδιαφορώντας για την χιονοθύελλα που μπήκε όρμηικά στο δωμάτιό μου, φρόνισα επάνω τον άνθρωπο αυτόν.

Μπήκε σε λίγο και μās χαϊρέτισε με άνεσι ανθρώπων των αλόνων. Μόλις στο άνω μέρος, κοιτάζοντας με καθαρόντρον, με μία φυσσαριμάνικα απ' το ποτό και με πρόσφορο βαδιστή σκαμμένο, φαινόταν ως 55 χρόνων. Τόσο τουλάχιστον τον έδειχναν τα άνωτα φάρια αλλά και τα άρτενα σκαμμένα γένεια του. Κι' όμως όποιος τον πρόσεχε καλύτερα, διαβλέπε ξεχωριστή άσχημη κομμένη στα χαρακτηριστικά του.

Θέλει ένα ούισκο; τον ρώτησα με διατακτικό, καρφώνοντας το βλέμμα μου στο κατεστραμμένο από τή ούισκο ποτό που σκαμμένο...

Χμ... Έκανε εκείνος με χαμόγελο, κοιτώντας τη σημασία του βλέμματός μου. Ένα ούισκο!... Τί σημασία θα πάθω από γαυγισμα μικρού σκαμμένου ένας άντρας, τον όποιον έχουν πείρα σπαράξει τα μπουλνάζ...

Ρωτήθηκε το ούισκο με δίψα ο οργανοπαίκτης, κι' έστερα κίτταξε τα πόδια μας, με έμφραση πόθου στη ματιά του.

Του πρόσφερα ένα. Τό πήρε με λεπτότητα στα δάχτυλά του, κίτταξε τη μάσκα στην τσάντα του, μόρφωσε με ικανοποίηση ανθρώπου που ήξερε από τέτοιας, κι' έστερα το άναψε. Ρουφώντας τώρα τον καπνό ήδονα, προσήλωσε επάνω μου αινιγματικό βλέμμα, και παίζοντας τη φυσσαριμάνικα του έλεγε:

Κόρις, σάς έγραψα για την έγκυρεια υποδοχής... Θα πάω πρώτα για σάς έναν σκοπό, που είμαι βέβαιος, ότι θα σάς άρσει... Έστερα θα είμαι στη διάθεσή και των άξιωτων φίλων σας!...

Άρχισε το ποτό και το στερέωσε καταμεσής στα χείλη του. Σερφύσοντας τον καπνό με δύναμη μπροστά του, κι' έβγαλε δυό-τρεις θορυβώδεις και μελωδικές «συγχροδίες» από τη φυσσαριμάνικα του. Έστερα, ρίχνοντας τα μάτια του σαν άφηρημένα στο κενό, άρχισε να παίζει ήρεμα.

Ήσαν γαλήνιες ή νότες που και νοσταλγικές. Κάτι το γλυκό σαν άμυγδα, κάτι το ποθητό σαν μακρινή ανάσπησης, κάτι το θλιβερό κι' άβυσσο σαν γλαφυρή άχτιδα ήλιου κομμένη στους πέλους χειμωνιάτικης καταχνιάς...

Τόν άκούγαμε άμυγδα κι' οι τέσσερες σαν κυριαρχημένοι από μία δάσκαλη γοργίτα. Ο καθένας μας έξεχασε την παρουσία των άλλων.

Γοργίτσε δλημερίς στη χιονισμένη έξοχή...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΝΕΚΡΙΚΕΣ ΚΑΜΠΑΝΕΣ ΤΟΥ ΧΕΛΤΕΡΚΟΜΠ

ΤΟΥ Α. Μ. BURRAGE

Λον. Θιότρε, κι' εγώ στρεφόντας στην παλάμη το παγούλι μου θυσιάζω σε μελαγχολία.

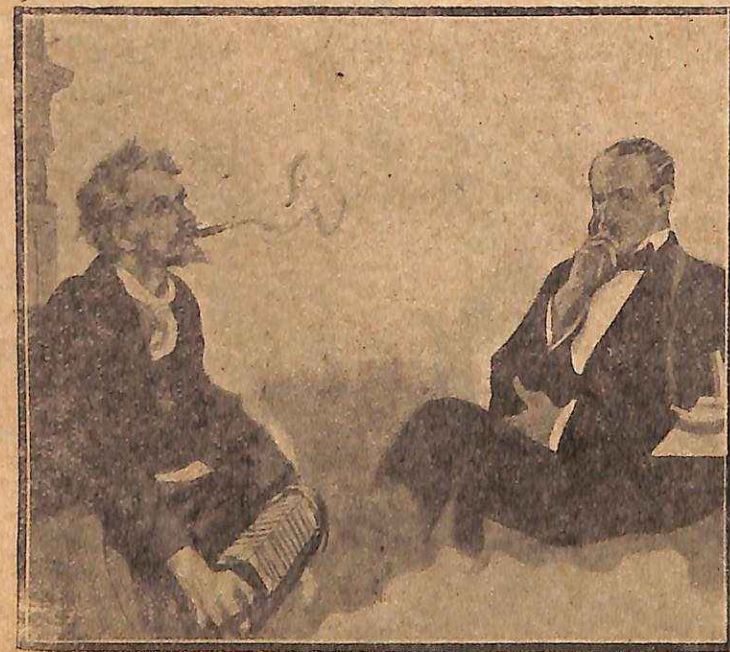
Θέει μου, τι άποκομείς μελωδίες ήσαν αυτές; Πώς με τάρταξαν έτσι άβυσσο, κι' έτρενα συγχρόνως;... Σάν το άσάβη δικέλλας χωνόντουσαν στο μυαλό μου, και έξεδαν από κεί μέσα μακρινές όπτασεις, σβησμένα νείρια, και μαρμαρινούς πόθους της νεανικής μου ήλικίας!...

Και έαφνεκα, μέσα απ' το άργονόστο αυτό και ύπουλο ποτάμι που σχημάτιζαν ή γλυκοπένθιμες νότες της φυσσαριμάνικας, ξεπήδησε ένα συντριβάνι από ήλους νεκρικής κομπάνιας...

Ντάν, ντάν!... Ντάν, ντάν, ντάν!... Ντάν, ντάν!... Ντάν, ντάν!...

Τό σήμαντρο της έκκλησίστας του Χέλτερκομπ! ούρλιαζε με άγονία και πετάχτηκε όρθός.

Ναι!... μουρμούρισε άρρωστα ο οργανοπαίκτης. Έτσι άκριβώς χτυπούσε το σήμαντρο αυτό, την ώρα που κατέβαν στον τάφο την

Προσέλωσε επάνω μου το αινιγματικό του βλέμμα...

κόρη του λόρδου Βάσσεϊ! Λαχανιασμένος, άδιαφορόντας, για την κατάληξη που ζωγραφίζονταν στα πρόσωπα των άλλων φίλων μου, έσπυρα και κίτταξα στα μάτια των οργανοπαίκτη. Τά είχα δη θολά πύριν απ' το άδιάκοτο μεθύσι του, κι' τώρα θόλωναν περισσότερο από δυό δάκρυα που ήσαν έτοιμα να κλήσουν στα χλωμά μάγουλά του.

Ντάν!... τραύλισα, Ντάν Λώντερε;... Έσύ είσαι, καλή μου φίλε;...

Δεν μίλησε, παρά άνόξαμε άμοιβαία την άγκαλιά μας και σφιχτήκαμε με στοργική λατρεία...

Σε γνώρισα άμέσως, Κάστερ!... μου έλεγε σε λίγο ο Ντάν, όταν μείναμε μόνοι, γιατί όί άλλοι φίλοι μου μάς άποχαιρέτησαν κι' έφυγαν από διάκρισι. Σε γνώρισα άμέσως, παιδικά μου φίλε!...

Ναι!... μουρμούρισε άρρωστα ο οργανοπαίκτης. Έτσι άκριβώς χτυπούσε το σήμαντρο αυτό, την ώρα που κατέβαν στον τάφο την

κόρη του... Ή μυστική και θαδαία άγάπη της για μένα, ήταν τό στήριγμά μου, ή παρηγοριά μου, ό σκοπός μου στον τραγικό άγώνα της ζωής μου... Για να τη φτάσω, άγωνίζομαι... Για να την κερδίσω, έπαυσα με λυσσαλέα έπιμονή στο ύπουλο παιχνίδι της ζωής... Κέρδισα τη ζωή... Κέρδισα τη δύναμη και την επιτυχία... Κι' είχα κερδίσει όλα αυτά, γιατί μου είχε χαρίσει κι' η Φυλλίς μου την καρδιά της... Μά όταν κόντευα πείρα να κερδίσω κι' Έκείνη, όταν πείρα θέωρησε την ό ό πατέρα της να μου τη δώσει για παντοτεινή και λατρευτή σύντροφό της ζωής μου, τότε... τότε έλασα για πάντα τη Φυλλίδα μου!... Δώσε μου ένα ούισκο, Κάστερ!...

Χλωμός του πρόσφερα γεμάτο τό ποτήρι. Τό άδειασε γλυγλυκιστά,

Ένώ εγώ σαβαβαλάστηκα, κι' με διέκοψε εκείνος, κουνώντας το κεφάλι του. Τυχρό μου ήταν κι' αυτό, Κάστερ... Θέλει έως λεπτομέρειες της τωρινής κατάντιας μου!...

Δεν θα ήθελα να μπώ στην ιδιαίτερη ζωή σου, αν αυτό σου είνε δυσάρεστο! άποκρίθηκα. Σε ήξερα φτωχό από μικρό παιδί, και θαυμάζομαι από δέκα χρόνων... Πώς έγινες έτσι τώρα;... Η στενή μας φίλια και το άδελφικό ένδιαφέρον με υποχρεώνουν να μάθω, κι' καί μου τό άπαγορεύουν συγχρόνως, αν πρόκειται να σε λιπώσω!...

Άπλωσε και πήρε ένα ποτήρι. Κατινιόντας το με πάθος, άρχισε να μουρμούριζε:

Πολλές γυναίκες μπαίνουν στη ζωή ενός άντρα... Πάντα όμως μία είνε η Έκείνη που λογαριάζεται περισσότερο απ' τις άλλες... Μία μοναχά έξακολουθεί για πάντα να στέκει δίπλα σου στο μύτι της Άναμνήσεως, ενώ ή άλλες χλωμάζουν, μαραινόνται και σβήνουν με τό πέραςμα του χρόνου... Κι' αυτή ή μία, ή μοναδική, ήταν — δυστυχώς για μένα — μία άσπληστη άστρονομία... Ήταν ή Φυλλίς, ή κόρη του λόρδου μαρκησιού Βάσσεϊ!...

Θυμώδης, δυστυχισμένη μου φίλε! είπα συμπνευτικά. Θυμώδης την άπελπισμένη αυτή άγάπη σας, κι' σε λιπώω με την ψυχή μου... Πώς θα μπορούσες έσύ, ένα ταπεινό κλαδί να δίνεις να ριζοβολήσης θαδαία στη γη, ν' άπλώσης ψηλά στον ούρανό γιγάντειον χορτόν;...

Ντάν!... έστρεψα, Ντάν Λώντερε;... Έσύ είσαι, καλή μου φίλε;...

Δεν μίλησε, παρά άνόξαμε άμοιβαία την άγκαλιά μας και σφιχτήκαμε με στοργική λατρεία...

Σε γνώρισα άμέσως, Κάστερ!... μου έλεγε σε λίγο ο Ντάν, όταν μείναμε μόνοι, γιατί όί άλλοι φίλοι μου μάς άποχαιρέτησαν κι' έφυγαν από διάκρισι. Σε γνώρισα άμέσως, παιδικά μου φίλε!...

Ναι!... μουρμούρισε άρρωστα ο οργανοπαίκτης. Έτσι άκριβώς χτυπούσε το σήμαντρο αυτό, την ώρα που κατέβαν στον τάφο την

κόρη του... Ή μυστική και θαδαία άγάπη της για μένα, ήταν τό στήριγμά μου, ή παρηγοριά μου, ό σκοπός μου στον τραγικό άγώνα της ζωής μου... Για να τη φτάσω, άγωνίζομαι... Για να την κερδίσω, έπαυσα με λυσσαλέα έπιμονή στο ύπουλο παιχνίδι της ζωής... Κέρδισα τη ζωή... Κέρδισα τη δύναμη και την επιτυχία... Κι' είχα κερδίσει όλα αυτά, γιατί μου είχε χαρίσει κι' η Φυλλίς μου την καρδιά της... Μά όταν κόντευα πείρα να κερδίσω κι' Έκείνη, όταν πείρα θέωρησε την ό ό πατέρα της να μου τη δώσει για παντοτεινή και λατρευτή σύντροφό της ζωής μου, τότε... τότε έλασα για πάντα τη Φυλλίδα μου!... Δώσε μου ένα ούισκο, Κάστερ!...

Χλωμός του πρόσφερα γεμάτο τό ποτήρι. Τό άδειασε γλυγλυκιστά,

Ένώ εγώ σαβαβαλάστηκα, κι' με διέκοψε εκείνος, κουνώντας το κεφάλι του. Τυχρό μου ήταν κι' αυτό, Κάστερ... Θέλει έως λεπτομέρειες της τωρινής κατάντιας μου!...

Δεν θα ήθελα να μπώ στην ιδιαίτερη ζωή σου, αν αυτό σου είνε δυσάρεστο! άποκρίθηκα. Σε ήξερα φτωχό από μικρό παιδί, και θαυμάζομαι από δέκα χρόνων... Πώς έγινες έτσι τώρα;... Η στενή μας φίλια και το άδελφικό ένδιαφέρον με υποχρεώνουν να μάθω, κι' καί μου τό άπαγορεύουν συγχρόνως, αν πρόκειται να σε λιπώσω!...

Άπλωσε και πήρε ένα ποτήρι. Κατινιόντας το με πάθος, άρχισε να μουρμούριζε:

Πολλές γυναίκες μπαίνουν στη ζωή ενός άντρα... Πάντα όμως μία είνε η Έκείνη που λογαριάζεται περισσότερο απ' τις άλλες... Μία μοναχά έξακολουθεί για πάντα να στέκει δίπλα σου στο μύτι της Άναμνήσεως, ενώ ή άλλες χλωμάζουν, μαραινόνται και σβήνουν με τό πέραςμα του χρόνου... Κι' αυτή ή μία, ή μοναδική, ήταν — δυστυχώς για μένα — μία άσπληστη άστρονομία... Ήταν ή Φυλλίς, ή κόρη του λόρδου μαρκησιού Βάσσεϊ!...

λές και κατάνεινε δυό-τρεις γουλιές άκακον νερού. Μούγκρισε έστερα — ήταν μουγκρητό ό στεναγμός του — και χούφτωσε τη φυσσαριμάνικα, λέγοντας:

Μιά χειμωνιάτικη Κυριακή έλεξε όρισή για ήμέρα των άρραβώνων μας... Δέκα ήμέρες πριν, ξεκίνησα απ' τό Λονδίνο για τον μακρινό πόρο του Χέλτερκομπ... Με δέχτηκε με χαμόγελο εύτυχιμένου άγγελοδούλου ή άγαπημένη μου... Ρίξαμε σε άλλους τις φροντίδες των προετοιμασιών, κι' έμεις γυρίσαμε χειροπατοί όλημερίς στην γύρω χιονισμένη έξοχή... Κυτταλόμαστε στα μάτια... Ρουφούσαμε διψασμένα άμοιβαία την ήγρυσία των χειλών μας... Κι' έστερα τα δάχτυλά δικά της μου ψιθύριζαν με έκσταση: «Πόσο είσαι δυνατός, Ντάν!... Μ' έφτασες... Πόσο είμαι υπερήφανη για σένα... Κι' εύτυχισμένη έπίσης, που θα γίνω δική σου έπί τέλους!...»

Μά δεν έγινε δική μου, έπί τέλους... Τη φθόνισε ή Μόρσα, και την πολεμική φρεγάτα Μεδούρσε, ένα θαυμάσιο πλοίο με 46 κανόνια κι' 150 ναύτες ως πλήρωμα.

Όταν άνοίχτηκαν στον Άτλαντικό όκεανό, αντίθετοι άντροι και άγνοια του ηθελαιούχου της φρεγάτας, την άπομάκρυναν απ' τα άλλα πλοία και την έρριξαν σε μία απότομη άκμή της Άφρικής.

Σωτηρία δεν ύπήρχε άλλη για τό πλήρωμα παρά να εγκαταλείψουν τη φρεγάτα, να μπή στις βάρκες και να φύγουν. Έπειδή όμως μαζί με τό πλήρωμα ύπήρχαν στη Μεδούρσε κι' άλλες οικογένειες — ό Γάλλος διευθυντής της Σενεγάλης, άρκετοι έπιστήμονες, γεωμέτροι, μηχανικοί, γεωπόνοι κλπ. με τις οικογένειές των — ή βάρκες δεν χωρούσαν.

Με διάφορα σανίδια κατασκευάσαν τότε μία μεγάλη σχεδιά, και διαστικά ό πλοίαρχος μίρασε στους ναυαγούς όσα τρόφιμα θροσόντουσαν στο πλοίο, τό όποιο έπρόκειτο να εγκαταλείψουν.

Στην πρώτη βάρκα μπήκε ό διευθυντής της Σενεγάλης με την οικογένειά του, και με άλλα 30 άτομα. Στη δεύτερα βάρκα μπήκαν 42 άτομα, στην τρίτη 28, στην τέταρτη 88, στην πέμπτη 25, και στην έκτη 15. Στη δε μεγάλη σχεδιά άνέβηκαν 150 περίπου στρατιώτες και ναύται, και σε λίγο δειμένη με σχοινιά στις άλλες βάρκες, άρχισε να ομολοκλήται από αυτές προς την έρηό.

Η φρικιαστική τραγωδία άρχισε. Μία τρικυμία που άρχισε να σφρώνεται τότε, άνάγκασε τις βάρκες να κόψουν — ή μία έστερα απ' την άλλη — τα σχοινιά, με τό όποια ομολοκλήσαν τη σχεδιά.

Στις ίκετευτικές φρονές των 150 δυστυχισμένων έπιβατών της, όί άλλοι από τις βάρκες άπαντοίσαν ότι ή θαλασσοταραχή έκοψε τα σχοινιά, ότι δεν μπορούσαν τάχα να ξαναπιάσουν, κι' ότι — έπί τέλους — όλοι κινούνταν να πιστούν κι' έστρεπε ό καθένας να φροντίσει για τον έαυτό του!

Τά κίματα άρχισαν να παρασύρουν τη βάρειά κι' άκρυβήστη σχεδιά, προς τό άνοιχτό πέλαγος. Είχε νυχτώσει πείρα. Ο άέρας φυσούσε σφοδρά, πάγωνε τους βρεγμένους κι' άξιοθρηνητούς ναυαγούς, κι' όταν έπανε να σφριξεί, μία βροχή κατακαυσιμαία τους ξανασιού

Τελειωνά, κάποιος Λονδρέζος, μανιώδης συλλέκτης γραμματισμών έπανε στο Λονδίνο, όπου έγγινε μια Ίρλανδή, ή όποια είχε στη συλλογή της τρία σπάνια γραμματισμένα και διά την άσπίδαν έκείνα τα όποια του έλειπαν για να συμπληρωθεί ή δική του συλλογή.

Ο Λονδρέζος πρότεινε τότε στην Ίρλανδή να αγοράσει τα τρία σπάνια γραμματισμένα της, αντί άρκτων χιλιάδων λιρών, άλλ' έκείνη δεν δέχτηκε, με κανέναν τρόπο. Κατόπιν αυτού ό μανιώδης συλλέκτης κόντευε να τρελλάθει απ' τό κορόϊδο, αλλά τέλος βρέθηκε τρόπος να διευθετηθεί τό ζήτημα. Έπρότεινε δηλαδή στην πεισιματία Ίρλανδή να ένδώσουν τις συλλογές των γραμματισμών και τις καρδιές τους! Η Ίρλανδή δέχτηκε την πρότασι αυτήν κι' έτσι παντρεύτηκαν μετά μία εβδομάδα.

ΜΙΑ ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ ΤΗΣ ΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΦΡΕΓΑΤΑΣ 'ΜΕΔΟΥΣΗΣ',

(Άληθινή Ίστορία, άπαθαντισμένη από ζωγράφους και συγγραφείς πολλών έθνών)

Μετά την ερήνη του 1814, και την έξορία του Μεγάλου Ναπολέοντος στην Άγία Έλένη, ή Δυνάμεις της Εύρώπης άπόδωσαν στη Γαλλία τις κτήσεις της που είχε στη Δυτική Άφρική.

Κατά τον Ίούλιο λοιπόν του 1816, ή Γαλλική Κυβέρνησις έστειλε τρία μεγάλα έμπορικά πλοία, γεμάτα υπαλλήλους, άποίκους, γεωργικά εργαλεία και τρόφιμα διάφορα, για να καταλάβει έπίσημως αυτές τις καινούριες άποικίες της. Για συνοδεία δε τους έδωσε και την πολεμική φρεγάτα Μεδούρσε, ένα θαυμάσιο πλοίο με 46 κανόνια κι' 150 ναύτες ως πλήρωμα.

Όταν άνοίχτηκαν στον Άτλαντικό όκεανό, αντίθετοι άντροι και άγνοια του ηθελαιούχου της φρεγάτας, την άπομάκρυναν απ' τα άλλα πλοία και την έρριξαν σε μία απότομη άκμή της Άφρικής.

Σωτηρία δεν ύπήρχε άλλη για τό πλήρωμα παρά να εγκαταλείψουν τη φρεγάτα, να μπή στις βάρκες και να φύγουν. Έπειδή όμως μαζί με τό πλήρωμα ύπήρχαν στη Μεδούρσε κι' άλλες οικογένειες — ό Γάλλος διευθυντής της Σενεγάλης, άρκετοι έπιστήμονες, γεωμέτροι, μηχανικοί, γεωπόνοι κλπ. με τις οικογένειές των — ή βάρκες δεν χωρούσαν.

Με διάφορα σανίδια κατασκευάσαν τότε μία μεγάλη σχεδιά, και διαστικά ό πλοίαρχος μίρασε στους ναυαγούς όσα τρόφιμα θροσόντουσαν στο πλοίο, τό όποιο έπρόκειτο να εγκαταλείψουν.

Στην πρώτη βάρκα μπήκε ό διευθυντής της Σενεγάλης με την οικογένειά του, και με άλλα 30 άτομα. Στη δεύτερα βάρκα μπήκαν 42 άτομα, στην τρίτη 28, στην τέταρτη 88, στην πέμπτη 25, και στην έκτη 15. Στη δε μεγάλη σχεδιά άνέβηκαν 150 περίπου στρατιώτες και ναύται, και σε λίγο δειμένη με σχοινιά στις άλλες βάρκες, άρχισε να ομολοκλήται από αυτές προς την έρηό.

Η φρικιαστική τραγωδία άρχισε. Μία τρικυμία που άρχισε να σφρώνεται τότε, άνάγκασε τις βάρκες να κόψουν — ή μία έστερα απ' την άλλη — τα σχοινιά, με τό όποια ομολοκλήσαν τη σχεδιά.

Στις ίκετευτικές φρονές των 150 δυστυχισμένων έπιβατών της, όί άλλοι από τις βάρκες άπαντοίσαν ότι ή θαλασσοταραχή έκοψε τα σχοινιά, ότι δεν μπορούσαν τάχα να ξαναπιάσουν, κι' ότι — έπί τέλους — όλοι κινούνταν να πιστούν κι' έστρεπε ό καθένας να φροντίσει για τον έαυτό του!

Τά κίματα άρχισαν να παρασύρουν τη βάρειά κι' άκρυβήστη σχεδιά, προς τό άνοιχτό πέλαγος. Είχε νυχτώσει πείρα. Ο άέρας φυσούσε σφοδρά, πάγωνε τους βρεγμένους κι' άξιοθρηνητούς ναυαγούς, κι' όταν έπανε να σφριξεί, μία βροχή κατακαυσιμαία τους ξανασιού

σκευε πάλι.

Πέρασαν μία άγωνιώδη νύχτα. Μά όταν έξημέρωσε κι' άντίκρυσαν παντού την έρημιά, τό χάος, τον όκεανό και τον ούρανό που τους τριγύριζε, ή άπελπισία των μεγάλωσε. Έξακριβώσαν τότε και κάτι, τό όποιο τους πάγωσε τό άκρα στις φλέβες: Στην άταξία που έπαιρατούσε επάνω στη Μεδούρσε, κατά την ώρα του ναυαγίου της, ή διανομή των τροφίμων είχε γίνει διαστική. Κι' έτσι, στη μία βάρκα έβαλαν τα θαρβεία του νερού, στην άλλη τα παξιμάδια, στην άλλη τα παστά ψάρια, κι' ούτω καθεξής. Στη σχεδιά δε έκείνη, είχαν τοποθετήσει όλο τό κρασί, και μόλις έξη διάδες μόνον, παξιμάδια!...

Φανταστήτε τώρα την άγνοία και την θέσι 150 δυστυχισμένων ανθρώπων, πεινασμένων, διψασμένων, ξεπαρηγιασμένων, και στο έλεος των κινήτων του όκεανού.

Χορτασμένοι κώπος απ' τη φοιτική τροφή των ό 23 αυτοί βροχολάες, άρχισαν να ρίχνουν βλέμματα τρέλλας άναμνήσεών των. Έβλεπαν πως τα φυλαγμένα 4 πώματα δεν τους έπαρκοῦσαν για την άλλη ήμερα, κι' όι κομψότεροι απ' αυτούς άναμνήσαν κρυφά στον κυβερνήτη, τη σκέψη των. Άποκτηνομένος κι' έκείνος ό δυστυχής, απ' τις στερήσεις, άνοισε τό σέβηό τους και τράβε σε ένέργεια παρεμβής: Δηλαδή, όντά απ' τους έίκοσι τρεις ήσαν τόσο έξαντλημένοι, ώστε έδλεπες καθιστά, πως δεν θα πρόφταναν ζωντανόι τη σωτηρία τους. Γιατί λοιπόν να έσυν, και να τρώνε άδεια τό μεριδί τους απ' τα 4 φυλαγμένα πώματα των άλλων νεκρών συντρόφων τους;...

Από ναύτες λοιπόν κι' ένας στοματώδης διωρίστηκαν έκ του προχείρου ό όλοι απ' τον κυβερνήτη κι' άρπάξοντας απ' τα πόδια κι' απ' την μασχάλη, έναν-έναν- τους 8 έτήνυσαν μασσαλασθήτους ναυαγούς, τους πέταξαν στη θάλασσα για να ομοιωμνηθεί τό μεριτικό τους!...

Έμειναν 15 τώρα. Έξη ήμερες άκόμη κομμάτιασαν στη θάλασσα, διαρκούν απ' τα κίματα κι' έπαιζαν με το νερό, και ποσοποιούσαν απ' την άλμυρά και τον καυστικό ήλιο, ό όποιος είχε έντομεταξό φανή. Κι' είχαν γλυφεί πείρα και τό τελευταίο κομμάτι του τελευταίου πτώματος των συντρόφων των, όταν, έπί τέλους, τους βρήκε τό πολυεικόθιο θήριο 'Αρχας και τους ανέβασε ώκατους, επάνω στο κατάρτιό του!...

Κατά τό βράδυ της επομένης μετρήθηκαν, κι' είδαν ότι έλειπαν 20!... Οι άλλοι είχαν την νύχτα άσφαχη απ' τα κίματα!...

Ποιν νυχτώσει, ένας άξιωματικός της φρεγάτας άνάλαβε με τη συγκατάθεσι όλων, την διοίκηση της σχεδίας. Μόλις σε έβλουν μισό παξιμάδι βρεγμένο σε κρασί, και τα άλλα — 2—3 διάδες πείρα — τα φύλαξε με φρονιά, καθώς και τα θαρβεία του κρασιού.

Η δεύτερη νύχτα πέρασε σε σκοτάδι και σε φρίκη κολάσεως. Όταν έξημέρωσε, όι ζωντανοί είδαν, ότι 12 απ' τους δυστυχισμένους συντρόφους των είχαν μαζωχθεί άταξία ανάμεσα στα έσκαβαλάκινα σανίδια της σχεδίας, κι' ότι είχαν ξεσηκώσει πείρα έστερα απ' τό όλονότιο όδυνόρο παρταξό τους!...

Κατά τό μασημένο, ή κατάσταση έγινε φοικωδέστερη. Οι ναύτες της σχεδίας, χωρίς ν' άνοῦνε τις συμβουλές του κυβερνήτη της,

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΛΙΘΗΜΑΤΑ

Ο ΜΑΓΙΚΟΣ ΑΝΕΛΚΥΣΤΗΡ

Ιδίας ο πολυεκατομμυριούχος ασφαλιστής κ. Ρόμπερτ Σ. Ζόνταν. Τό πορτραίτο του κομψού ηθοποιού ήτανε καρφωμένο πάνω από τον καθρέφτη σ' όλες τις κρεβατοκάμαρες των κοριτσιών των 'Ηνωμένων Πολιτειών και του Καναδά.

—Ο διευθυντής σας, κύριε Χότκινς, φρονεί ότι το μεγαλύτερο μέρος της επιτυχίας σας οφείλεται στο γεγονός ότι είσθε ανύπαντρος, είνε, χωρίς πολλές περιστροφές, ο ασφαλιστής, μόλις κήρυξαν. Όπως βλέπετε, μιλάω καθαρά και μιλώ άμεσα στην ουσία, επειδή ο χρόνος σας είνε πολύτιμος, όπως κι' ο δικός μου.

—Ο κ. Χότκινς χαμογέλασε. —Ενα εκατομμύριο νέες θα πέθαναν εύχαριστες για ένα τέτοιο χαμόγελό του. Ο γέρο-ασφαλιστής όμως δεν πολυσυνιάνθησε.

—Γι' αυτό λοιπόν, εξακολούθησε ψυχραιμώδης, ο διευθυντής σας μου ζήτησε να τον ασφαλίσω για 50.000 δολάρια έναντι του κινδύνου του γάμου σας, επί δώδεκα μήνες !...

—Ο ηθοποιός ξαναχαμογέλασε κι' έγινε ακόμη θελκτικώτερος, με το χαμόγελο στα χείλη. —Ίσως αυτό να τόν έκανε τόσο αγαπητό στο κοινό.

—Αυτή η πρότασις, όπως καταλαβαίνετε, δεν είνε και τόσο συνηθισμένη, και γι' αυτό, πριν απαντήσω, πρέπει να μου επιτρέψετε δυό ερωτήσεις. Η πρώτη είνε : ΕΚείνος Χότκινς, είσθε παντρεμένος ;

—Πάλι χαμογέλασε ο ηθοποιός, κοιτώντας ασημένια το κεφάλι.

—Η δεύτερη ερώτησις : Είσθε έρωτευμένος ;

—Οχι κύριε, διόλου.

—Μήπως σκέπτεσθε να παντρευθήτε ;

—Διόλου. Ξέρω καλά πως ένας γάμος θα κατέστρεφε το στάδιό μου και τη λαρεία του κοινού. Δεν μπορώ να τα θυσιάσω αυτά έτσι εύκολα...

—Σας εύχαριστώ. Μου φάνε αυτές τις δηλώσεις που μου κάματε. Ωραία. Και πάλιν εύχαριστώ. Χαίρετε, κύριε Χότκινς.

—Ο ηθοποιός έβλεπε την πόρτα. Μπήκε κατόπιν στον ανέλκυστήρα, έβλεπε προσεχτικά τις πόρτες, πάτησε το κουμπί, που έγραφε «Ίσόγειον», κι' η εύχαριστη κήρυξις άρχισε.

Τα γραφεία ήταν ήσυχα εκείνο το πρωί. Ήταν μόνος μέσα στον ανέλκυστήρα. Ωστόσο, καθώς περνούσε το τρίτο πάτωμα, ο Τζιμ Χότκινς αισθάνθηκε έναν κλονισμό. —Οχι πως έσπασε τίποτε στο μηχανήμα. Επρόκειτο για έναν κλονισμό άλλης φύσεως.

Καθώς κινείτο μηχανικά έξω από τα κάγκελλα της πόρτας, τα

μάτια του διασταυρώθηκαν με τα καταγάλανα μάτια μιας νέας, που περίμενε μπρος στην πόρτα του ανέλκυστήρος. Δεν ήτανε, βέβαια, πρωτόπαιρος ο ηθοποιός, τα βλέμματα όμως της νέας έκλειναν τον χτύπησαν φαίνεται ξαφνικά, άναπτο. Τό βέβαιον είνε πως σταμάτησε άμέσως το μηχανήμα.

Η κατέλλα, πολύ νέα και πολύ όμορφη, απάντησε μ' έναν δειλό χαριεταμό στις φιλοφρονήσεις και τις περιποιήσεις του, καθώς έμπαινε μέσα στην καμπίνα του ανέλκυστήρος. Ο Τζιμ έβλεπε τις πόρτες, θαρρώντας έτσι πως απομονώνεται από τον έξω κόσμο.

—Ανεβαίνετε ή κατεβαίνετε ;... Τόν ρώτησε η νέα. Νομίζω πως κατεβαίνετε...

—Είσις όμως ανεβαίνετε, δεν είν' έτσι ;

—Δεν θέλω να σας γυρίσω από το δρόμο σας...

—Δεν βαριέστε... Τί πάτωμα ;

—Ίσόγειον, παρακαλώ.

—Μά είσις ανεβαίνετε...

—Ναι, αλλά είσις κατεβαίνετε...

—Αν μου επιτρέψετε, θα προτιμήσω να ξαναβώ...

—Μά γιατί ;

—Α-λουστα σ...

πειδή έχει περισσότερα πατώματα προς τα πάνω, παρα π...

—Μά γιατί ;

—Α-λουστα σ...

πειδή έχει περισσότερα πατώματα προς τα πάνω, παρα π...

—Μά γιατί ;

—Α-λουστα σ...

πειδή έχει περισσότερα πατώματα προς τα πάνω, παρα π...

—Μά γιατί ;

—Α-λουστα σ...

πειδή έχει περισσότερα πατώματα προς τα πάνω, παρα π...

—Μά γιατί ;

—Α-λουστα σ...

πειδή έχει περισσότερα πατώματα προς τα πάνω, παρα π...

—Και γιατί ν' ανησυχώ ; Εύχαριστώ πολύ...

Κάθισε στο βελούδινο κάθισμα κι' ο Τζιμ κάθισε στην άλλη άκρη.

Σε λίγα λεπτά φάνηκε από το άνοιγμα το πρόσωπο του μηχανικού.

—Ο κ. Χότκινς, σκαρφίστηκε στα κάγκελλα, τού έδωσε κάθε αναγκαία εξήγησι, τού έβαλε μάλιστα κι' ένα χαρτονόμισμα στο χέρι.

—Η νέα δεν άκουγε τί τού λεγε, παρά μονάχα όταν φώναζε δυνατά :

—Κάνε όσο μπορείς πιο γρήγορα, γιατί βιάζομαι...

—Μείνετε ήσυχοι, είστε ο μηχανικός.

—Ο ηθοποιός κατέβηκε από τα κάγκελλα και ξανακάθισε στο βελούδινο παγκάκι.

—Δεν μου λέτε, είσθε τόσο κακός, όσο λέει ο κόσμος, κύριε Χότκινς ; ρώτησε ξαφνικά η νέα.

—Ο ηθοποιός κολακεύτηκε, που κι' αυτή η τόσο χαριτωμένη κοπέλα...

—Πώς είπατε ;

—Λένε πως είμαι κακός ;

—Λένε πως πληρώνετε τις καρδιές για να διασκεδάσετε...

—Και τί άλλο ;...

—Κι' ότι δεν δώσατε ποτέ την καρδιά σας σε κανένα, γιατί, απλούστατα, δεν έχετε καρδιά...

—Αυτό είνε όλο ;

—Λένε πως διπλάζετε στο θέατρο, όσπου ν' αρχίσετε να γεράνε κι' έπειτα θα πουληθήτε σ' όποια δώσει τα περισσότερα.

—Άλλο τίποτε ;

—Δεν είν' άρκετά αυτά ;

—Πώς όχι... Θέλετε λοιπόν να μάθετε την αλήθεια για μένα ;

—Ίσως και να την ξέρω...

—Οχι !... Ούτε σεις, ούτε κανείς άλλος. Αν ενδιαφερόσθε, θα σας την έλεγα.

—Δεν βλέπω πως θα μπορούσα να σας εμπιστώσω...

—Δεν θέλω να σας μιλήσω με τό ζόρι...

—Μά, κάτι πρέπει να λέμε, να περάσει κι' η ώρα, έδοκέσα που κλεστήκαμε...

—Εύχαριστώ πολύ...

—Ε, λοιπόν, δεν σας κρύβω πως θα ήθελα ν' άκούσω αυτό που θα μου πείτε, σας προειδοποιώ όμως πως δεν θα σας πιστέψω...

—Πολύ όρατα ! Μάθετε λοιπόν ότι πραγματικά σκέπτο-

μαι να πουληθώ σε κείνη που έχει τα περισσότερα.

—Και γιατί ; Είσθε τόσο φτωχός ;...

—Δεν έχω πει τίποτε... Κι' αυτή τάχει όλα...

—Όποτε, την βρίκατε κόλας ;

—Νομίζω.

—Και πως την λένε ;

—Αυτό δεν το ξέρω ούτε εγώ.

—Είσθε όμως βέβαιος πως είνε πλούσια ;

—Αν την συγκρίνει κανείς με μένα, είνε πολύ πλούσια. Άφου μάλιστα μου πήρε ότι είχα και δεν είχα : την καρδιά μου, κι' άφου κρατάει τον θησαυρό που λαχταρώ, τόν έρωτα της...

—Η νέα σκέπτετο λιγάκι κι' έπειτα ρώτησε :

—Είνε καιρός που την πρωτεύετε ;

—Σηχθόν δεκαπέντε...λεπτά.

—Έκείνη τότε κατέβηκε το κεφάλι της και είπε :

—Και ποιος σας λέει πως δεν θα έλεγε να σας χαρίσει αυτόν τον θησαυρό ;...

—Ο Τζιμ την κινεί στα μάτια. Δεν είπατε άλλη λέξη τα χείλη τους...

—Έκείνη τη στιγμή άκουστηκε ο μηχανικός από το άνοιγμα :

—Δεν μπορώ να κάνω τίποτε... Φοβόμην ότι ν' αναγκασθίτε να περάσετε μέσα έδω τη νύχτα σας...

—Ειδοποιήστε, παρακαλώ, τον πατέρα μου, στο έκτο πάτωμα, τον ασφαλιστή κ. Ρόμπερτ Ζόνταν, να κατέβη έδω άμέσως.

—Οχι αυτό ! φώναξε ο ηθοποιός. Να μιν έρθη ! Θα μās φέρε γοργουσίτσα...

—Μά πρέπει να έρθη... Πρέπει να μās δώση την συγκατάθεσή του για το γάμο μας, άφου είμαι μονάχα δεκαεννέα έτών...

—Καλά !... Πηγαίνετε, λοιπόν, κύριε μηχανική, να ειδοποιήσετε στο έκτο τόν κύριο Ζόνταν, να έρθη έρω άμέσως...

—Ο ασφαλιστής έφτασε σε λίγο, ξαπλωμένος στο πάτωμα μπροστά και βρόνθε σχεδόν άμέσως πρόσωπο με πρόσωπο με την κόρη του.

—Τί κάνεις εκεί μέσα, κορούλα μου ;

—Τί να κάνω ; Είμαι ανεπαρκής στις πλάτες του κυρίου Τζιμ Χότκινς. Δεν μπορούμε να βρούμε από δω μέσα κι' επειδή λατρεύω σεις, μπαμπά, μās χρεάζεται η συγκατάθεσή σου για να παντρευτούμε...

—Τρελλάθηκε η κόρη μου ! μουνομούσε ο ασφαλιστής. Τάχα σε από την τρομάρα της, ή καϊμένη...

—Διόλου, μπαμπά μου ! Σε βεβαιώνω, είμαι πολύ καλά στα λογικά μου. Μόνο που ο καϊμένος ο Τζιμς μου άρχισε να κοροϊάζεται...

—Πες το ναί !...

—Δεν λέω τίποτε ! Αυτός ο νέος μοι έφύμασε. Μόλις που μισές ώρες με βεβαίωσε πως δεν άγαπά κανένα. Είνε ένας ψεύτης, ένας κωμωδός...

—Οχι, μπαμπά μου... Άλλά δεν με γνώριζε πριν από μισή ώρα...

—Τότε πως διάβολο λατρεύω σεις ; Δεν καταλαβαίνω...

—Τό πράγμα είνε απλούστατο : Εγώ είν' έξη μήνες που τόν αγα-

πώ, χωρίς έλπίδα, όπως και τότες άλλες. —Αν τόν έβλεπε στη σπηνή... —Όσο γι' αυτόν, την έπαθε μόλις με είδε, καθώς έφυγε από το γραφείο σου...

—Καλά δλ' αυτά. Σου είπα όμως τίποτε για το συμβόλαιο τών πενήντα χιλιάδων δολλαρίων ;...

—Ο Τζιμ κατέβηκε μονομιάς τη νέα από τις πλάτες του και σκαρφίστηκε ο ίδιος σάν πήδησε στα κάγκελλα.

—Θέλετε, λοιπόν, φώναξε, για πενήντα χιλιάδες δολάρια να καταστρέψετε την ευτυχία μας ;

—Πενήντα χιλιάδες είνε και τό θετικό και βέβαιο, κύριε, απάντησε ο ασφαλιστής, ενώ η ευτυχία στο γάμο είνε κάτι πολύ άοριστο...

—Δεν θα τις χάσετε ούτε αυτές. Ο διευθυντής μου είνε έναντιον του γάμου μου, γιατί φαντάζεται ενα γάμο συνθησιαμένο, στην έκκλησία, γεμάτη κόσμο. —Αν όμως ο γάμος μου γίνε έδω μέσα, στόν ανέλκυστήρα, σās δεβαιώνω ότι δεν θα τού κατακοφανή διόλου. —Αν θέλετε μάλιστα, τηλεφωνήστε στους «Τάμς» να σας πούνε πόσο πληρώνουν για να γράψουν πρώτοι την είδησι.

—Νέε μου, είστε τότε ο ασφαλιστής. —Απαντήστε μου με ειλικρίνεια : Άγαπάτε πραγματικά την κόρη μου ;

—Μάλιστα, κύριε, μ' έλη μου την καρδιά !...

—Ντέλτα, είστε τότε ο γέρος στην κόρη του. Άγαπάς ειλικρινά αυτόν τόν νέο ;

—Τί λές, μπαμπά ;... Είμαι ή πρόεδρος της «Λέσχης Τζιμ Χότκινς» !...

—Τότε να γίνη ο γάμος !...

Κι' έγινε ο γάμος εκεί, μέσα στόν άσπασέρ !... Κι' όταν τέλειωσε ή τελετή κι' οι χαριτωμένοι νεόνυμφοι φαινότανσαν τρισευχαριμένοι, άνάμεσα από το μικρό έκείνο άνοιγμα, στα μάτια τών γέρον γονέων, ο ασφαλιστής είπε :

—Τζιμ, παιδί μου, δεν θέλω να σου πώ ψέμματα την ήμερα τών γάμων σου. Δεν έστειλα ακόμη τό ασφαλιστήριο συμβόλαιο στόν διευθυντή σου.

Κι' ο περίφημος ηθοποιός απάντησε :

—Άγαπημένε μου μπαμπά, ούτε εγώ θέλω να σε γελάσω. Ο ανέλκυστήρας δεν είνε διόλου χαλασμένος !...

Και για να τό αποδείξη, πάτησε τό κουμπί «Τέταρτον Πάτωμα» κι' ο ανέλκυστήρας τούς ανέβασε, κι' έπεσαν ευτυχισμένοι στην άγκαλιά τών γέρον, που έλαμπαν από την χαρά τους...

ΚΕΜΠΑ ΧΑΟΥΑΡΝΤ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Ο παλιός φίλος ποτέ δεν παλινούει.

—Ούτε καλό καλόγερρο νάχεις για φίλο, ούτε κακό καλόγερρο για έχθρό.

(Ιταλική)

—Για χαρά και για μελάνι τόν καλό γομπόζο μ' ήλπιεις.

(Ελληνική)

—Ο χρόνος όλα τα πράγματα τα μαθαίνει, άπτός από τη φύλα.

(Παρικιανική)

—Όταν έχωμε ψωμί, κρέας και κρεμμύδια, ή γεύομσθα θά μās δανείση τη χύτρα της...

(Τσεχική)

—Όταν τόν κάρρο ξεκίνησε, ο βασιλιάς Χριστιανός ρώτησε τόν καρραγωγέα :

—Πού πās, καλέ μου άφθροπε ;

—Στόν βασιλικό πύργο, για να πουλήσω τα κορόδια μου, άποκοιτήθηκε ο χωρικός.

—Ο Χριστιανός σάπτισε, μ' ή μόλις πέρασαν λίγα λεπτά τόν ξαναρώτησε :

—Είσις ποιος είμαι ;

—Οχι ! απάντησε στόν βασιλιά ο χωρικός.

—Είμαι ο βασιλεύς της Δανίας ! έδήλωσε τότε ο Χριστιανός.

—Μπα ! φώναξε χαμογελώντας ειρωνικά ο καρραγωγέας.

Και άποτεινόμενος στόν νεώτερο άπ' τούς έπαύστες του, τόν ρώτησε :

—Και σεις ποιος είσθε ;

—Είμαι ο βασιλεύς της Ελλάδος ! άποκοιτήθηκε σοβαρώτατα ο άεμνηστος βασιλιάς μας.

—Χι ! Κι' εόν βασιλιάς... έκανε με δυσπιστία ο καρραγωγέας.

Πέρασε λίγη ώρα, χωρίς κανείς να μιλήση, όταν ξαφνα ο καρρα-

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Οι δυό βασιλείς και ο χωρικός. Άπάνω στο κάρρο με τα καρέττα. Η είρωνείες του χωρικού. Μπροστά στο βασιλικό πύργο. Όπου έλοι μένουν εύχαριστημένοι. Ο ντερέσις κι' η αυτοκράτειρα της Γαλλίας Εύγενία. Μία προφητεία που επαληθεύει έλέκληρη. Η τραγική μοίρα μιάς αυτοκρατειρας, κτλ. κτλ.

—Ενα άπόγευμα, προ σάράντα περσιών χρόνων, ο γέρος βασιλεύς της Δανίας Χριστιανός μās με τόν γιό του Γεώργιο, τόν άειμνηστο βασιλέα μας, έφυγαν από τό θέρινο παλάτι τού Βέρνοτοφ-Σλότ, για να κάνουν ένα περίπατο στην έξοχή. Ο καιρός ήταν έξοχος, τό αέρας άνάλαφο και δροσερό κι' οι δυό βασιλείς, πατέρας, και γιός δεν κατάλαβαν ότι είχαν έτοιμα κρυμμένη πολύ από τό παλάτι. Όταν τόν άντελήφθηκαν, ήταν πειρά πολύ άργα, πλησίαζε ή ώρα τού δείπνου.

—Αν γυρίζαν με τα πόδια, ήταν άδύνατο να φτάσουν στο παλάτι πριν άρχίσουν να άνησυχούν ή βασιλισσα, οι πρίγκιπες κι' ο καλεσμένος τους πρίγκιπ της Ουαλλίας, ο κατόπι «Εδουάρδος Ε'». Γι' αυτό άπεράσαν να περμιέ-

—Νέε μου, είστε τότε ο ασφαλιστής. —Απαντήστε μου με ειλικρίνεια : Άγαπάτε πραγματικά την κόρη μου ;

—Μάλιστα, κύριε, μ' έλη μου την καρδιά !...

—Ντέλτα, είστε τότε ο γέρος στην κόρη του. Άγαπάς ειλικρινά αυτόν τόν νέο ;

—Τί λές, μπαμπά ;... Είμαι ή πρόεδρος της «Λέσχης Τζιμ Χότκινς» !...

—Τότε να γίνη ο γάμος !...

Κι' έγινε ο γάμος εκεί, μέσα στόν άσπασέρ !... Κι' όταν τέλειωσε ή τελετή κι' οι χαριτωμένοι νεόνυμφοι φαινότανσαν τρισευχαριμένοι, άνάμεσα από το μικρό έκείνο άνοιγμα, στα μάτια τών γέρον γονέων, ο ασφαλιστής είπε :

—Τζιμ, παιδί μου, δεν θέλω να σου πώ ψέμματα την ήμερα τών γάμων σου. Δεν έστειλα ακόμη τό ασφαλιστήριο συμβόλαιο στόν διευθυντή σου.

Κι' ο περίφημος ηθοποιός απάντησε :

—Άγαπημένε μου μπαμπά, ούτε εγώ θέλω να σε γελάσω. Ο ανέλκυστήρας δεν είνε διόλου χαλασμένος !...

Και για να τό αποδείξη, πάτησε τό κουμπί «Τέταρτον Πάτωμα» κι' ο ανέλκυστήρας τούς ανέβασε, κι' έπεσαν ευτυχισμένοι στην άγκαλιά τών γέρον, που έλαμπαν από την χαρά τους...

ΚΕΜΠΑ ΧΑΟΥΑΡΝΤ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Ο παλιός φίλος ποτέ δεν παλινούει.

—Ούτε καλό καλόγερρο νάχεις για φίλο, ούτε κακό καλόγερρο για έχθρό.

(Ιταλική)

—Για χαρά και για μελάνι τόν καλό γομπόζο μ' ήλπιεις.

(Ελληνική)

—Ο χρόνος όλα τα πράγματα τα μαθαίνει, άπτός από τη φύλα.

(Παρικιανική)

—Όταν έχωμε ψωμί, κρέας και κρεμμύδια, ή γεύομσθα θά μās δανείση τη χύτρα της...

(Τσεχική)

—Όταν τόν κάρρο ξεκίνησε, ο βασιλιάς Χριστιανός ρώτησε τόν καρραγωγέα :

—Πού πās, καλέ μου άφθροπε ;

—Στόν βασιλικό πύργο, για να πουλήσω τα κορόδια μου, άποκοιτήθηκε ο χωρικός.

—Ο Χριστιανός σάπτισε, μ' ή μόλις πέρασαν λίγα λεπτά τόν ξαναρώτησε :

—Είσις ποιος είμαι ;

—Οχι ! απάντησε στόν βασιλιά ο χωρικός.

—Είμαι ο βασιλεύς της Ελλάδος ! άποκοιτήθηκε σοβαρώτατα ο άεμνηστος βασιλιάς μας.

—Χι ! Κι' εόν βασιλιάς... έκανε με δυσπιστία ο καρραγωγέας.

Πέρασε λίγη ώρα, χωρίς κανείς να μιλήση, όταν ξαφνα ο καρρα-

—Ενα άπόγευμα, προ σάράντα περσιών χρόνων, ο γέρος βασιλεύς της Δανίας Χριστιανός μās με τόν γιό του Γεώργιο, τόν άειμνηστο βασιλέα μας, έφυγαν από τό θέρινο παλάτι τού Βέρνοτοφ-Σλότ, για να κάνουν ένα περίπατο στην έξοχή. Ο καιρός ήταν έξοχος, τό αέρας άνάλαφο και δροσερό κι' οι δυό βασιλείς, πατέρας, και γιός δεν κατάλαβαν ότι είχαν έτοιμα κρυμμένη πολύ από τό παλάτι. Όταν τόν άντελήφθηκαν, ήταν πειρά πολύ άργα, πλησίαζε ή ώρα τού δείπνου.

—Αν γυρίζαν με τα πόδια, ήταν άδύνατο να φτάσουν στο παλάτι πριν άρχίσουν να άνησυχούν ή βασιλισσα, οι πρίγκιπες κι' ο καλεσμένος τους πρίγκιπ της Ουαλλίας, ο κατόπι «Εδουάρδος Ε'». Γι' αυτό άπεράσαν να περμιέ-

—Νέε μου, είστε τότε ο ασφαλιστής. —Απαντήστε μου με ειλικρίνεια : Άγαπάτε πραγματικά την κόρη μου ;

—Μάλιστα, κύριε, μ' έλη μου την καρδιά !...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ντ' Αργκό

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Όταν ο Μοντωμπάν βγήκε απ' το μέγαρο της κυρίας ντε Μπανιολέ, δεν είχε μάθει τίποτα το κακούργιο. Είχε όμως πάρει την ακράδαντη απόφαση, να μη δεχτεί την προίκα, και να διακόψει τις σχέσεις του τόσο με την κ. ντε Μπανιολέ, όσο και με το γιό της, γιά τον όποιο άλλωστε ήξερε ότι ήταν... κοπέλλα!...

Συγχρόνως όμως—σαν άμεση συνέπεια της αμετάσβεστης αποφασίας του ν' αρνηθεί την προίκα—που του φαινόταν υποτιτική προελεύσεως—γεννήθηκε μέσα του μια άλλη ακλόνητη απόφαση: Να δημιουργήσει ο ίδιος περιουσία, να γίνει πλούσιος με τα δικά του χέρια, και με τις δικές του τιμές προσπαθείς. Κι' επειδή έβλεπε το μέλλον του εξασφαλισμένο απ' την άποψη αυτή—μην ξεχνάτε ότι επρόκειτο να σώσει τη ζωή του βασιλέως!—γι' αυτό και πήγαινε τακτικά κάθε βράδυ στην όδον ντελλά Κορντερί.

Δυστυχώς, όμως, όπως είπαμε πιο πάνω, ο βασιλεύς απόφυγε να επισκέπτεται τελευταία αυτήν την όδο. "Η, κι' όταν τύχαινε να πάει, ή έπισκεψίς του γινόταν την ημέρα. Σε στιγμές δηλαδή, κατά τις οποίες ούτε ο Μοντωμπάν, ούτε ο Κοκκινόχερης, ούτε ο Καπροκέφαλος μπορούσαν να τον βρουν.

Ω, πόσο απέλιζόταν από το γεγονός αυτό ο Μοντωμπάν!... Έβλεπε την τύχη του ν' αργιοπορή, και μαζί με αυτή αργιοπορούσε συγχρόνως κι' η ευτυχισμένη στιγμή των γάμων του με την Πριμερόζα!...

Κατά το διάστημα αυτόν των όλγων ημερών, δεν ξανάχε δη τον Πονταλαί. Αυτό όμως δεν σήμαινε, ότι κι' ο ήθοποιος—ποιητής δεν είχε κι' αυτός ξανσώδη τον Μοντωμπάν. Πραγματικά, ο Πονταλαί επιτηρούσε κρυφά την Πριμερόζα, όπως την επιτηρούσε κι' ο Μοντωμπάν. Και μάλιστα, την επιτηρούσε καλύτερα απ' τον τελευταίο, γιάτι ο Μοντωμπάν, έπειδή είχε άρχισει πια ν' αποκτά αρκετή εμπιστοσύνη στον Κοκκινόχερη και στον Καπροκέφαλο, οι όποιοι συνάδευαν την Πριμερόζα, έκανε συχνά το έξης, όταν ήταν υποχρεωμένος να βρεθεί άλλοι για μια στιγμή: άφηνε την Πριμερόζα με εμπιστοσύνη στην επίβλεψη των δυο τρυάνδων, κι' αυτός έφευγε μακριά της, δίχως να την παρακολουθή.

Ο Πονταλαί λοιπόν φαινόταν

σαν να μην είχε άλλη ασχολία, απ' την παρακολούθησή της Πριμερόζας. Μονάχα, μόλις αντίκριζε τον Μοντωμπάν από πουθενά, φρόντιζε να μην αθέματος απ' αυτόν. "Η τουλάχιστον, αν συνέβαινε από ανωτέρα βία να βρεθούν αντιμέτωποι, να μην μπορέσει ο Μοντωμπάν να τον αναγνωρίσει, πράγμα που ήταν ασφαλώς το ίδιο!...

Και σε κάτι άλλο άκμω, καταγινόταν ο Πονταλαί. Χωρίς να ξέρουμε ακριβώς πώς τα κατάφερνε, ήταν σίγουρο όμως ότι ήξερε από πριν κάθε κίνηση της Πριμερόζας. Αυτό επίσης το ήξερε κι' ο Μοντωμπάν, γιάτι του το έγκυστερεούσαν από πριν η άγαπημένη του. Έκείνο όμως που δεν μπορούσε η Πριμερόζα να του έγκυστερευτεί—γιά τον άπλουστατο λόγο ότι το άγνοούσε κι' η ίδια—ήταν πού θα την ώδηγοσαν κάθε φο-

ρά οι δυο τρυάνδοι.

Παράξενο, όμως!... Ο Πονταλαί φαινόταν ότι τόξερε, αυτός... Ο Πονταλαί, τις περισσότερες φορές, έτρεχε από πριν και παραμόνευε στα μέρη, στα όποια άργότερα εμφανίζόταν άνελλιπώς κι' η Πριμερόζα, συντροφευμένη απ' τους δυο ύπουλους ώδηγούς της!...

Απ' το είδος αυτό της παράδοξης προαισθήσεως, έθγαυε το έξης αποτέλεσμα: "Οτι ο Μοντωμπάν ήταν υποχρεωμένος να παρακολουθή βήμα προς βήμα την Πριμερόζα, και να χάνει τον καιρό του ασκόπως, αν ήθελε να βρεθεί παρών σε μια στιγμή ανάγκης. Ένω ο Πονταλαί, έξροντας από πριν το μέλλοντα να συμβούν, χρησιμοποιούσε τον καιρό του σε, κι' έμελλε να ξέρουμε ποιες ακριβώς, μυστηριώδεις άπασχολήσεις. Όσο γιά την Πριμερόζα,

ήταν βέβαιος πως θάφτανε στην κατάλληλη στιγμή και στον κατάλληλο τόπο, όταν τύχαινε να χρειαστεί την επέμβασή του!...

Πολλές φορές λοιπόν ο Πονταλαί, είχε έπισκεφθεί την "Αύλη των Θαυμάτων". Επίσης πολλές φορές πήγε στην υποτιτική ταβέρνα των «Καλών Παϊνιδιών», εκεί στην όδο Ζεχάν-Παϊν-Μολλέ. Κι' αν τύχαινε να τον πετύχει εκεί μέσα ο Μοντωμπάν, καμιά φορά, φανταστήτη την έκπληξή του, πού θα τον έβλεπε να κουτοσπίνη και να κουθενιάζει με οικειότητα μαζί με τον Κοκκινόχερη και με τον Καπροκέφαλο, στρωμένους και τους τρεις στο ίδιο τραπέζι!...

Επίσης, πολλές φορές είχε πάει και τριγύριζε προφυλακτικά το μέγαρο της Μπανιολέ, κατασκοπεύοντας το. Κι' εκεί άκμω, θα τον έβλεπε κανένας να κρυφουσιζήτη φιλικά με τον "Ανθρωποσφάχτη. Κάποια μέρα πήγε και στο προάστειο Μπανιολέ. Πήγχε στο ξενοδοχείο του «Γουρουνιού—πού—Κοιμάται», και μάλιστα ρούφηξε ένα μπουκάλι κρασί, συντροφιά με τον πανδοχέα, με τον Λυκοπόδαρο, δηλαδή, τον όποιο είδαμε σε προηγούμενο κεφάλαιο να δέχεται πρόθυμα τις διαταγές της κ. ντε Μπανιολέ, πού άφορούσαν τον Κεντενάς και τον Μπουκασέν. Πρέπει μάλιστα να προσθέσουμε, ότι ο μυστηριώδης αυτός Πονταλαί φαινόταν να συνδέεται φιλικώτατα και με τον "Ανθρωποσφάχτη και με τον Λυκοπόδαρο, όπως ακριβώς συνδεόταν και με τους δυο ώδηγούς της Πριμερόζας.

Είπε πιθανόν, τώρα, ότι ακριβώς κατά τις διαφόρες αυτές συνεντεύξεις του με τους τρυάνδους, πού άναφέραμε πιο πάνω, λάβαινε ο Πονταλαί τις μυστικές πληροφορίες του. Τις πληροφορίες δηλαδή, πού του επέτρεπαν να ξέρη από πριν τί έμελλε να συμβεί, και να ενεργήσει πού σίγουρα κι' εγκαίρως. "Αν άλήθευε όμως μια τέτοια όπόνοια, γιάτι τότε δεν έγκυστερευόταν αυτές τις πληροφορίες του, τις τόσο πολύτιμες, και στον Μοντωμπάν!... Και γιάτι προφυλαγόταν επίσης, και κρυβόταν κι' ο ίδιος με τόσο προσοχή, από κείνους!...

Έτσι φυσικά θ' άναρωτηθούν οι άναγνώστες μας, με άπορία: "Εμείς όμως θα τους άπαντήσουμε, ότι, ενεργώντας ο Πονταλαί έτσι όπως ένεργούσε, άσφαλώς θα είχε δικαιολογημένες άφορμές. Άφορμές, ή όποιες, αν φαινότουσαν στους άλλους άσήμαντες, γιά τον έαυτό

του όμως ήσαν σπουδαίότατες!...

Κατά το διάστημα αυτόν των όλγων ημερών, ένω ο διάδοχος φαινόταν ότι είχε όλότελα ξεχάσει την Πριμερόζα, την όποια ώστόσο λαχταρούσε τόσο πολύ πριν από λίγες ημέρες, ή άρχηγός των μπράδων του ντε Βίλ, με τις πληγές του έπουλωμένες πια, βρισκόταν σε μια άνιαρη άπραξία. Σκέφτηκε τότε να χρησιμοποιήσει αυτές τις πάμπολλες διαθέσιμες ώρες της άργίας του, στο να τακτοποιήσει τις προσωπικές του υποθέσεις. Και ή πρώτη από αυτές, ή πιο σοβαρή απ' όλες, ήταν να στρωθεί και να άνακαλώση το σιγουρότερο μέσον, το όποιο θα τον εύκόλυνε... να κατακτήσει την Πριμερόζα!...

Ω! δεν την ξεχνούσε καθόλου, αυτός!... Κι' έτσι τον έβλεπαν τα άδιάκριτα μάτια να τριγυρίζει άκατάπαυστα ή κατοικία της, χωρίς εύτυχώς να καθορθώσει τίποτε εις βάρος της νεαρής, κι' άνυπόπτως γιά τις μανούβρες του, κοπέλλας.

Ο Κεντενάς κι' ο Μπουκασέν ξανάγιναν πάλι οι έμπιστοι του ντε Βίλ. Τον συνάδευαν σε όλες αυτές τις κρυφές έπιχειρήσεις του. Ξανασυνδέθηκαν πάλι με τους παλιούς δεσμούς της φιλίας των, στην έπιφάνεια τουλάχιστον, αν όχι κατά βάθος. Ο Μπουκασέν όμως έν έν άναγνώριζε τον σύντροφό του, γιάτι ο χαρακτήρας του φαινόταν έντελώς άλλαγμένος. Δεν ήταν πια ο πρόσχαρος σύντροφος της άλλου. Έμενε όλόκληρος άδρος και συχνά όλημερίς, βυθισμένος σε σκέψεις κάθε άλλο παρά εύθυμες, καθώς εύκολα μάντευε κανένας απ' το σκεττεινισμένο πρόσωπό του. Κι' ύστερα, άπότομα, χωρίς φανερή άφορμή, μεταπιδούσε σε μια άλλόκοτη εύθυμία, γελούσε, άστευόταν. Ο Μπουκασέν τότε άρκιζόταν μέσα του, ότι ο σύντροφός του είχε χάσει έξάπαντος το λογικό του, με τα καμώματά του αυτά. "Ίσως όμως εκείνος να προσπαθούσε—άκριβώς με αυτά τα καμώματά του—να δώσει μια διέξοδο στις κρυφές στενοχώριες πού τον τυραννούσαν!

Ο Τιμπώ κι' ο Λουμπέν είχαν έξαφανισθεί. Αυτό όμως ήταν εύκολο να εξηγηθεί: Ο καρδινάλλιος της Λωρραίνης είχε παρατηρήσει, ότι ο διάδοχος ήταν γερά «ταμπημένος» με την Πριμερόζα. Μην έχοντας λοιπόν το θάρρος να παρουσιασθή ως άντεραςτής του Δελφίνου, θυσίασε ήρωικά το καπρίτσιο του στη φιλοδοξία του. Νόμιζε φρονιμώτερο να προσποιηθή τον άδιάφορο, κι' εξήγησε στους δυο άφελείς κι' άνυπόπτους κατασκόπους του, ότι ή παρακολούθησή κι' ή κρυφή επίβλεψή της «συνωμότης» ήταν πια άνόφελι. Αυτό βέβαια τους ξυνοφάνηκε, γιάτι έχοντας έτσι άρκετά έκτακτα φιλοδογήματα. Όστόσο, έπειδή ο αυθέντης των δεν τους ξανάστειλε πίσω στο μοναστήρι των, άλλα τους κρατούσε πρόχειρους σε πρώτη ζήτησι

στο μέγαρό του—όπου βέβαια καλοπερνούσαν σαν έμόσχοι σιτευτοί!—γρήγορα παρηγορήθηκαν!...

Ο Ρονσερόλ κι' ο Σαιντ, Άντρέ ήσαν υποχρεωμένοι να θεραπεύουν τις πληγές των, έαπλωμένοι στα κρεβάτια τους διαρκώς, και να άνασασούν σχέδια τρομερής έκδικήσεως κατά του «τρυάνδου» Μοντωμπάν, ο όποιος τους κατέντησε σ' αυτά τα χάλια.

Η Νικολή ντε Σαβινύ έβλεπε τον έραστή της, τον διάδοχο, ν' άρραίων ή τις έπισκέψεις του κοντά της. Αυτό όμως δεν την άνησυχούσε και τόσο, γιάτι ο άρχων ντε Μωμπέρ την έπισκεπτόταν συχνά, κι' άσφαλώς είχε βρή το μέσον να την καθυστερήσει σχετικά με το ζήτημα αυτό. "Άλλωστε, γρήγορα θα μάς δοθή ή εύκαιρία ν' άσχοληθούμε και μαζί της.

Κοντέψαμε όμως, μέσα στη σύντομη και γενική άνακαραλαϊσίω μας αυτή, να ξεχάσουμε τον Λαγκρόνι. Ο άξιος αυτός ίπποκόμος του Μοντωμπάν κοιμόταν όλη την ημέρα στο δωμάτιό του, κάτω απ' τη σιδάση, στέγη της «Μονόθαλης Κίσσας». Το βράδυ όμως, ώπλιζόταν με το σιλιέτο του και με το σπαθί τυλιγόνταν στο μανδύα του, και πήγαινε να καθήση στο κατώφλι της έξώπορας της Πριμερόζας, όπου ξενυχτού-

σε άγρυπνώντας. Κι' όταν έφτανε καμιά φορά, έφευγε από κεί ξεθεωμένος, κατενθουσιασμένος όμως απ' τις λίγες φιλικές λέξεις, με τις όποιες τον φιλοδώρούσε κάθε πρωί ή κοπέλλα!...

Και τώρα, ως ξαναγυρίσουμε στον Μοντωμπάν.

Έκείνο το βράδυ, είχε πάει στην όδο ντελλά Κορντερί, παρακολουθώντας την Πριμερόζα, ή όποια άκολουθούσε πάλι τον Κοκκινόχερη, τον Καπροκέφαλο, και ή συμμορία τους. "Ο, πως και τις προηγούμενες ημέρες, ο βασιλεύς δεν είχε έφανιστή εκεί, κι' έτσι όλοι γύρισαν πίσω άπρακτοι.

Μόνο πού ή Πριμερόζα δεν γύρισε στο σπίτι της, όπως συνήθιζε να κάνει άλλες βραδιές. Ντυμένη άντρικά και τυλιγμένη σ' έναν φαρδύ μανδύα—μην ξεχνάτε αυτή τη συνηθισμένη μεταμφίση της—έξακολουθούσε το δρόμο της, βαδίζοντας σιγά την όδο Σαιν-Μαρτέν.

Φυσικά ο Μοντωμπάν την παρακολουθούσε, άρκετά παρα-έγεμενος.

Άκολουθώντας τους δυο τρυάνδους ή Πριμερόζα, πέρασε τις γέφυρες, και στα τελευταία μπήκε μαζί τους σ' ένα βρωμερό καπηλειό της όδοι Χυρεπούα.

Ο Μοντωμπάν μπήκε εοπίσω τους, και κάθισε στην πιο σκο-

τεινή γωνία της ταβέρνας, έχοντας μισοκαμένο το πρόσωπό του στο γινάκι του μανδύα του. Ο Κοκκινόχερης κι' ο Καπροκέφαλος άφού άδειασαν μερικά μπουκαλάκια, μισοξάπλωθηκαν ύστερα άναπαυτικά στα καθίσματα τους, σκοπεύοντας να κοιμηθούν. Κι' ο Μοντωμπάν έπίσης τους μιμήθηκε άθέατος, μουρμουρίζοντας συγχρόνως:—Μου φαίνεται πως θα περάσουμε άπόψε τη νύχτα μας, δώ μέσα!...

Όστόσο, εύκολα μαντεύει κανένας ότι κοιμήθηκε «σαν το λαγό»: Δηλαδή με όρθάνοιγο το ένα μάτι του, και μισόκλειστο το άλλο!...

Κατά τη μιά ή ώρα, ύστερα απ' τα μεσάνυχτα, ο Κοκκινόχερης κι' ο Καπροκέφαλος εύπνησαν, ευπνώντας συγχρόνως και την Πριμερόζα, ή όποια είχε άποκοιμηθή κι' αυτή. "Υστερα βγήκαν κι' οι τρεις των έξω απ' την ταβέρνα, όπου άντάμωσαν τέσσερις ναυτικούς ήρα-κλείων διαστάσεων, οι όποιοι ήσαν και από πριν στην ταβέρνα, χωρίς όμως να τους προσέξει ο Μοντωμπάν. Γι' αυτό και λιγάκι έκπληκτος τώρα, άρχισε να τους παρακολουθή από μακριά, καθώς εκείνοι τραβούσαν προς τον πύργο του Νεσλ.

Αντικρύ στο μοναστήρι των Λυγουστινών και πλάγι στο Σατώ-Γκαγιάρ, μια μικρή σκάλα κατέβαινε προς το ποτάμι.

Στο τελευταίο σκαλοπάτι ήταν δεμένη από σιδερένιον κρίκο μια βάρκα άρκετά μεγάλη.

Οι ναυτικοί, κι' ή Πριμερόζα, κατέβηκαν αυτή τη σκάλα και μπήκαν στη βάρκα. Οι ναυτικοί κατόπιν έβυσαν το παλαμάρι, πού την συγκρατούσε, χούφτωσαν τα κουτιά, κι' άπομακρύνθηκαν με γρηγοράδα.

Ο Μοντωμπάν άπόμεινε στην αποβάθρα, μπερδεμένος στα δίχτυα της άμυνας. "Αρχισε τότε, πνίγοντας την έκπληξή του, να ψάχνει τριγύρω του δραστήρια, έλπιζοντας να βρή μια άλλη βάρκα και να ριχτεί στα ίχνη της άγαπημένης του. Δεν βρήκε όμως, και έανασύρισε στη σκάλα κοντά στο Σατώ-Γκαγιάρ, κάνοντας την παρηγορή σκέψη ότι πιθανόν ή βάρκα σ' αυτό γυρισμό της να προσεγγίσει πάλι στο ίδιο σημείο.

Ποιούμεν λοιπόν όποιοιδήποτε. Και μάλιστα περίμενε τόσο πολύ, ώστε άρνιασε ν' αναρωτηται μήπως ή βάρκα εκείνη λυγνίζόταν τώρα, δεμένη σε καμιά άλλη υακουνή αποβάθρα του ποταμού. Κι' ένώ κάθε τόσο άποφάσισε να διακόψει την άνύφεση, άσκησε άνακωνή του εκεί, και να φύγει, για άμνησιν, για καί τρυανική έλπίδα των έσπινάκωσων στη θέσι του.

Σε μια στιγμή, έβασε την όποιοή του πια κι' ήταν έτοιμος να τρέξει στην όδο Σαιν-Μαρτέν, γιά να βεβαιωθεί τουλάχιστον αν ή Πριμερόζα είχε ένταξια γυρίσει στο σπίτι της. Ξαφνικά όμως, μια σκιά σπείστηκε πλάγι του, χωρίς κι' ο ίδιος ν' αντιληφθή πως κι' απ' πού παρουσιάστηκε και με μια βροχή, λέει κι' έβγαυε άπ' λαοβνι παρανευσμένο με γαλκία, το είπε κοροϊδευτικά:

Ο Ίπποτης Χοάι ντε Μοντωμπάν

Η Πριμερόζα

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΧΩΝ ΛΑΧΝΩΝ

(Δημοσιεύουμε κατωτέρω τα ονόματα των αναγνωστών μας, οι οποίοι μας απέστειλαν ταχυδρομικώς τα δελτία των και έλαβον αντί αυτών τους αναλόγους λαχνούς).

ΠΑΛΑΙΑ και ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ. — Οί κ. κ. Σ. Μοντέλος Χρύσος Εφ' ουτανίας αριθ. 43851, Κ. Τσιάντας Άγρίνιον 43852, Άρ. Μαρκίδης Νιγρίτα 43853, Ι. Αργυρούλης Άγιά Λαρίσης 43854, Διμ. Καραμπέτης Έρμούρα 43855 και 43856, Κ. Μάκας Τσοτύλιον 43857 και 43858, Ι. Πολίτου Καλάβρυτα 43859, Πότης Σταυρόπουλος Μερόλη Μεσσηνίας 43860, Μ. Τσαρδή Άγιος Νικόλαος Κρήτης 43861, 43862 και 43863, Κ. Ρίκος Ζάκυνθος 43864, Άγ. Μουστάκας Μπασι Άνδρου 43865, Μ. Νιούρης Λαγκαδά Θεσσαλονίκης 43866, Χ. Παρασκευόπουλος Άγιάς Πέλλης 43867, Χ. Γεωργιάδης Νεμέα Κορινθίας 43868, Σερ. Γκόρα Κοζάνη (Ροδόμυριον Βοίου) 43869, Δ. Δελιούσης Γουμένισσα Μακεδονίας 43870, Η. Ασλανίδης Θεσσαλονίκη 43871, Χρ. Κούδου Θεσσαλονίκη 43872, Τάντα Γιαννότα Πορταριά 43873, Γ. Μιχαλάκος Ήράκλειον 43874, 43875 και 48101, Άπ. Φιλόπουλος Βύλλια Μεγαρίδος 48103, Σωτ. Μινέρβος Κέρκυρα 48102, 48103 και 48104, Α. Κοιμάντας Λέρινα 48106, Άν. Καλαμπάζια Θεσσαλονίκη 48107, Πότα Γκιλιττή Σπάρτη 48108, Εύθ. Ραϊσοφταλίδου Σιδηρόκαστρον Θεσσαλονίκης 48109, 48111 και 48110, Δ. Χριστάλης Λαϊκός Βόλου 48112, Ν. Κωνσταντίνου Γραμμενίτσα Άρτης 48113, Άγγ. Γρίβα Θεσσαλονίκη 48201, Δ. Κυριακίδου Τσοτύλη 48202, Τ. Τσιούπουλος Φαρέλη 48203, 48204 και 48205, Εύθ. Βασιλειάδης Λαμία 48209, Π. Άγγελίδης Πειραιεύς 48210, Άγγελική Καλογεράκη Έλευθεροπόλεις 48114, Ζαχ. Παλιδάκης Γρεβενά 48115, Κ. Πάλλης Διόνυσος Άττικής 48116, Ν. Μαρινάκης Νάξος 48117, Μ. Λιακοπούλου Ρώμεια 48118, 48119 και 48120, Α. Τζήρδης Θεσσαλονίκη 48121, 48122 και 48123, Στ. Βράλας Ζάκυνθος 48124, Εύαγγ. Κουμτζή Βαθύ Σάμου 48125, Κ.

ψύχραμην...

— Ήταν παλιάνθρωπος... Τόν σκότωσα... μου είπε άπλά.
— Άχρεία τί έκανες ;... Ξεφώνισα τότε, ξεμέθυτος έντελώς απ' τη φρόνη. Θά σέ κρεμάσουν... Θά μάς κρεμάσουν...
— Αιώνιος θά είσαι δίκαιος... Ξανάτε ή γυναίκα μου, θυμωμένη τώρα. Πούς θά υποπέσει την άνημία του γέροντος... Άλλωστε θά εξαφανίσουν το πτώμα όύγες ήμέρες... Έννοια σου... Έχω τό σφάλμα μου... Μόνο έσθ τρέξε άμέσως πριν νικήσθ καλά και κλειστούν τά καταστήματα... Άγέραςέ μου μερικώς ούάδες άσέβστη, και γύρισε γρήγορα... Έλα, λοιπόν, ήλίθε... Κοιμήσου...

...Μηχανικά εξέτελεσα την παρρησία της... Κι' όταν γύρισα τη βάρη να σκάθω μόνη της κι' άπρημι, έναν βαθύ λάκκο στο σκοτεινό υπόγειο του σπιτιού... Όλουόχαχ της ύστερα, θοζοντάς με για την άδελφότητά μου να τη βοηθήσω, έφριξε τό άμόφυρτο πτώμα του θείου της μέσα στον λάκκο, από πάνω του άδειασε τόν άσβεστη, και τόν έσβησε κατόπιν με άφθονο νερό... Ήθελε να τό κάψει, φαίνεται, για να μη βγάλλη μυριάδι άργότερα. Άνέθηκε πάλι ύστερα επάνω, όπου εξαφανίσουν με προσεκτικά καθάρισμα κάθε ίχνος αίματος κι' άταξίας... Με τό κλειδί του θύματος άνοίξε ύστερα συστήρια και μπαρούτα, και τό άπογύνωσαν από κάθε τί πολύτιμο σε χρήματα και κοσμήματα. Κι' ύστερα, έγραψε σ' ένα χαρτί με θαιμιστή άπομίμηση του γραφικού χαρακτήρος του θύματος:

— «Αναχωρώ για σύντομο ταξίδι... Προσέχετε, τό σπίτι απ' τούς κακοποιούς».

...Από ταυτοποίηση έτσι τά πράγματα, σέρ, με διαβολική άπάθεια, κατέβηκε ξανά στο υπόγειο... Τό πτώμα τσουροφυλλίζεταν μέσα στον καυτό άσβεστη, κι' ή γυναίκα μου τό σκέπασε καλά με χώμα, τό όποιο πάτησε κατόπιν... Έκείνο πού περσίσαμε τόβαλε κατόπιν σ' ένα σακί, και μου είπε να φέρω καρποτσόνι και να τό κουβαλήσω στο σπίτι μας... Και δινοντάς μου ύστερα μία χούφτα χαρτονομίσματα, πρόσθεσε:

— Έξω φτώχεια τώρα, φρέντ... Ό κομμαριέρης θά βοηθ ή σημείωσι, και συντηριμένους από κάτι τέτοια προηγούμενα καμώματα του άφεντικού του, δεν θά τόν άναστήσει για πολλές ήμέρες... Τό πτώμα απ' τόν άσβεστη θ' άρρήση να βρωμήση... Κι' έτσι έμεις έντωματίζεθν βγάζοντας πασσαπότι για τη Γερμανία, θ' άφήσουμε για πάντα αυτό τόν παλιότοπο !...

...Τώρα, σέρ, απ' τό μεθύσι και τη φρικτή ταραχή πού είχα, δεν έξρω να σάς πω άν από πτωχισμό δικό μου ή δικό της μάς πήρε εϊδη ή Άσπινωμία, νοσώτερα από όσο ύπολογίζαμε... Ρίχτηκαν λοιπόν στο κνήνη μας όλοι οι σατανάδες της Άσφαλείας, κι' ένα δρόμλα τά έξορετε...

Την επομένη της καταβολής ήμέρα και κατά τό μεσημέρι, είδα στην αυλή της φυλακής δύο πτώματα — τό τραγικό ζευγάρι Μάνινγκ — να μεταφέρονται έλαφρά, καθώς τά άνέμειε μία χλιαρή αύρα. Και βεβαιωμένους απόλυτα για την άλήθεια της έξιμολογήσεως του Μάνινγκ, μουρμούρισα με πένθιμη όλην :

— Στά μάτια του κόσμου ύπάρχουν αυτή τη στιγμή δύο ένοχοι κι' ένα θύμα... Στά δικιά μου όμους μάτια παροσιάζονται δύο πτώματα και μία ένοχος, άν... άν δεν εινε κι' αυτή ένα θύμα επίσης !...

Φασίλη Κολάδα Κρανίδιον 51026, 51027 και 51028, Μ. Τομαδάκη Έρμούρα 51029, 51030 και 51031, Χρ. Ρουσάκης Κυπαρισσία 51032, Γ. Καπαράκης Σκάλα Όρφαυ 51033, Χρ. Χατζηπαντινίου Λιτόχωρον 51034, Χρ. Βουτσινάς Αργουστόλιον 51035, Άντ. Μιχαλάς Έπειρος 51036, 51037 και 51038, Π. Δεληγκάρης Θεσ/νίκη 43657, Π. Πετρόπουλος Πάτρα 51039, Δ. Αρβανιτόπουλος Πάτρα 51040, Έροδιάνου Βασιλείου Νεοχώρι Άργαίας 51041, Άλ. Βενετσάννης Νεοχώρι Άργαίας 51042, Γ. Κανελλόπουλος Πάτρα 51043, Μ. Θεοδόσης Βαρβολομύ 51044, Σ. Σερραφειμίδης Κατερίνη 51045, Άπ. Ντόγκας Μεσσηνία 51046, Παν. Βλαχοδημητράκου Άθήναι 51047, Θ. Βερνάρδου Ήράκλειον Κρήτης 51048, Γ. Φαλκωνάκης Γλυφάδα 51049, Ο. Μητρώκας Πάτρα 51050, Χ. Σιλλέας Γαρδικιον Όμιλίων 43701, Παν. Τσιμάτος Παρραμυθιά 43702, Β. Κελεπούρης Άστρος Κενουρίας 43206, Ο. Σπεντζούρη Βαρβολομύ 43207, Β. Βαρδάκης Κρήτη 43208, Α. Παπασταύρος Έλασσών 43211 και 43212, Ι.Μισοδάκης Παρραμυθιά 43703, Ι. Γεωργιλάδης Μήλος 43704, Χρ. Κουδάσης Θεσ/νίκη 43705, Κ.Λυκοδύτης Κεφαλληνία 43706, Μ.Φραντζεσκάκης Κατερίνη 43707, Γ.Βαλάντισης Καρδάμυλα Χίου 43708, Α.Γεωργιόπουλος Πάτρα 43709, Γ. Βλίζακωφ Άγ. Κήρυκος 43710, Κ. Κλοτσώνης Πάργα Ήπειρου 43711, Ν. Άναγνωστοπούλου Καβάλλα 43712, Ιω. Εύθυμιου Πρέβεζα 43713, Ζ. Τσιάνης Καβάλλα 43714, Ν. Νικολάδης Χρυτά Σάνης 43715, Μ. Ρεζινάκης Κοζάνη 43716, Γ. Δροσοπούλου Άθήναι 43717, Ηλ. Παυλίδης Σέρρα 43718, Θ. Φοίδης Γιαννιτσά 43719, Κ. Χαριζάνος Κασσάνδρα 43720, Ι. Τσιάνης Βόλος 43721, Εύαγγ. Σαπύκος Άγιος Θωμάς 43722, Ι. Καλαϊτζίδου Μακεδονία 43723, Ι. Γιαννιμάς Γαργαλιάνοι 43724, Σπ. Παναρέτος Κόθηρα 43725, Πόπη Άλεξιάδου Λέρος 20751, Εύαγγ. Ζαφειράκης Κεχροκάμπος Σταυροπόλεως 20752, Φλ. Βαργεμίδης Λαμία 20752, Ν. Σγυρός Σέρρα 20755, Ππ. Παναρέτου Ποταμός 20756, Κλ. Γεωργιάδου Ρύθειον 20757, Ρ. Άλβανίδου Σέρρα 20758, Μ. Κασσιούρα Θήβαι 43213, Χρ. Άτρκος Ήράκλειον Κρήτης 20759, Κλ.Σταυρίδου Άλεξανδρούπολις 20760, Μ. Χαριζάνος Ροδόλεβος 20761, Γ. Σαρογιάννης Σάμος 20762, Χ. Ταυμάκος Παρραμυθιά 20763 και 20764, Στ.Κωνσταντινίδης Έλευθεροπόλεις 20765, Κ. Ήλιάδης Ήράκλειον Κρήτης 20766, Γ. Γεωργόπουλος Άγιον 20767, Φαγκ. Ζέης Φλώρινα 20768, Χρ. Καβάτη Σέρρα 20769, Πλουτά Κορτέση Ίος 20770, Α. Καγκελάκης Πειραιεύς 43151, Ι. Σουλτανίδης Μέγαρα 43152, 43153 και 43154, Γ. Λάσκαρης Ύδρα 43155, Π. Βασιλογιάδου Χίος 43156, 43157 και 43158, Π. Μαστοράκης Χίος 43159, Βασ. Παπαιωανγγέλου Τριχαλα 43160, Δ. Άποστολίδης Χίος 43161, Γ. Δοροθέος Καρδάμυλα 43162, Ν. Νικολετόπουλος Ώλινθη 43163, Σ. Άλεξάνδρατος Κεφαλληνία 43164, Α. Χαϊκάλου Ζάκυνθος 43165, Εύθ. Παπαγεωργίου Θήβαι 43166.

ΔΙΓΥΠΤΟΥ. — Οί κ.κ. Χρήστος Ήλιάδης Τάντα 20771, 20772 και 20773, Ν. Θεοδώρου Κάιρον 20774, Έμμ. Καμπούρης Κάιρον 20775, Α. Κογγονίδης Κάιρον 20651, Γ. Σαριδάκης Άλεξάνδρεια 20652, Α. Κουρτελής Ράμλι 20653, Κ. Κοτταρίνος Κάιρον 20654, Κ. Άδραμίδης Ράμλι 20655, 20656 και 20657, Ά. Άδαμίδης Σουέζ 20658, Μ. Τέκων Άλεξάνδρεια 20659, Ηλ. Καηηλιάδης Κάιρ - Τσαυά 20660, Θ. Μπότσους Πόρτ - Σάϊδ 20661, Κ. Ααρβανίδης Ήλιούπολις 20662 και 20663, Ν. Καλλονάς Άλεξάνδρεια 43214, 43215 και 43216.

ΤΟΥΡΚΙΑΣ. — Οί κ.κ. Κ. Δανηλίδης Κων/πολις 20664, 20665 και 20666, Γ. Δαρίδας Κων/πολις 43217 και 43218, Σ. Σταυρόπουλος Κων/πολις 43219, Σ. Παπαδόπουλος Κων/πολις 43220, Άν. Ρόδης Κων/πολις 43221, Κ. Λέτας Κων/πολις 43222, Άγης. Άποστολίδης Κων/πολις 20667, Ι. Σοφινός Κων/πολις 20668, Έλ. Τζάος Κων/πολις 20669, Α. Άναστασιδης Άγκυρα 20670, Έαν. Καραμήτσον Κων/πολις 20671, Γεώργ. Λεβαντής 20672, Δ. Μαλάκας 20673, Άλ. Ίωαννίδης 20674, Δ. Παπαδόπουλος 20675, Δ. Παρασκευάς 43601, Ιω. Μιμικιόπουλος 43602, Άπ. Ντζάκος 43603, Άστ. Βασιλειάδου 43604, Στ. Καμπερός 43605, Μ. Αρμακόλης 43606, Σ. Πασαλίδης 43607, Γ. Κόντος 43608, Σ. Κουμπιάς 43609, Άλ. Λουκίδης 43610, Έδ. Ντεκιάλι 43611, Γ. Καρετζόπουλος 43612, Κ. Δημητριάδης 43614, Α. Άξιοπούλος 43615, Ν. Μανόπουλος 43616, Στ. Κόντης 43617, Μ. Βορέπουλος 43618, Μ. Φωτικόπουλος 43619, Στ. Τσιάντας 43620 και 43621, Δ. Κροκοδείλου 43622, 43623 και 43624, Κ. Νταβόςης 43625, 20526 και 20527, Π. Χαλδούπουλος 20540, άπαντες εκ Κωνσταντινουπόλεως.

ΚΥΠΡΟΥ. — Οί κ.κ. Ι. Παράσχος Πάφος 20528, Π. Γεωργιάδης Λευκωσία 20529 και 20530, Π. Άθανάσιου Άμμόχωστος 20531.

ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΩΝ. — Οί κ.κ. Μ. Παπαμπαχίλ Ρόδος 20532, Α. Κωνσταντινίδης Ρόδος 20533 και 20534, Θεόδ. Θεοδώρου Σάμη 43223, 43224 και 43225, Γ. Χριστοδουλίδης Κάλυμνος 43559, Μ. Μακαρούνα Κάλυμνος 43167.

ΑΛΒΑΝΙΑΣ. — Οί κ.κ. Εύαγγ. Λουμπόνιας Τίρανα 20535 και 20536, Παντ. Πάνος Άργυροκάστρον 20537, Χρ. Δουμάνης Τίρανα 20538, Χ. Γκινάνης Δυρράχιον 20539.

Ός και στο προηγούμενο φύλλο είχαμε γράψει, παραλείπονται από τον άνωτέρω πίνακα τα ονόματα των αναγνωστών μας, οι όποιοι δεν μας απέστειλαν έγκαιρώς τα δελτία των. Συνεπώς στον δημοσιευόμενον πίνακα περιλαμβάνονται τα ονόματα των αναγνωστών μας, των όποιοι τα δελτία παραλάβουμε μέχρι της επομένης της Παρασκευής της τρέχουσας.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Ναί! Ξαναφώναξε ή Λεωνόρα, σάν να διάβασε τη μυστική του σκέπη. Ναί, τό ξέρω πώς θά με σκοτώση! Άλλά όχι πριν να του δώσω—πρόσξε!—την ευτυχία και την παντοδυναμία... Κι' άμα τού τά δώσω, θά πεθάνω ευτυχισμένη, ίκανοποιημένη — ευχαριστημένη, πού πεθαίνω για τό χατήρι τό δικό του, κι' απ' τό χέρι του...

Ή έξαφι τού πάθους, ένώ έλεγε αυτά τά λόγια, φωτοστεφάνωσε όλη την άσκήμια της. Ό έρωτας την έκανε άγνώριστη. Σ' έναν ποιητή ή καλλιτέχνη, θά φαινόταν όμορφη, ή κείνη τη στιγμή, με τη λάμψη των ώραιων της ματιών, με των χειλιών της τό χλωμό χαμόγελο, με τη φωτεινή εκείνη έκφραση της άφροσύσεως και της αυτοθυσίας, πού τη μεταμόρφωνε όλόκληρη, και της έδινε κάτι τό ύπεροχο, τό τρυφερό κι' άνέκφραστα γλυκό...

—Θά με σκοτώση! Ξαναείπε με σταθερή φωνή. Άλλά τό ξέρει πώς, χωρίς έμένα, δεν θ' άποκτήση την παντοδυναμία, ούτε την αίγλη τη βασιλική—έπομένως, ούτε τη χαρά και την ευδαιμονία της αγάπης! Τότε μονάχα, τη στιγμή εκείνη, πού θά τάχη έξασφαλισμένα όλ' αυτά, τότε θά με σκοτώση ό Κονσίνο... Ός τότε, όμως, θά με ύπακούη, σ' ό,τι και να τό λέω, σάν παιδί.

Ένας άναστεναγμός φριχτός της φούσκωσε τό στήθος.

—Όστε λοιπόν, ρώτησε ό Λορέντζο, είσαστε πάντα άποφασισμένη να του έξασφαλίσετε την άνοδο στο θρόνο ;...

—Φαντάζεσαι ότι ύπάρχει λόγος να μεταβάλω την άποφασί μου ; Έκαμε έξαφνικά ή Λεωνόρα, έτοιμη για κάθε ύποψία. Έσύ ό ίδιος, δεν μου τόχεις βεβαιώσει, ότι τό πράγμα αυτό εινε δυνατό ;...

—Ναί, και, σάς τό ξαναβεβαιώνω!

—Μόνο γι' αυτό εργάζομαι, Λορέντζο! Ό Κοντέ εινε κλεισμένος στη Βασιλλή, σ' Άγκουλεμ εινε, κι' αυτός στη Βασιλλή. Δεν μένει έξω, παρά μονάχα ό Γκιζέ. Άμα άπαλλαγώ κι' απ' τούς τρείς μνηστήρες — συνωμότες, τ' άλλα, για μένα, εινε παιχνιδάκι! Βολιδοσκοπήσα τούς κυριωτέρους όπαδοφους του Άγκουλεμ και τού Κοντέ. Ξέρω τό θέλω. για να έξαγορασθού, κι' για να έξασφαλίσουμε όλη την ψυχή μου!

—Όταν θά έτοιμα-
στούν, ό Κονσίνι θά βολήση στο παλάτι, και θά συλλάβη, με τά ίδια του τά χέρια, τό μικρούλη βασιλιά, χωρίς αντίσταση!...
—Όστε δεν θά τόν δολοφονήσετε, καθώς είχατε άποφασίσει άλλοτε ;...
—Όχι! Έκανε ή Λεωνόρα, με φρικιαστικά ψυχρή φωνή. Ό θάνατός του δεν μάς όφειλε—μύλλον είν' επικίνδυνος, προτιότερα. Θά δοίμε ύστερώτερα... Άλλά, Λορέντζο, πριν απ' όλ' αυτά, είν' ανάγκη να πισισθ ή Καπεστάν. Γιάν μισώ, τόν άνθρωπο αυτό, γιατί μου ματαιώνει όλα τά σχέδιά μου. Έστω κι' αν πρόκειται να θυσιάσω τη ζωή μου, έννοώ, πουν φύγω απ' τόν κόσμο. να τόν δω νεκρό, αυτό τόν άνθρωπο! Και πρό παντός, δεν έννοώ ν' άήσω, όταν θά λείπω, τη Γκιζέλλα, πίσω μου. Θά πεθάνω πούλύ δυστυχισμένη! Λορέντζο,

αγαθό, όλα καταστρέφονται για μένα, και διακινδυνεύω τη ζωή μου...

—Γιατί δεν άπαντάς ; ρώτησε ξανά ή Λεωνόρα.

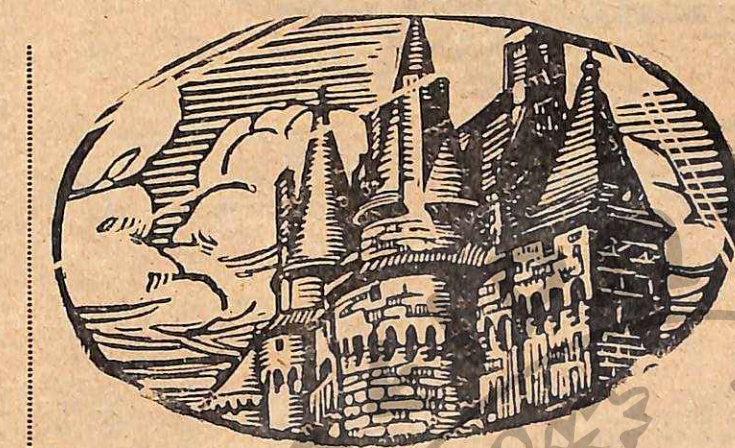
Ό Λορέντζο πάλι δεν άπάντησε. Πάλευε με τούς χίλιους πειρασμούς του πονηρού, πού τόν αποπλανούσαν. Τό πρόσωπό του, μολαταύτα, δεν έξέφραζε, παρά μιάν άπαθή άκίνησια.

—Νά τούς ξαναώρω ; ψιθύρισε στο τέλος, σάν να ξανακατέβαινε στη γή.

—Ναί! Έκανε ή Λεωνόρα, με σφιγμένα δόντια: Νά τούς ξαναβρής!

—Θά φροντίσω, είπε ό Λορέντζο. Μπορείτε νάστε ήσυχη, κυρία.

—Σ' αυτό τό μεταξύ, είπε ξανά ή Λεωνόρα, θά επιβλέπω απ' όλες τις μεριές, τό σπίτι της όδοι των Ριγωτών και τό σπίτι της όδοι Ντωφίν. Μου τ' όρκι-

πρέπει να με βοηθήσης να τούς ξαναβρώ και τούς δυο, με κάθε τρόπο... Ξέρεις πόσο εκτιμώ την έπιστήμη σου. Ό,τι με δια-
τάξεις, θά τό κάνω!... Τι μέκυττας ; Δεν άπαντάς ; Τι σκέπτεσαι ;...

Ό νάνος, φαινόταν, πραγματικά, βυθισμένος σε βαθείς συλλογισμούς. Άναλογίζεταν τό έξης :

—Είμαι άναγκασμένος να διαλέξω μεταξύ αυτής και της Γκιζέλλας! Μεταξύ τού Καπεστάν και τού Κονσίνι! Μεταξύ τού αγαθού, πού πρό όλίγου άνέτειλε βαθεία μου, και τού κακού, στο όποιο άφένωσα όλη τη ζωή μου, μέχρι τώρα! Άν διαλέξω τό κακό, όχι μόνο γίνομαι πανίσχυρος, άλλ' άκόμα, πραγματοποιώ τό μεγάλο όνειρο τού μίσους και της γενικής άναστατάσεως, πού με βαυκαλίζει ως την ώρα, πού ή τύχη μπηκε στην ψυχή μου!

Άν διαλέξω τό καλό ό και τ'

αγαθό, όλα καταστρέφονται για μένα, και διακινδυνεύω τη ζωή μου...

—Γιατί δεν άπαντάς ; ρώτησε ξανά ή Λεωνόρα.

Ό Λορέντζο πάλι δεν άπάντησε. Πάλευε με τούς χίλιους πειρασμούς του πονηρού, πού τόν αποπλανούσαν. Τό πρόσωπό του, μολαταύτα, δεν έξέφραζε, παρά μιάν άπαθή άκίνησια.

—Νά τούς ξαναώρω ; ψιθύρισε στο τέλος, σάν να ξανακατέβαινε στη γή.

—Ναί! Έκανε ή Λεωνόρα, με σφιγμένα δόντια: Νά τούς ξαναβρής!

—Θά φροντίσω, είπε ό Λορέντζο. Μπορείτε νάστε ήσυχη, κυρία.

—Σ' αυτό τό μεταξύ, είπε ξανά ή Λεωνόρα, θά επιβλέπω απ' όλες τις μεριές, τό σπίτι της όδοι των Ριγωτών και τό σπίτι της όδοι Ντωφίν. Μου τ' όρκι-

πρέπει να με βοηθήσης να τούς ξαναβρώ και τούς δυο, με κάθε τρόπο... Ξέρεις πόσο εκτιμώ την έπιστήμη σου. Ό,τι με δια-
τάξεις, θά τό κάνω!... Τι μέκυττας ; Δεν άπαντάς ; Τι σκέπτεσαι ;...

Ό νάνος, φαινόταν, πραγματικά, βυθισμένος σε βαθείς συλλογισμούς. Άναλογίζεταν τό έξης :

—Είμαι άναγκασμένος να διαλέξω μεταξύ αυτής και της Γκιζέλλας! Μεταξύ τού Καπεστάν και τού Κονσίνι! Μεταξύ τού αγαθού, πού πρό όλίγου άνέτειλε βαθεία μου, και τού κακού, στο όποιο άφένωσα όλη τη ζωή μου, μέχρι τώρα! Άν διαλέξω τό κακό, όχι μόνο γίνομαι πανίσχυρος, άλλ' άκόμα, πραγματοποιώ τό μεγάλο όνειρο τού μίσους και της γενικής άναστατάσεως, πού με βαυκαλίζει ως την ώρα, πού ή τύχη μπηκε στην ψυχή μου!

Άν διαλέξω τό καλό ό και τ'

αγαθό, όλα καταστρέφονται για μένα, και διακινδυνεύω τη ζωή μου...

—Γιατί δεν άπαντάς ; ρώτησε ξανά ή Λεωνόρα.

Ό Λορέντζο πάλι δεν άπάντησε. Πάλευε με τούς χίλιους πειρασμούς του πονηρού, πού τόν αποπλανούσαν. Τό πρόσωπό του, μολαταύτα, δεν έξέφραζε, παρά μιάν άπαθή άκίνησια.

—Νά τούς ξαναώρω ; ψιθύρισε στο τέλος, σάν να ξανακατέβαινε στη γή.

—Ναί! Έκανε ή Λεωνόρα, με σφιγμένα δόντια: Νά τούς ξαναβρής!

αυτά πρόσωπα, τίποτε δεν τόν σώζει απ' τό θάνατο! Κι' αυτό, ό θάνατός του θά προέλθ' απ' τό χέρι τού Καπεστάν, τού ίδιου...

—Απ' τό χέρι τού Καπεστάν, τού ίδιου ; βρυχήθηκε ή Λεωνόρα.

—Αν ό ένδοξότατός σας σέβγος επιχειρήσει, δις ή τρεις φορές, έναντίον της Γκιζέλλας ν' Άγκουλεμ, είτε έναντίον τού Ιπότη, θά πεθάνη απ' τό χέρι τού Ιπότη! Τίποτε, σάς τό λέω, δεν τόν σώζει...

Ό Λορέντζο πέταξε α'τή την προφητεία, με την ύποκλητική δύναμη πού φανερώνει μι' άτρανταχη πεποίθηση. Κι' ένώ κείνη ξεκινούσε για να φύγη, παίρνοντας μαζί της την ύποσχεσι της έπανευρέσεως των νεασών συνάδων, αυτός ψιθύρισε μι' άλλόκοτο χαμόγελο :

—Θαορρώ ότι τούς έχω προσυλλάξει από κάθε άπόπειρα, όσπου να νική ό Κονσίνι βασιλεύσ'! Κι' όσο γι' αυτό τό τελευταίο ζήτημα, θά φροντίσω ποτέ να μη συμβή!...

LIII
Η ΤΥΨΙΣ

Τότε, ό Λορέντζο τυλίχτηκε μ' ένα μανδύα, και βγήκε βιαστικά. Όπως είχε όρκισθ στη Λεωνόρα, ήταν άποφασισμένος, πράγματι, να ξαναβρής τόν Καπεστάν και τη Γκιζέλλα.

—Μιά κι' έλευθερώθηκε, σκεπτόταν, δεν μπορεί να κατέφυγε άλλο, παρά ή στην όδο των Ριγωτών, ή στο σπίτι της όδοι Ντωφίν. Άς δοίμε, πρώτα, στην όδο Ντωφίν. Όταν σώθηκε από τόν ποταμό, μου είπε: «Όποιαδήποτε ώρα και ήμέρα, χτυπήστε πέντε συνεχή χτυπήματα στην πόρτα!...

Έπρεξε γρήγορα στο χάνι της γωνιάς, στην όδο ντε-λα-Μορτελλερί, κι' άρχισε να χτυπά, όσπου ό ξενοδόχος έγρηψε και τού άνοιξε. Τού μίλησε με σιγανή φωνή, κι' έκείνος φάνηκε ν' άκούη, ότι τούλεγε, με μεγάλο σεβασμό.

—Θά γίνη όπως είπατε, είπε στα τελευταία. Σ' ένα τέταρτο, ένα καλό άμάς! θάνα! κοντά στη Γέφυρα. Μείνετε ήσυχος, διδάσκαλε.

Ό Λορέντζο έφυγε, και, βιαστικά, διευσθύνθηκε προς την όδο Ντωφίν. Φτάνοντας στο μεγάλο κοντά, επιθεώρησε καλά όλους τούς γύρω δρόμους. Όταν βεβαιώθηκε πως ήταν έρημια, πλησίασε στην πόρτα της έπαύσεως, κι' όπως ή ίδια ή Γκιζέλλα τού άσπασε, χτύπησε

πέντε φορές το ρόππο.

Δέκα λεπτά πέρασαν. Έτοιμαζόταν να τραβήξει προς την όδο των Ριγωτών, όταν άκουσε ένα τρίξιμο. Κατόπιν άνοιξε η πόρτα με μυστήριο, κι άθροισα ό ο νάνος μπήκε μέσα. Δεν διέκρινε κανένα, στην αρχή.

— Άκουσε, όμως, πίσω του, την πόρτα που ξανάκλεινε, και μία φωνή γυναικάς του ψιθύρισε:

— Έστε ο βοτανολόγος της Γεφύρας;...

— Ναι, αποκρίθηκε εκείνος. Κι' έρχομαι εδώ, γιατί η κόρη του δούκως του 'Αγκουλέμ, μου είπε εδώ να καταφύγω, αν τυχόν βρισκόμουν ο' ανάγκη.

— Ελάτε! είπε η φωνή.

Κι' ο Λορέντζος ένοιωσε πώς τουπίαναν το χέρι, κι' ακολουθώθηκε, μέσ' στο βαθύ σκοτάδι, τον άδρατο του οδηγού. 'Ανέστη, καν μία σκάλα, κι' έφτασαν σ' ένα διάδρομο, φωτισμένο μόλις. Τότε είδε πως ο οδηγός του ήταν μία γυναίκα, καμιά σαρανταριά χρονών, που μία στιγμή τον κύτταξε, κι' έπειτα βρήκε τη Γκιζέλλα να 'Αγκουλέμ. Μόλις ο νάνος μπήκε μέσ' στην αίθουσα, σηκώθηκε κι' έτρεξε να τον προϋπαντήσει:

— Κύριε, είπε, εύλογα την ώρα, που θα μπορούσα πεινά να εξοφλήσω ένα μέρος από το μεγάλο χρέος, που διατηρώ από θυμηθήκατε τις συστάσεις που σας είχα δώσει. Σε τι μπορώ να σας εξυπηρετήσω;...

— Άλλοίμονο! συνέχισε εκείνη, ενώ τα μάτια της είχαν γεμίσει δάκρυα, κι' η φωνή της ήταν αλλοιωμένη. Τώρα τα μέταράς μου είνε στη Βαστίλλη, καθώς έμαθα από την υπηρεσία αυτή που, πρό όλγιου, σας άδήςγησε. 'Η μητέρα μου... την έκοψε. 'Αλλά νικώνας την άδυναμία της, ξανάπε:

— Όσο άδύνατη κι' αν είμαι, κανείς να πη, ότι επικάλεσθήσονται μου σ' εσάς... Έχω χρήματα, που φιλώ του πατέρα σου, στιγμή, όλα είνε στη δική σου χούφτα, αν, πραγματικά ή το σπιτιού σας, ένεσ σπιτιού που μου στάθηκε φιλόξενο...

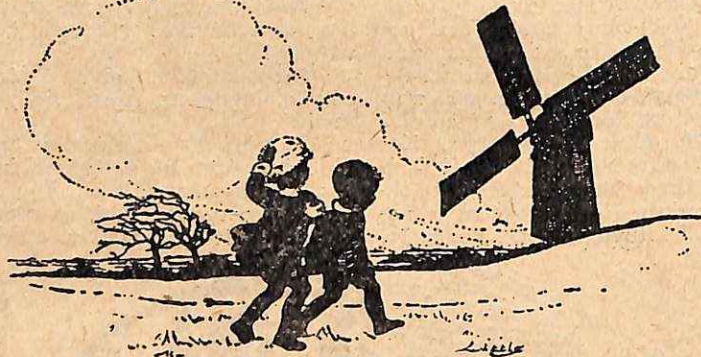
Τού μιλούσε με τη μεγαλόπρεπια, τον άξιοπρεπή εκείνο, βασιλίσκος, που δέχεται σ' άκρόασι έναν ευλαβικό υ-ποχρέωσι, σ' όν όποιον έχει ό-κές της λύπες. Χωρισμένη από τον πατέρα της και τη μητέρα της, ίσως άκόμα καταδικωμέ-καί τά πατοικά μεγαλόα κνείρα, νάνησι, τη στιγμή που ή φιλοδοξία ήταν, άπλως, μία έπώδυνη ά-νά χρησιμοποίηση όλη την ψυ-χραιμία της, κι' όλη την ένεσ-οη να σώση τον πατέρα της, να ξαναύρη τι ναμένη της μητέρα, και να σωθή κι' ή ίδια — στο

πρόσωπό της δεν άφηνε να φαίνεται, παρά ή συμπόνια που δό-κίμαζε για τον ξαφνικό της έ-πισκέπη...

— Κυρία, είπε ο Λορέντζος, με φωνή που άπόρησε κι' ό ίδιος, γιατί, για πρώτη φορά στη ζωή του, έτρεμε απ' τη βαθεία συγ-κίνησι. Κυρία, δεν ήρθε να θυ-μίσω την ύπόσχεσι που κάποτε μου κάνατε, όταν ή τύχη μάλ-λον, παρά ή θέλησί μου, σας έ-καναν να βρήτε καταφύγιο, στο φτωχό και ταπεινό μου σπίτι...

— Η Γκιζέλλα, έκπληκτη, τον ρώτησε με τό βλέμμα:

— Όχι, κυρία, ξαναείπε ήμε-ρα, και με τέτοια γλώσσα στη φωνή, σ' αν ήπληχαν μέσα της λυγμοί, ό φτωχός άνθρω-πος που βρίσκεται μπροστά σας, δεν σας ζητεί καμιάν έ-λεημοσύνη. 'Εκείνος, μάλλον, έχει μία μεγάλη ύποχρέωσι σ' εσάς, άφού έφτασε τό πέρασμά σας, σ' ότι μου, να τό άναγεννή-ση απ' τά βάθρα του... Βλέπω πως τά λόγια μου σας κάνουν

ν' άπορήτε. Ίσως, άκόμα, και ν' άνησυχήτε! 'Αλλά απ' αυτή τη στιγμή και πέρα, πρέπει να είστε βέβαιη πως έχετε, σ' εμέ-ναν, έναν πιστό, έναν χωρίς έ-πιφυλάξεις κι' άφωσιωμένο σας θεράποντα, που δίνει ευχαρί-στος τη ζωή του, μόνο και μό-νο για να σώση τη δική σας! Κυρία, ήρθα για να σας είδο-ποιήσω, να σας προειδοποιήσω έπειγόντως, ότι σ' αυτό τό σπι-τί, που βρισκόσαστε, καθώς και σ' άλλο της όδοι των Ριγω-τών, πρόκειται να σας παραφυ-λάξουν. 'Η γυναίκα του στρα-τάρχου ντ' Άνκο... 'Α! τρομά-ζετε! 'Εννοια σας, ήσυχάστε! Είνε μία όχεντρα, που θέλει να δαγκάση, αλλά θαρρώ πως βρήκα τό αντίδοτο για τό κακό φαρμάκι του δοντιού της...

— Πόσο παράξενα άκούει! ψι-θύρισε χλωμιάζοντας εκείνη.

— Ναι, τό ξέρω, άπορείτε με τά λόγια μου! 'Ενα σας λέω, μοναχά: Πώς ξέρω, ότι ή Λε-ωνόρα Γκαλιγκάκι ποθεί διακα-ώς τό θάνατό σας, κι' ό Κονσι-

τών Ριγωτών, πρόκειται να πε-ρικυκλωθούν!...

— Ναι, κυρία! είπε ο Λορέν-τζος, ξαναθρίσκοντας όλη την ψυχραιμία του. Πρέπει να φύ-γετε, άπόψε κιόλας, να έγκατα-λείψετε την πόλη, γιατί δεν ξέ-ρω κανένα καταφύγιο άγνωστο στους ανθρώπους του Κονσίνι. Αυτός ό άνθρωπος έχει μία έ-ξουσία τρομερή. Τίποτα δεν λέ-γεται, και τίποτα δεν γίνεται, χωρίς να λάβη γνώσιν. 'Αν σας άνακαλύψει, χαθήκατε, κυ-ρία!...

— Η Γκιζέλλα έστεκε γαλήνια, σ' αν αυτός ό κίνδυνος να μην την άφορούσε.

— Μπορώ, είπε, να πάω στο Μεντόν, έπειτα, πώς, στο

— Όχι στην έπαυλι, είπε ή Γκιζέλλα, αλλά σ' ένα πανδο-χείο, που βρίσκει' εκεί-πέρα, και που ή γυναίκα που τό δια-

τηρεί, είνε τυφλά άφωσιωμένη στον πατέρα, στη μητέρα και σ' εμένα. 'Η κυρα-Νικολέττα θα πέθαινε, καλύτερα, παρά να με προδώσει...

— Λέτε για τό πανδοχείο της «Κ λ έ φ τ ρ ας — Κ λ ο σ α ς»;

— Ναι. Οι όπαδοί του δούκως του 'Αγκουλέμ, που ήταν τότε, έξέρετε, πολλοί, είχαν εκεί συ-ναντηθή, πολλούς φορές, κι' ό-μως ποτέ, κανείς δεν τους μυ-ρίστηκε...

— Άφού είν' έτσι, πηγαίνε' έ-κεί-πέρα. Ξέρω καλά την κυρα-Νικολέττα: 'Αγαπάει φοβερά τό χρήμα, και για να μην κατα-δόση τους ανθρώπους σας, που θα τις άπέφερε σημαντικό πο-σόν, θα σας είνε, πράγματι, κά-τι παραπάνω κι' από άφωσιω-μένη! Λοιπόν, μη διστάσετε, πη-γαίνετε άμέσως!...

— Κυρία, ρόγγασε ό νάνος, σας ίκετεύω, μη μιλάτε έτσι!...

— Η Γκιζέλλα κύτταξε τό νάνο, σκυμμένον, όπως ήτανε, μπρο-στά της, και μία ύποβια γρήγο-ρη της άγγιξε τό νού, πρώτη φορά. 'Αλλά, τινάζοντας, άμέ-σως, τό κεφάλι, για ν' άπορεί-ση τη φριχτήν αυτήν ιδέα, ρώ-τησε, αλλάζοντας κουβέντα:

— Είπατε ότι αυτό τό σπίτι, καθώς και τ' άλλο, της όδοι

— Θά φύγω, είπε, αλλά τότε μοναχά, όταν θα ξαναβρω τη μητέρα μου...

Κι' άμέσως, χάνοντας όλη την ψυχραιμία της, έφερε τό χέ-ρι της σ' τα μάτια, για να κρύψη τ' άβυσταχτά της δάκρυα. Οι λυγμοί τρικύμισαν στο στήθος της.

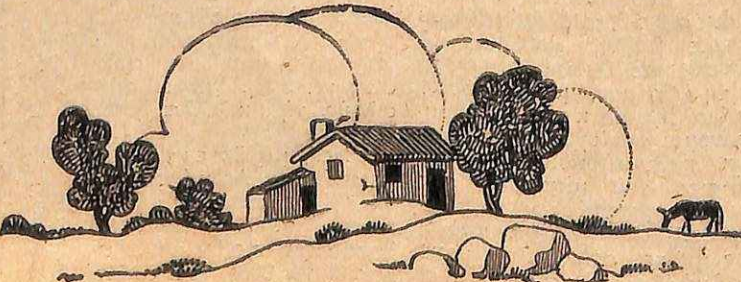
— Συγχωρείστε τη λίποψυχία μου! του είπε. 'Αγαπώ τη δύ-λια μου μητέρα, όχι γιατί είνε μητέρα μου μοναχά, όχι μόνο γιατί με περιέβαλε, πάντα, με τη βαθύτερη λατρεία, αλλά γι-ατί ύπήρξε βαθεία δυστυχισμέ-νη. 'Α, κύριε, δεν ξέρω αν ή θλίψη έχει βαρύνει τόσο την καρδιά μου, ώστε ήρθε ή στιγ-μή για να έσοψάζ, ή αν τό ά-τομό σας μου έμπνέει μίαν άνε-τήγητη, σχεδόν, έμπιστοσύνη, άλλ' άφήστε με να κλάψω έ-λεύθερα μπροστά σας... Δεν ξέρω τί με περιμένει παραπέ-ρα, αλλά δεν νομίζω να υπάρ-χη τύχη πιο σκληρή απ' τη δι-κή μου! 'Υπέφερα την έποχή που έμαθα πως ό πατέρας μου βρισκόταν στη Βαστίλλη. 'Υπέ-φερα που τον ξαναφυλάκισαν. 'Ενα πλήθος άλλες άγωνίες, που δεν τολμώ να τις άναπο-λήσω, μούκαναν κομμάτια την καρδιά μου. 'Αλλά, αυτό που συμβαίνει στη μητέρα μου, ξε-περνάει όλες μου τις λύπες! Νά την ξέρω, στην κατάστασι που βρίσκεται, να περιπλανά-ται στο Παρίσι, αντικείμενο οί-κτου, ειρωνείας, για τό πλήθος!... Μητέρα μου, δυστυχισμένο πλά-σμα, που δεν πλάστηκε, παρά για ν' αγαπάς!...

Νέοι λυγμοί την έκοφαν στη μέση. 'Ο Λορέντζος, πελιδνός, τρέμοντας όλος, έβλεπε να κυ-λούν τά δάκρυά της...

— Όστε, είπε με φωνή πνι-γμένη, λέτε να ύποφέρη ή μη-τέρα σας, τώρα που δεν βρί-σκεται κοντά σας; Τόσο ύπο-φέρετε, και σεις, χωρίς αυτή;...

— Έτσι πιστεύω, είπε ή Γκι-ζέλλα. Λέω πως ή μητέρα μου πεθαίνει, μακριά μου... Ναι, πεθαίνει, κύριε, τό ξέρω! Δεν μπορεί να ζήση μακριά μου!

(Άκολουθεί)

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ

μόδα άγαπά τις άντιθέσεις...

— Ό-ταν δούμε πολλά παρδαλά φορέμα-τα, τό μάτι μας ζητά να βρή ένα μονόχρωμο για να ξεκουρασθή.

Τά έμπομέ φορέμα-τα είνε πρόσχαρα, νεανικά, φρέ-σα, καλοκαιρινά. 'Αλλά ένα φρέ-σκα μονόχρωμο δείχνει πιο πολύ τη γραμμή του, κολακεύει περισσό-τερο ένα καλοσηματισμένο σώμα και δεν γίνεται ποτέ βαρετό.

— Όταν άρχίζει ή σαιζόν, τό μαύ-ρο χρώμα και τό άσπρο έκτοπίζον-ται. 'Ολες ένδιαφέρονται να υά-θουν πού θα είνε τά καινούργια χρώματα της μόδας. 'Όταν όμως έγκαινασθή ή σαιζόν και φορεθούν όλα τά μοντέρνα χρώματα, τό μαύ-ρο και τό άσπρο άποκτούν πάλι την δημοτικότητά τους. 'Ασπρο φρέ-σκα, άσπρο έμπομέ, μαύρο ταγιέρ με άσπρο μπλουζά, ή άσπρο ταγιέρ με μαύρο μπλουζά, μαύρο ταφτανένο ζακεττάκι και καφέα άσπροδανή, είνε κλασσικά. Δεν πέφτουν ποτέ από τη μόδα.

— Ταρτάς που γίνεται τώρα είνε τόσο μαλακός κι' εύλγιστος, ώστε μπορεί να χρησιμοποιηθή για κάθε είδους ένδυμασία και να φορεθή σ' κάθε περίστασι. 'Ενα ταγιέρ ά-πό μαύρο ταρτά με τό ζακεττάκι σ' αν μπάνο και με μπλουζά άσπό-μιαση είνε ή πιο κομψή τουαλέττα που μπορεί να φορέση μία κυρία άπόγευμα και βράδυ, τώρα μάλα-στα που θ' άρχίσουν να μικραίνουν ή μέρες και να γίνονται πιο δο-σερά τά βράδια.

— Ένα πολύ κομψό άπογευματινό άνσάμπλ είνε φούστα από μαύρο ταρτά με μπλουζά από λευκό λινό. 'Η καφέα φτάνει ως τά γόνατα κι' ή φούστα από κάτω είνε ολόθ-ισια και στενή. Ένας άλλος συν-δυασμός, πολύ πρωτότυπος, είνε φούστα από κνέ-σατέν ρωμμένο από τη θαιπή μεριά από καφέα ά-πό πικέ. Με την τουαλέττα αυτή θα φορέσετε μαύρο μεταξοτό ή γάθ-νο καπέλλο ή μεγάλη άσπρη κα-πελίνα.

— Έκτός όμως από τά άσπρα και τά μαύρα ύπάρχουν και άλλα μο-νόχρωμα φορέματα. Τό μπλε έξα-κολοιηθεί άκόμη να είνε της υόδας και τό μπέζ όσο πάει και κατακτά έδαφος. 'Όστόσο μία κομψή κυρία δεν θα διαλέξη ποτέ χτυπητούς τό-νους, αλλά πάντοτε ένα χρώμα εύγενικό που να μη θαιπώνει τά μάτια και να συνδυάζεται εύκολα με τό καπέλλο και παπούτσι.

— Τά καινούργια φορέματα γίνον-ται μονοκόμματα χωρίς ραφή στη μέση. Μολαταύτα τά λεζιέ, ή ντε-κοΐα και τά σχετικά δείχνουν πιο λεπτή τη σιλουέττα και συνιστών-ται θερμά σ' όσες έχουν κάπως φαρδεύα μέση. 'Επίσης κοιμψούν και ψηλάνουν ή σιερές των κοιμ-πάν, είτε κλείνουν πραγματικά τό φρέσκα, είτε είνε βαλμένες μόνον για γαρνιτούρα και χωρίς πραγμα-τική χρησιμότητα. 'Η έφευρητικό-της της μόδας έφθασε σ' σημείο, ώστε να κατασκευάζονται κομπιλά

που πιάνουν μόνον επάνω στο φό-ρεμα, χωρίς να είνε ανάγκη να ραφτούν κι' έτσι μπορεί κάθε κυρία να τά μεταθέσει από τό ένα φρέ-σκα στο άλλο ή να τά αλλάξη και έτσι να έχη μεγαλύτερη ποικιλία σ' ός τουαλέτες της.

— Τά μονόχρωμα φορέματα δέχον-ται περισσότερες γαρνιτούρες από τά έμπομέ. Μπορεί να δάλη κανείς γαρνιτούρες από ύφασμα άλλου χρώματος, σ' έσοπή άπόχρωσι, γιακαδάκια από όργαντι, γιακάδες από τό ίδιο ύφασμα σ' μελετημέ-να σχέδια, ντεκοΐα, μπάσκες κι' ό,τι ταιριάζει περισσότερο με τη σιλουέττα της καθεμιάς, με τό έλ-δος του ύφάσματος και με τον σκο-πό για τον όποιο προορίζεται τό φόρεμα.

— ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΕ ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ ΣΑΣ

Παρ' όλες τις ζέστες και τά κυνικά καύματα, ή μόδα μας έπ-βάλλει να φορούμε φέτος τό καλο-καίρι γάντια και μάλιστα γάντια μακρύνά, κάτασπρα ή μεξέ. Τά γάν-τια αυτά έχουν τον μεγάλο μπελά, να στεγνώσουν.

— Τα γάντια στεγνώνουν με ζεστό σίδερο άποφεύγοντας να περάσετε δύο φορές από τό ίδιο μέρος.

— Τα πέτσινα γάντια όσο είνε καινούργια τά καθαρίζετε κάθε φορά που θα τά βάλετε, με μία γουλιό-στυα, με την όποια τρίβετε έλα-

— ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

— Σ' ένα γεύμα τό τραπέζι πρέπει να είνε άπαράμιγγο στολισμένο με λουλούδια. 'Αν δεν έχετε ειδικά βάζα, θα διαλέξετε ένα βάζο, όσο τό δυνατόν πιο χαμηλό και εν ά-νάγκη μία γυάλινη κομποστέρα ή κι' ένα γυάλινο πιάτο άκόμη. Τά λουλούδια θα είνε, φυσικά, άνά-λογα με την έποχή, δεν πρέπει ό-μως να είνε ούτε πολύ δογκωδή, ούτε να έχουν πολύ ψηλά κοτσάνια και ίδιός δεν πρέπει να έχουν κα-θόλου άρωμα. 'Η έωδία του γού-νου ή του 'Απολιτίκιου τραντά-φυλλου, όσο κι' αν είνε όρεα, έ-ταν συνδυάζονται με την μυρωδιά της κοτολέτας ή των γαρνιτού-ρων. 'Επίσης αρέσει να φροντίζετε, ώστε τό χρώμα των λουλουδιών να ταιριάζη με τό χρώμα του σερβι-τίου σας τό φαγητού. Π. γ. ν' ένα σερβίτιο φαγητού με τριώνη μπροντοΐνα ταιριάζουν όραδάτα μπλουκέτες ή μενεξέδες. Με σερ-βίτιο πρόσινο άνοιχτό πηγαίνουν ό-ραά τά γαρνιτούρα. Με σερβίτιο μπλε πηγαίνουν ή ντάλιες ή ή κ-τ-τινες μαργαρίτες. 'Ασπρα λουλού-δια δεν συνδυάζονται στο τραπέ-ζι, εκτός όταν πρόκειται για γυάλινο γεύμα.

— 'Αν δεν έχετε κατάλληλα βάζα ή κατάλληλα λουλούδια, παίρνετε ένα πλατύ γυάλινο πιάτο ή μία γυάλινη σαλιπέρα και άφού την γεμίσετε νερό, κόβετε όλο τό κο-τσάνι των λουλουδιών αφήνοντας μόνο τό κεφάλι και τά ριζίνες στο νερό, ώστε να εύπλέουν. Έννοείτε κατά ένα τέτοιο τρόπο δεν μπορεί-τε να χρησιμοποιήσετε παρά μόνον τά λουλούδια με πλατιά έπιφάνεια, όπως ή παργουίτες, τ' άστράνια, ή ντάλιες κλπ. 'Ανάμεσα ρίχνετε και μερικά πρόσινα φυλλάκια. 'Τά λουλούδια αυτά θα μοιάζουν σ' αν ντυμένες σ' ένα στέφανο και οι ξέ-νοι σας θα θαυμάσουν τό γούστο σας.

— Τά γάντια στεγνώνουν με ζεστό σίδερο άποφεύγοντας να περάσετε δύο φορές από τό ίδιο μέρος.

— Τα πέτσινα γάντια όσο είνε καινούργια τά καθαρίζετε κάθε φορά που θα τά βάλετε, με μία γουλιό-στυα, με την όποια τρίβετε έλα-

— ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

— Σ' ένα γεύμα τό τραπέζι πρέπει να είνε άπαράμιγγο στολισμένο με λουλούδια. 'Αν δεν έχετε ειδικά βάζα, θα διαλέξετε ένα βάζο, όσο τό δυνατόν πιο χαμηλό και εν ά-νάγκη μία γυάλινη κομποστέρα ή κι' ένα γυάλινο πιάτο άκόμη. Τά λουλούδια θα είνε, φυσικά, άνά-λογα με την έποχή, δεν πρέπει ό-μως να είνε ούτε πολύ δογκωδή, ούτε να έχουν πολύ ψηλά κοτσάνια και ίδιός δεν πρέπει να έχουν κα-θόλου άρωμα. 'Η έωδία του γού-νου ή του 'Απολιτίκιου τραντά-φυλλου, όσο κι' αν είνε όρεα, έ-ταν συνδυάζονται με την μυρωδιά της κοτολέτας ή των γαρνιτού-ρων. 'Επίσης αρέσει να φροντίζετε, ώστε τό χρώμα των λουλουδιών να ταιριάζη με τό χρώμα του σερβι-τίου σας τό φαγητού. Π. γ. ν' ένα σερβίτιο φαγητού με τριώνη μπροντοΐνα ταιριάζουν όραδάτα μπλουκέτες ή μενεξέδες. Με σερ-βίτιο πρόσινο άνοιχτό πηγαίνουν ό-ραά τά γαρνιτούρα. Με σερβίτιο μπλε πηγαίνουν ή ντάλιες ή ή κ-τ-τινες μαργαρίτες. 'Ασπρα λουλού-δια δεν συνδυάζονται στο τραπέ-ζι, εκτός όταν πρόκειται για γυάλινο γεύμα.

— 'Αν δεν έχετε κατάλληλα βάζα ή κατάλληλα λουλούδια, παίρνετε ένα πλατύ γυάλινο πιάτο ή μία γυάλινη σαλιπέρα και άφού την γεμίσετε νερό, κόβετε όλο τό κο-τσάνι των λουλουδιών αφήνοντας μόνο τό κεφάλι και τά ριζίνες στο νερό, ώστε να εύπλέουν. Έννοείτε κατά ένα τέτοιο τρόπο δεν μπορεί-τε να χρησιμοποιήσετε παρά μόνον τά λουλούδια με πλατιά έπιφάνεια, όπως ή παργουίτες, τ' άστράνια, ή ντάλιες κλπ. 'Ανάμεσα ρίχνετε και μερικά πρόσινα φυλλάκια. 'Τά λουλούδια αυτά θα μοιάζουν σ' αν ντυμένες σ' ένα στέφανο και οι ξέ-νοι σας θα θαυμάσουν τό γούστο σας.

— Τά γάντια στεγνώνουν με ζεστό σίδερο άποφεύγοντας να περάσετε δύο φορές από τό ίδιο μέρος.

— Τα πέτσινα γάντια όσο είνε καινούργια τά καθαρίζετε κάθε φορά που θα τά βάλετε, με μία γουλιό-στυα, με την όποια τρίβετε έλα-

— ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

— Σ' ένα γεύμα τό τραπέζι πρέπει να είνε άπαράμιγγο στολισμένο με λουλούδια. 'Αν δεν έχετε ειδικά βάζα, θα διαλέξετε ένα βάζο, όσο τό δυνατόν πιο χαμηλό και εν ά-νάγκη μία γυάλινη κομποστέρα ή κι' ένα γυάλινο πιάτο άκόμη. Τά λουλούδια θα είνε, φυσικά, άνά-λογα με την έποχή, δεν πρέπει ό-μως να είνε ούτε πολύ δογκωδή, ούτε να έχουν πολύ ψηλά κοτσάνια και ίδιός δεν πρέπει να έχουν κα-θόλου άρωμα. 'Η έωδία του γού-νου ή του 'Απολιτίκιου τραντά-φυλλου, όσο κι' αν είνε όρεα, έ-ταν συνδυάζονται με την μυρωδιά της κοτολέτας ή των γαρνιτού-ρων. 'Επίσης αρέσει να φροντίζετε, ώστε τό χρώμα των λουλουδιών να ταιριάζη με τό χρώμα του σερβι-τίου σας τό φαγητού. Π. γ. ν' ένα σερβίτιο φαγητού με τριώνη μπροντοΐνα ταιριάζουν όραδάτα μπλουκέτες ή μενεξέδες. Με σερ-βίτιο πρόσινο άνοιχτό πηγαίνουν ό-ραά τά γαρνιτούρα. Με σερβίτιο μπλε πηγαίνουν ή ντάλιες ή ή κ-τ-τινες μαργαρίτες. 'Ασπρα λουλού-δια δεν συνδυάζονται στο τραπέ-ζι, εκτός όταν πρόκειται για γυάλινο γεύμα.

— 'Αν δεν έχετε κατάλληλα βάζα ή κατάλληλα λουλούδια, παίρνετε ένα πλατύ γυάλινο πιάτο ή μία γυάλινη σαλιπέρα και άφού την γεμίσετε νερό, κόβετε όλο τό κο-τσάνι των λουλουδιών αφήνοντας μόνο τό κεφάλι και τά ριζίνες στο νερό, ώστε να εύπλέουν. Έννοείτε κατά ένα τέτοιο τρόπο δεν μπορεί-τε να χρησιμοποιήσετε παρά μόνον τά λουλούδια με πλατιά έπιφάνεια, όπως ή παργουίτες, τ' άστράνια, ή ντάλιες κλπ. 'Ανάμεσα ρίχνετε και μερικά πρόσινα φυλλάκια. 'Τά λουλούδια αυτά θα μοιάζουν σ' αν ντυμένες σ' ένα στέφανο και οι ξέ-νοι σας θα θαυμάσουν τό γούστο σας.

— Τά γάντια στεγνώνουν με ζεστό σίδερο άποφεύγοντας να περάσετε δύο φορές από τό ίδιο μέρος.

— Τα πέτσινα γάντια όσο είνε καινούργια τά καθαρίζετε κάθε φορά που θα τά βάλετε, με μία γουλιό-στυα, με την όποια τρίβετε έλα-

— ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

— Σ' ένα γεύμα τό τραπέζι πρέπει να είνε άπαράμιγγο στολισμένο με λουλούδια. 'Αν δεν έχετε ειδικά βάζα, θα διαλέξετε ένα βάζο, όσο τό δυνατόν πιο χαμηλό και εν ά-νάγκη μία γυάλινη κομποστέρα ή κι' ένα γυάλινο πιάτο άκόμη. Τά λουλούδια θα είνε, φυσικά, άνά-λογα με την έποχή, δεν πρέπει ό-μως να είνε ούτε πολύ δογκωδή, ούτε να έχουν πολύ ψηλά κοτσάνια και ίδιός δεν πρέπει να έχουν κα-θόλου άρωμα. 'Η έωδία του γού-νου ή του 'Απολιτίκιου τραντά-φυλλου, όσο κι' αν είνε όρεα, έ-ταν συνδυάζονται με την μυρωδιά της κοτολέτας ή των γαρνιτού-ρων. 'Επίσης αρέσει να φροντίζετε, ώστε τό χρώμα των λουλουδιών να ταιριάζη με τό χρώμα του σερβι-τίου σας τό φαγητού. Π. γ. ν' ένα σερβίτιο φαγητού με τριώνη μπροντοΐνα ταιριάζουν όραδάτα μπλουκέτες ή μενεξέδες. Με σερ-βίτιο πρόσινο άνοιχτό πηγαίνουν ό-ραά τά γαρνιτούρα. Με σερβίτιο μπλε πηγαίνουν ή ντάλιες ή ή κ-τ-τινες μαργαρίτες. 'Ασπρα λουλού-δια δεν συνδυάζονται στο τραπέ-ζι, εκτός όταν πρόκειται για γυάλινο γεύμα.

— 'Αν δεν έχετε κατάλληλα βάζα ή κατάλληλα λουλούδια, παίρνετε ένα πλατύ γυάλινο πιάτο ή μία γυάλινη σαλιπέρα και άφού την γεμίσετε νερό, κόβετε όλο τό κο-τσάνι των λουλουδιών αφήνοντας μόνο τό κεφάλι και τά ριζίνες στο νερό, ώστε να εύπλέουν. Έννοείτε κατά ένα τέτοιο τρόπο δεν μπορεί-τε να χρησιμοποιήσετε παρά μόνον τά λουλούδια με πλατιά έπιφάνεια, όπως ή παργουίτες, τ' άστράνια, ή ντάλιες κλπ. 'Ανάμεσα ρίχνετε και μερικά πρόσινα φυλλάκια. 'Τά λουλούδια αυτά θα μοιάζουν σ' αν ντυμένες σ' ένα στέφανο και οι ξέ-νοι σας θα θαυμάσουν τό γούστο σας.

— Τά γάντια στεγνώνουν με ζεστό σίδερο άποφεύγοντας να περάσετε δύο φορές από τό ίδιο μέρος.

— Τα πέτσινα γάντια όσο είνε καινούργια τά καθαρίζετε κάθε φορά που θα τά βάλετε, με μία γουλιό-στυα, με την όποια τρίβετε έλα-

— ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

— Σ' ένα γεύμα τό τραπέζι πρέπει να είνε άπαράμιγγο στολισμένο με λουλούδια. 'Αν δεν έχετε ειδικά βάζα, θα διαλέξετε ένα βάζο, όσο τό δυνατόν πιο χαμηλό και εν ά-νάγκη μία γυάλινη κομποστέρα ή κι' ένα γυάλινο πιάτο άκόμη. Τά λουλούδια θα είνε, φυσικά, άνά-λογα με την έποχή, δεν πρέπει ό-μως να είνε ούτε πολύ δογκωδή, ούτε να έχουν πολύ ψηλά κοτσάνια και ίδιός δεν πρέπει να έχουν κα-θόλου άρωμα. 'Η έωδία του γού-νου ή του 'Απολιτίκιου τραντά-φυλλου, όσο κι' αν είνε όρεα, έ-ταν συνδυάζονται με την μυρωδιά της κοτολέτας ή των γαρνιτού-ρων. 'Επίσης αρέσει να φροντίζετε, ώστε τό χρώμα των λουλουδιών να ταιριάζη με τό χρώμα του σερβι-τίου σας τό φαγητού. Π. γ. ν' ένα σερβίτιο φαγητού με τριώνη μπροντοΐνα ταιριάζουν όραδάτα μπλουκέτες ή μενεξέδες. Με σερ-βίτιο πρόσινο άνοιχτό πηγαίνουν ό-ραά τά γαρνιτούρα. Με σερβίτιο μπλε πηγαίνουν ή ντάλιες ή ή κ-τ-τινες μαργαρίτες. 'Ασπρα λουλού-δια δεν συνδυάζονται στο τραπέ-ζι, εκτός όταν πρόκειται για γυάλινο γεύμα.

— 'Αν δεν έχετε κατάλληλα βάζα ή κατάλληλα λουλούδια, παίρνετε ένα πλατύ γυάλινο πιάτο ή μία γυάλινη σαλιπέρα και άφού την γεμίσετε νερό, κόβετε όλο τό κο-τσάνι των λουλουδιών αφήνοντας μόνο τό κεφάλι και τά ριζίνες στο νερό, ώστε να εύπλέουν. Έννοείτε κατά ένα τέτοιο τρόπο δεν μπορεί-τε να χρησιμοποιήσετε παρά μόνον τά λουλούδια με πλατιά έπιφάνεια, όπως ή παργουίτες, τ' άστράνια, ή ντάλιες κλπ. 'Ανάμεσα ρίχνετε και μερικά πρόσινα φυλλάκια. 'Τά λουλούδια αυτά θα μοιάζουν σ' αν ντυμένες σ' ένα στέφανο και οι ξέ-νοι σας θα θαυμάσουν τό γούστο σας.

— Τά γάντια στεγνώνουν με ζεστό σίδερο άποφεύγοντας να περάσετε δύο φορές από τό ίδιο μέρος.

— Τα πέτσινα γάντια όσο είνε καινούργια τά καθαρίζετε κάθε φορά που θα τά βάλετε, με μία γουλιό-στυα, με την όποια τρίβετε έλα-

— ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

— Σ' ένα γεύμα τό τραπέζι πρέπει να είνε άπαράμιγγο στολισμένο με λουλούδια. 'Αν δεν έχετε ειδικά βάζα, θα διαλέξετε ένα βάζο, όσο τό δυνατόν πιο χαμηλό και εν ά-νάγκη μία γυάλινη κομποστέρα ή κι' ένα γυάλινο πιάτο άκόμη. Τά λουλούδια θα είνε, φυσικά, άνά-λογα με την έποχή, δεν πρέπει ό-μως να είνε ούτε πολύ δογκωδή, ούτε να έχουν πολύ ψηλά κοτσάνια και ίδιός δεν πρέπει να έχουν κα-θόλου άρωμα. 'Η έωδία του γού-νου ή του 'Απολιτίκιου τραντά-φυλλου, όσο κι' αν είνε όρεα, έ-ταν συνδυάζονται με την μυρωδιά της κοτολέτας ή των γαρνιτού-ρων. 'Επίσης αρέσει να φροντίζετε, ώστε τό χρώμα των λουλουδιών να ταιριάζη με τό χρώμα του σερβι-τίου σας τό φαγητού. Π. γ. ν' ένα σερβίτιο φαγητού με τριώνη μπροντοΐνα ταιριάζουν όραδάτα μπλουκέτες ή μενεξέδες. Με σερ-βίτιο πρόσινο άνοιχτό πηγαίνουν ό-ραά τά γαρνιτούρα. Με σερβίτιο μπλε πηγαίνουν ή ντάλιες ή ή κ-τ-τινες μαργαρίτες. 'Ασπρα λουλού-δια δεν συνδυάζονται στο τραπέ-ζι, εκτός όταν πρόκειται για γυάλινο γεύμα.

— 'Αν δεν έχετε κατάλληλα βάζα ή κατάλληλα λουλούδια, παίρνετε ένα πλατύ γυάλινο πιάτο ή μία γυάλινη σαλιπέρα και άφού την γεμίσετε νερό, κόβετε όλο τό κο-τσάνι των λουλουδιών αφήνοντας μόνο τό κεφάλι και τά ριζίνες στο νερό, ώστε να εύπλέουν. Έννοείτε κατά ένα τέτοιο τρόπο δεν μπορεί-τε να χρησιμοποιήσετε παρά μόνον τά λουλούδια με πλατιά έπιφάνεια, όπως ή παργουίτες, τ' άστράνια, ή ντάλιες κλπ. 'Ανάμεσα ρίχνετε και μερικά πρόσινα φυλλάκια. 'Τά λουλούδια αυτά θα μοιάζουν σ' αν ντυμένες σ' ένα στέφανο και οι ξέ-νοι σας θα θαυμάσουν τό γούστο σας.

— Τά γάντια στεγνώνουν με ζεστό σίδερο άποφεύγοντας να περάσετε δύο φορές από τό ίδιο μέρος.

— Τα πέτσινα γάντια όσο είνε καινούργια τά καθαρίζετε κάθε φορά που θα

Σατυρική Δελτία

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΦΩΤΙΕΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΣ

Ω! πώς έφτασε σ' αυτά να ζή-
(σοις τὰ χρόνια! ;
κινάρεται τριγύρω σας άνθρωπος
(σάν θηρία ;
ακούζετε και βροντερά τραπέζιων
(κάνοντα,
και πέστε μου εάν καμιά ύαχει
(σωτηρία.
Ίδωστε και εις τὰ μπαίν-μπετ φω-
(τιά και λαύρα τόση.
και πέστε μου εάν πορφή κανέναν
(να μās σώσει.
Φωτιά και εις τὰ δάση μας, φωτιά
(στην κάθε στράτα,
από παντού μās έξωσαν μαύροι κα-
(πνοί του "Αδη,
και δίχως νάνα έδωκε επίσημη
(παράτα,
φωτογραφίες έχουμε μεγάλες κάθε
(δράδι.
Έκει που στέκεται κανείς, χωρίς
(να καταλάβει,
εις τὰ καλά καθούμενα μονάχος
(του ανάβει.
Καπνίζει ή πρωτεύουσα σαν βαπο-
(ριού φουγάρο,
και όπως έλημμόρησαν τὰ φωτά
(τόρα-τόρα,
φοβάται ό καθέναν μās ν' άνάψει
(και τοιγάρο,
μήπως μιά σπύθα έξαφνα τόν κάψει
(καμιάν ώρα.
Άσφάλεια δέν δίδεται καθόλου της
(ζωής μας,
και είνε μόνον ή φωτιά ή διασκέ-
(δασί μας.
Και κάθε βλάχος και ποιμήν γιατί
(τό έχει άχι
κάνει τὰ δάση στάχτη!...

Ο ΚΑΤΕΦΥΓΜΕΝΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΗ Η ΩΡΑ
Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Ο Ξητιάνος. — Μήπως έ-
χάσατε, κύριε, τὸ πορτοφόλι σας;
Ο κύριος (άκου έψαξε την
τσέπη του). — "Όχι!
Ο Ξητιάνος. — Τότε δώστε
μου μιά έλεημοσύνη, κύριε!...

Μεταξύ φίλων.
Ο Γιώργος. — Έβλεπε δικιά της
τά μαλλιά; Έντελώς δικιά της;
Ο Νίκος. — Καί βέβαια! Την
είδα, όταν... τ' άγόρασε από τὸ
κομμωτήριο!

Ο άρρωστος. — Τι κάνεις,
γιατὸς, όταν ποντιάζεις;
Ο γιατρός. — Φταρνίζο-
μαι!...

Ο κ. Κουφιοκεφαλάνης.

— Δεν είνε τύπος αὐτός, βρε άδερ-
φέ! Περιμένουν να πεθάνει για
να δημοσιεύσουν τὴ βιογραφία σου.
Έγώ θάβω να με βιογραφήσουν

τὴ μέρα που γεννήθηκα!...

Αποτελέσματα της έστσης.

Ο κύριος. — Πόσο θές να

με πās στο Λυσοιατρείο;

Ο σωφὲρ (με άγωνία). — Θα

μείνετε εκεί ή θα επιστρέψετε, κύ-
ριε;

Ο κύριος. — Θα γυρίσω ά-

μέσως.

Ο σωφὲρ (με άνακούφιση). —

Περάστε, κύριε... Περάστε... Θα

τά κανονίσουμε!

...

Η Κική. — Τι ελεο ό άνδρας

σου, όταν άγόρασε τὸ καινούργιο

σου καπέλλο;

Η Φωφό. — Δεν είνε λέξι.

Η Κική. — Πώς αὐτό;

Η Φωφό. — Έπαθε, τὴν ίδια

τιμμή, συγκοπή καρδιάς!...

...

Εκείνη. — Λοιπόν, άγάπη

μου, ό μπαμπάς μου ελεο πώς άμα

παρθεύει, θα κἀνη αὐτός τὰ μās

έξωδα τὸν σπαιτὸς μας.

Εκείνος. — Καί παιδς θα

κἀνη τὰ άλλα μās;

...

Καιμένη Νίκο, τὸ πορτοφόλι σου

έχει χάλα. Μοῦ φαίνεται πώς είνε

καυρὸς να τὸ γυρίσης από τὴν άλ-

λη όλη.

Μπα! Κι' από πότε τὰ ρούχα

έχουν τρεῖς όψεις!

...

Ο πρόεδρος. — Λές, πώς

έκλεψες τὸ χοιρομέρι, γιατί δέν έ-

χει δουλέα και γιατί πεινά ή οι-

κογένειά σου. Μά έδω κατέθεσαν

οι μάρτυρες πώς έχεις τέσσερες

σαβύλους.

Ο κατηγορούμενος. —

Μά δέν μπορῶσα, κύο' πρόεδρε,

να πείσω τὴν οικογένειά μου να

φάη τούς σαβύλους!

...

Ο Α' ΛΥΠΟΥΤΗΣ. — Για δες πώς τρέμει!...

Φαίνεται πώς μās κα-

τάλασε...

Ο Β' ΛΥΠΟΥΤΗΣ. — Ναι, ναί... Τὸν έγει κόψει κρὸς Ιβράτας...

Ο ΝΟΙΚΟΚΥΡΗΣ. — Δυο παληόμυτρα! Θάνα ή πέθερά μου με τὴ

γυναίκα μου... "Όχι, άναγούλες!...

...

Ο Α' ΛΥΠΟΥΤΗΣ. — Για δες πώς τρέμει!...

Φαίνεται πώς μās κα-

τάλασε...

Ο Β' ΛΥΠΟΥΤΗΣ. — Ναι, ναί... Τὸν έγει κόψει κρὸς Ιβράτας...

Ο ΝΟΙΚΟΚΥΡΗΣ. — Δυο παληόμυτρα! Θάνα ή πέθερά μου με τὴ

γυναίκα μου... "Όχι, άναγούλες!...

...

Ο Α' ΛΥΠΟΥΤΗΣ. — Για δες πώς τρέμει!...

Φαίνεται πώς μās κα-

τάλασε...

Ο Β' ΛΥΠΟΥΤΗΣ. — Ναι, ναί... Τὸν έγει κόψει κρὸς Ιβράτας...

Ο ΝΟΙΚΟΚΥΡΗΣ. — Δυο παληόμυτρα! Θάνα ή πέθερά μου με τὴ

γυναίκα μου... "Όχι, άναγούλες!...

...

Ο Α' ΛΥΠΟΥΤΗΣ. — Για δες πώς τρέμει!...

Φαίνεται πώς μās κα-

τάλασε...

—Ο Σμύθ και ό Ρόμιν-
σον συνεπλάκησαν άγρια
στη λέσχη χθές τὸ βράδυ.
—Διάβολε! Μά αὐτοί ή-
σαν άχώριστοι φίλοι.
—Δέν έχεις άδικο; Χρεώ-
στηκαν έφτά άνθρωποι να
τοῖς χωρίσουν!

—Μοῦ φαίνεται, λέει ή μητέρα
στην κόρη της, ή όποία πρόκειται
να παντρευτὴ τὴν Άλλι, μέρα, δι-
ό μέλλων συζυγὸς σου είνε πολὺ
άπαιτητικός: Μας ζητάει ένα σωρὸ
πράγματα.

—Νά είσαι λίγο έπεικής, μαμά,
τὴς άπαντὰ γλυκιά ή κόρη της. Ξέ-
ρεις πολὺ καλά δι αὐτὲς είνε ή..
τελευταίες του θελή-
σεις!...

—Πώς έπασε ό Γιώργος τὸ πό-
δι του;
—Νά! Βλέπεις αὐτὰ εκεί τὰ
σκαλιά;
—Νά!
—Λοιπόν... Ο Γιώργος δέν... τὰ
είδε!

Μιά κυρία μπαίνει στο άστενομι-
κὸ τιμήμα.
—Τὸ ρολόι, λέει στὸν άστυνόμο,
τὸ όποιο σὰς εἶπα τὸ πρωτ, δι μου
τὸ κλέψανε, δέν τὸ κλέψανε. Τὸ
βρήκα σήμερα σπίτι.

Κι' ό άστυνόμος άσηχημένος:
—Πολὺ άργά κυρία. Ο κλέφτης
πάστρησε!...

Ο πλούσιος θεῖος γράφει στὸν
άνεψό του τὸ παρακάτω γράμμα:
«Άγαπήτέ μου άνηψέ: Σοδεται-
λα τις 10 λίρες, τις όποιες μου ζή-
τησες, αλλά πρέπει να σου επιστή-
σω τὴν προσοχή σ' ένα σου λάθος
στὸ τελευταίο σου γράμμα: τὸ 10,
παιδί μου, γράφεται μ' ένα μηδεν-
κό κι' όχι με δύο!»

Παντὸς καρποί κι' απόλωναις άγα-
(πητὴς εἰρήνης,
κοιμῶνται εις τὸ βλαπθὸν άμέ-
(μνοι πολίτες,
κι' υπό τὸ φέγγος τὸ λαμπρὸν τὴς
(άργυρῆς σελήνης
γυμνῶνουν τοῖς εὐδαίμονας κατοί-
(κους λαοπόδτες,
Κανείς διά τὴς αἰθρὸν τοῖς πόρους
(δέν τυρβάσει
κι' ό Παναγὴς εις τὰ λουτρά άμέ-
(ρμνος ρειδάσει.

Εδὼ ή Χάρες τὸν κεστὸν τὴς 'Α-
(φροδίτης πλέκουν,
εὐώδη οὐρητήρια μυρίζουν παρα-
(πέρα,
καί στὸν βουνὸν τις κορυφὲς άγ-
(γέλοι παραστέκουν
να πάρουν τὸν υγιεινὸν τὴς 'Αττι-
(κὴς άέρα.
Θεάματα φανταστικά και χρώματα
(και εἴδη,
καί ό 'Αρμάνδος πουθενά δέν φαί-
(νεται σάν πρῶτα.

Μοσχολά μ' άρώματα βαρεῖά ή
(άτμοσφαῖρα,
μοφήμα άναπαύονται στοῖς δρό-
(μους και κοιμῶνται,
από μακριά μās χαιρετὰ κι' ή εὐ-
(θυμὸς χολέρα,
Οι συμπολίται ψήνονται μὰ και φο-
(ρολογούνται.

Η εὐωδία και μυρωδία μās σπά-
(σανε τὴ μήτη
και όλοι πλέον εἴμαστε για τοῦ Δρο-
(μοκαίτη!...

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ο Πάν αὐλεῖ περιπαθῶς και φύ-
(σημα Ζεφύρου
τὴν άρμονίαν τοῦ αἰλοῦ μέσα στ'
(αἰτιά μου φέρονει,
κι' έχει κοντὰ εις τὸ γυαλὸ τοῦ μα-
(γικοῦ Φαλήρου
Μπάτης γλυκὸς τὴν άμμουδιά εις
(τὰ φτερά του παίρνει,
και καταλάμπει τ' οὐρανὸν τ' ά-
(στερωμένο δάμα,
κι' άκούετ' από μακριά... ιυστηρι-
(ώδης βόρμα!

Παίζουν οι Τρίτωνες τρελλὰ επά-
(νοι εις τὸ κύμα
κι' άόρατες Νεράιδες με γέλια κυ-
(νηγοῦνται,
Σειρήνων λαρυγγίσματα άκούς σε
(κάθε δίημα,
Γοργόνες εις τὰ κύματα συχνά δρο-
(σολογοῦνται
'Εδὼ κι' έχει σε σταματὰ σπὰ 'Α-
(μυρσουλίδος,
και ό Τσαλδάρης σκέπτεται τὸ μέλ-
(λον τὴς πατρίδος.

Παντὸς καρποί κι' απόλωναις άγα-
(πητὴς εἰρήνης,
κοιμῶνται εις τὸ βλαπθὸν άμέ-
(μνοι πολίτες,
κι' υπό τὸ φέγγος τὸ λαμπρὸν τὴς
(άργυρῆς σελήνης
γυμνῶνουν τοῖς εὐδαίμονας κατοί-
(κους λαοπόδτες,
Κανείς διά τὴς αἰθρὸν τοῖς πόρους
(δέν τυρβάσει
κι' ό Παναγὴς εις τὰ λουτρά άμέ-
(ρμνος ρειδάσει.

Εδὼ ή Χάρες τὸν κεστὸν τὴς 'Α-
(φροδίτης πλέκουν,
εὐώδη οὐρητήρια μυρίζουν παρα-
(πέρα,
καί στὸν βουνὸν τις κορυφὲς άγ-
(γέλοι παραστέκουν
να πάρουν τὸν υγιεινὸν τὴς 'Αττι-
(κὴς άέρα.
Θεάματα φανταστικά και χρώματα
(και εἴδη,
καί ό 'Αρμάνδος πουθενά δέν φαί-
(νεται σάν πρῶτα.

Μοσχολά μ' άρώματα βαρεῖά ή
(άτμοσφαῖρα,
μοφήμα άναπαύονται στοῖς δρό-
(μους και κοιμῶνται,
από μακριά μās χαιρετὰ κι' ή εὐ-
(θυμὸς χολέρα,
Οι συμπολίται ψήνονται μὰ και φο-
(ρολογούνται.

Η εὐωδία και μυρωδία μās σπά-
(σανε τὴ μήτη
και όλοι πλέον εἴμαστε για τοῦ Δρο-
(μοκαίτη!...

Παντὸς καρποί κι' απόλωναις άγα-
(πητὴς εἰρήνης,
κοιμῶνται εις τὸ βλαπθὸν άμέ-
(μνοι πολίτες,
κι' υπό τὸ φέγγος τὸ λαμπρὸν τὴς
(άργυρῆς σελήνης
γυμνῶνουν τοῖς εὐδαίμονας κατοί-
(κους λαοπόδτες,
Κανείς διά τὴς αἰθρὸν τοῖς πόρους
(δέν τυρβάσει
κι' ό Παναγὴς εις τὰ λουτρά άμέ-
(ρμνος ρειδάσει.

Εδὼ ή Χάρες τὸν κεστὸν τὴς 'Α-
(φροδίτης πλέκουν,
εὐώδη οὐρητήρια μυρίζουν παρα-
(πέρα,
καί στὸν βουνὸν τις κορυφὲς άγ-
(γέλοι παραστέκουν
να πάρουν τὸν υγιεινὸν τὴς 'Αττι-
(κὴς άέρα.
Θεάματα φανταστικά και χρώματα
(και εἴδη,
καί ό 'Αρμάνδος πουθενά δέν φαί-
(νεται σάν πρῶτα.

Μοσχολά μ' άρώματα βαρεῖά ή
(άτμοσφαῖρα,
μοφήμα άναπαύονται στοῖς δρό-
(μους και κοιμῶνται,
από μακριά μās χαιρετὰ κι' ή εὐ-
(θυμὸς χολέρα,
Οι συμπολίται ψήνονται μὰ και φο-
(ρολογούνται.

Η εὐωδία και μυρωδία μās σπά-
(σανε τὴ μήτη
και όλοι πλέον εἴμαστε για τοῦ Δρο-
(μοκαίτη!...

Παντὸς καρποί κι' απόλωναις άγα-
(πητὴς εἰρήνης,
κοιμῶνται εις τὸ βλαπθὸν άμέ-
(μνοι πολίτες,
κι' υπό τὸ φέγγος τὸ λαμπρὸν τὴς
(άργυρῆς σελήνης
γυμνῶνουν τοῖς εὐδαίμονας κατοί-
(κους λαοπόδτες,
Κανείς διά τὴς αἰθρὸν τοῖς πόρους
(δέν τυρβάσει
κι' ό Παναγὴς εις τὰ λουτρά άμέ-
(ρμνος ρειδάσει.

Εδὼ ή Χάρες τὸν κεστὸν τὴς 'Α-
(φροδίτης πλέκουν,
εὐώδη οὐρητήρια μυρίζουν παρα-
(πέρα,
καί στὸν βουνὸν τις κορυφὲς άγ-
(γέλοι παραστέκουν
να πάρουν τὸν υγιεινὸν τὴς 'Αττι-
(κὴς άέρα.
Θεάματα φανταστικά και χρώματα
(και εἴδη,
καί ό 'Αρμάνδος πουθενά δέν φαί-
(νεται σάν πρῶτα.

Μοσχολά μ' άρώματα βαρεῖά ή
(άτμοσφαῖρα,
μοφήμα άναπαύονται στοῖς δρό-
(μους και κοιμῶνται,
από μακριά μās χαιρετὰ κι' ή εὐ-
(θυμὸς χολέρα,
Οι συμπολίται ψήνονται μὰ και φο-
(ρολογούνται.

Η εὐωδία και μυρωδία μās σπά-
(σανε τὴ μήτη
και όλοι πλέον εἴμαστε για τοῦ Δρο-
(μοκαίτη!...

OREODONT

ή Οδοντούρεμα
που δίδει άσπρα
ώραία δόντια
ευχάριστο
στόμα

άκόμη και εις
τούς καπνιστάς

Α.Κ.ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

- ΑΘΗΝΑΙ -

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΑΧΙΛ. Κ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 23.038

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΑΡΥΤΣΗ 14

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ - ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ
ΧΑΡΤΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ
ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ - ΛΑΜΠΑΙ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"

ΚΛΗΡΩΣΙΣ 39^η

ΑΘΗΝΑΙ, 16 Αυγούστου 1934.

Η κλήρωσις του παρόντος Έβδομαδιαίου Λαχείου θα δημοσιευθῇ εις τὸ φύλλον τῆς 30ῆς Αυγούστου ε. ε.

This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

ΕΚΠΟΙΗΣΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΕΤΟΙΜΩΝ

ΜΕΤΑΦΕΡΟΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ

ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

πρὸς επέκτασιν τῆς εργασίας, έκποιούνται ά-
παντα τὰ κάτωθι φορέματα και ύφάσματα
ΣΤΟ ΚΟΣΤΟΣ, ήτοι :

Ρόμπες Ζαπονὲ	από Δρ.	95
Φορέματα πρῶνιά	»	150
Παλτά μάλλινα σπόρ	»	450
Έπανωφόρια μεταξωτά κρέπ	»	
-ντέ-σιν	»	550
Φορέματα κρέπ ζορζέτ	»	650
Παλτά μεταξωτά μαροκαίν	»	950
Φορέματα λινά	»	250
Έπανωφόρια με γούνες	»	850
Παλτά δερμάτινα λούτρ	»	1.500
Κορσέδες	»	250
Υφάσματα μάλλινα	»	45
Βελούδα, Μεταξωτά	»	40
Κρέπ-ντέ-σιν μεταξωτά	»	40

ΟΙΚΟΣ ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

Όδὸς Περικλέους 58 και Εὐαγγελιστρίας

Ζητούνται πεπειραμένα μολίστρα

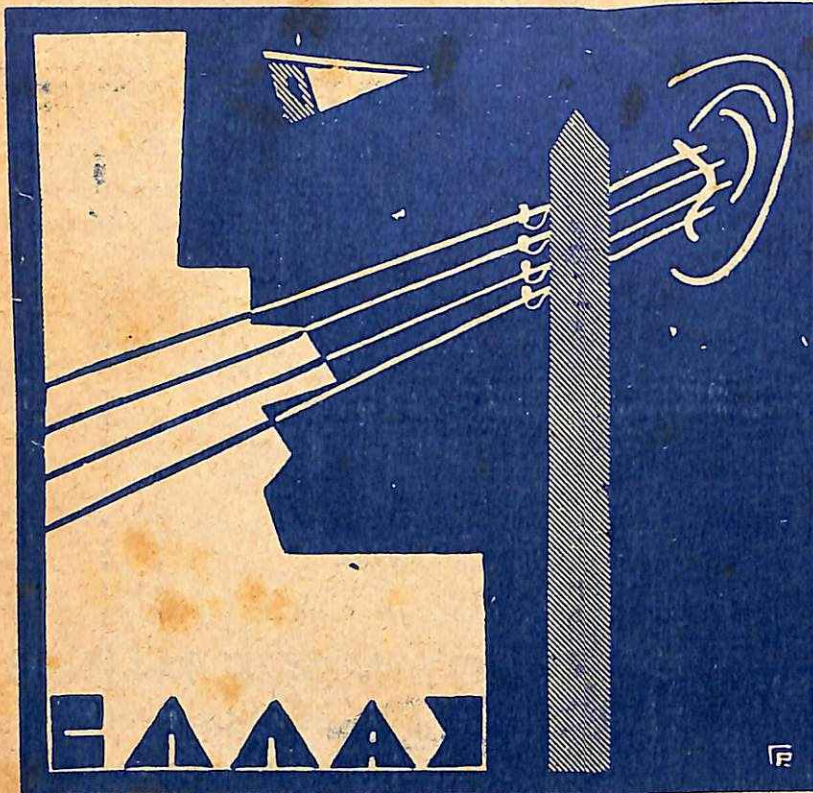
Γ. Ν. Μουμουτζής

Ίατρὸς Δερματολόγος
Έπί δεκαεξετιαν Έπιμελητῆς τῆς
Ιδιαίτερας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται
Όδὸς Κεφαλληνίας και Τεγέας 1
Ώραι 8-11 π. μ. και 5-7 μ. μ.

ΕΙΔΟΠΟΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΣ

Τὸ επί τῆς οδὸς ΑΘΗΝΑΣ 11
Γραφεῖον Διεκπεραιώσεως Υποθέ-
σεων γνωρίζει δι αναλαμβάνει έ-
ξώσεις δι' έξόδων του, μέχρι πέ-
ρατος αὐτῶν, εισπράττον τὰ δικα-
στικά έξοδα από τοῖς ένοικιαστάς

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
 ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΛΑΗΣ,
 ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ἡ ἀρχαιοτέρα καὶ ἀνωτέρα ἐν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟ-
 ΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ
 τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμφότεροι
 ἐν Παρισίοις ἐπὶ τριετίαν σπουδάσαντες εἰς τὴν ACADEMIE
 NATIONAL DE COUPE DE PARIS καὶ τὴν Σχολὴν NARO-
 LITAINE.

Τελεία ἐκμάθησις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν.
 Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστή-
 ριά των, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Ἡπίτου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

Ἐκλαμβάνουν συχνά τὴν μητέρα μου γιὰ ἀδελφὴν μου. Τὸ πρόσωπό της δὲν ἔχει τὴν ἐλάχιστη ρυτίδα. Ἡ ἐπιδερμὶς της καὶ τὸ χρῶμα της ἴα προεκάλει τὴν ζήλειαν πολλῶν κοριτσιῶν. Ὁμολογεῖ, ὅτι ἔγινε νεότερα κατὰ πολλὰ χρόνια χάρις τὴν τακτικὴν χρῆσιν τῆς κρέμας Τοκαλόν τροφὴ διὰ ἐπιδερμίδα, χρώματος ρόζ, ποὺ περιέχει τὸ Biocel παραγόμενον ἀπὸ νεαρὰ ζῶα. Τὸ Biocel ἔχει τὴν ἀξιοσημειωτὴ δύναμιν νὰ ξαναγεωῖν γηρασμένας καὶ μαραιμένας ἐπιδερμίδας. Κατὰ τὰ πειράματα διατροφῆς τῆς ἐπιδερμίδος διὰ τοῦ Biocel ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Dr Stejkal τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, αἱ ρυτίδες ἐχάθη-

σαν ὁλότελα καὶ παρατηρήθη, ὅτι πεσμένοι μὲς τοῦ προσώπου ἐτόνθησαν. Ἡ κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος ρόζ, παρέχει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα σὺν τὴν τρέφει κατὰ τὸν ὕπνον σὺν τὸ Biocel ποὺ τῆς ξαναδίνει τὴν νεότητά. Τὸ πρῶν χρησιμοποιεῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκοῦ (ὄχι λιπαρά), γιὰ νὰ λευκαίνετε φρεσκάρετε καὶ τονώσετε τὴν ἐπιδερμίδα σας, νὰ ἐξαλείψετε τοὺς δακτυλίστους, πόρους καὶ τὶς παύδες. Ἐπιτυχὴ ἀποτελέσματα εἰς τὴν ἡγυσημένα, ἄλλως τὰ χρήματά σας ἐπιστρέφονται.

Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

“ΜΥΡΑΝΤΑ,”
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΜΥΡΟΠΟΙΤΑΣ
ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΛΕΚΑ 2
ΧΗΜΙΚΟΣ
Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 182, ἀκριβῶς εἰς τὸ τέρμα, ὁμοῦ ἡ καὶ χωριστά:

1ον) Κατάστημα ἀρκετὰ εὐρύχρον, κατάλληλον δι' οἰκονομικὰ πειρήσιν, καὶ

2ον) Κατοικία ἐκ δύο δωματίων καὶ κουζίνας μεθ' ὅλων τῶν χρειῶν, ἀερίως καὶ ἡλεκτρικῶν.

Πληροφορίαι παρὰ τῷ δικηγόρῳ κ. Ι. Σάλη (ὁδὸς Παπαρηγοπούλου 9α, μέγαρον Ἀφθονίδου) καὶ ἐκάστην 8-9 π. μ. καὶ 4-7 μ. μ. Τηλ. 21-283.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλῆς τῆς Ὁφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.
 Μετανοῶν 27—Ἀθήναι. Τηλ. 14

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως κανονικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντοῦ εἶδους καὶ πρὸς γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρα βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οἶκός μας», Λέκα 7, Ἀθήναι.

Τὰ καλύτερα, τὰ κομψότερα, πλέον Παριζιάνικα παιδικὰ φορέματα στοῦ

Α. ΓΑΛΜΙΔΗ & ΣΙΑ

Μητροπόλεως 32α

HELLENIC BANK TRUST COMPANY

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ.....Δολλάρια 1.500.000.—

Δέχεται καταθέσεις καὶ ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζικὰς ἐργασίας ὑπὸ λίαν εὐνοϊκῶς ὁρους.

Οἱ ἔχοντες συναλλαγὰς καὶ συμφέροντα ἐν Ἀμερικῇ δύνανται νὰ ἀποστεινῶνται εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν HELLENIC BANK TRUST Co, 51 MAIDEN LANE, NEW YORK, U.S.A., εἴτε πρὸς τὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα (Ὑποκατάστημα Ἐργασιῶν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ τόπους Ὑποκαταστήματα αὐτῆς.